
Switch
LANDRY 3 FAMILY
SERIES
USA Today Bestselling Author
ADRIANA LOCKE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ADRIANA LOCKE

OceanofPDF.com

Anahtar

Copyright © 2017 Adriana Locke
Tüm hakları saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Kapak resmi:
Kari March, Kari March
Tasarımları
www.karimarch.com

Kapak Fotoğrafları:
Adobe Stock

Düzenleme:
Lisa Christman, Adept Edits

İç Tasarım ve Biçimlendirme:
Christine Borgford, A Tipi
Biçimlendirme
www.typeAformatting.com

OceanofPDF.com

Also by ADRIANA LOCKE

İSTİSNA SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) İstisna
(kitap 1)
Bağlantı, bir roman (kitap 1.5) Algı
(kitap 2)
İstisna Serisi Kutu Seti

LANDRY AİLESİ SERİSİ
(her roman tek başına okunabilir) Sway
(kitap 1)
Salıncak (kitap 2)
Anahtar (3. Kitap)
Yemin Et (Ford Landry'nin kitabı, 2017'de
çıkacak)

BAĞIMSIZ ROMANLAR
Fedakarlık
Nereye Götürürse
Götürsün İzlerde
Yazılıdır
Teslimatçı (2017'de geliyor)
Battle of the Sexes (2017'de
çıkacak) More Than I Could
(2017'de çıkacak)

Adriana'nın Yayın Günü E-posta listesine abone olun ve her kitap yayınladığında yazardan bir e-posta alın.

Kitapla ilgili her şeyden haberdar olmak için Adriana'yı Goodreads'te takip edin.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Anahtar
Adriana Locke tarafından
da ithaf edilmiştir
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm
Onuncu
Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü
Bölüm On Beşinci
Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm

Bölüm Yirmi Bir
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü
Bölüm Yirmi Beşinci
Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm Sonsöz
İstisna kitabından bir alıntı
Kennedy Ryan'ın GRIP adlı kitabından bir alıntı Yazar Hakkında
Teşekkür

OceanofPDF.com

Zor olsa bile seven herkese.

Ve yazar Mandi Beck'e. Akranım, Pres ve hepsinden önemlisi bir kızın isteyebileceği en kolay arkadaş.

OceanofPDF.com

Graham

BUNA ALIŞIK DEĞILIM. Kahretsin, bununla gerçekten *iyi* bile değilim.

Güneş doğmadan önceki sessizlik *benim zamanım*. O değerli zaman diliminde tüm gün boyunca yaptığımdan daha fazlasını yapıyorum. Neden mi? Beni rahatsız edecek başka kimse yok.

Ta ki kardeşim Ford şehre dönene kadar.

Elinde kâğıt bir bardakla duvara yaslanmış, masama doğru bakıyor. Kumlu, asker tıraşlı saçları, Deniz Kuvvetleri'nden bir Olimpiyatçıdan daha fazla madalya ile ayrıldığından beri son birkaç hafta içinde uzamaya başladı. Sabah ziyaretlerinin beni sinirlendirdiğini biliyor ama diğer kardeşlerimiz gibi onun da bir yanı beni sinirlendirmeyi eğlenceli buluyor. Pislikler. Yine de, masama doğru ilerlerken, *gerçekten* kızamıyorum. En büyük kardeşim Barrett'a mı? Olabilir. En küçük kardeşim Lincoln'e? Sıklıkla. Ama Ford'a? Bunu yapmak zor.

"Buraya sadece günümü mahvetmek için mi geliyorsun?" Sırıtışımı gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ne diyebilirim ki?" diye gülüyor. "Ordu yatakta kalmayı onaylamıyor. Hizmette geçen onca yıldan sonra eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor." Fincanından bir yudum alıyor ve karşımdaki siyah deri koltuğa oturuyor. "Yeni bir rutin bulmam gerekiyor. Yıllardır bana dayatılan bir rutinim var, şafaktan önce kıçıma tekmeyi basmakla tehdit eden birinin olmaması biraz garip."

"Gün başlamadan önce buraya gelmeye devam edersen seni kıçının üstüne atacağımdan emin olabilirsin. Bu beni programımdan saptırıyor." Saatime bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Geç kalmak da öyle."

Ford kaşlarını kaldırıyor. "Yeni sekreterin bugün işe başlıyor, değil mi?" "Öyle olması gerekiyor. Mallory Sims. Hatırladınız mı?"

"Sayılır. Liseye onunla mı gittim?" Başını kaşıyor. "Kahretsin, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Çünkü öyleydi," diye gülüyorum. "Sienna'nın bir arkadaşı."

En küçüğümüz olan ikiz kız kardeşlerimizden birinden bahsedilince Ford endişeli görünüyor. Anlıyorum. Bu kadar alçaldığımı bilmek de beni çok endişelendiriyor. Ve alçaldım da. Ama başka seçeneğim yoktu.

Eski Yönetici Asistanım Linda birkaç hafta önce beni bırakıp gitti. İsteyebileceğiniz her şeye sahipti; verimli, düzenli ve tecrübeliydi. Ben görevi devralmadan önce babam için çalışıyordu ve bu işin içini dışını biliyordu. Ayrıldığında, onun yerinin doldurulamaz olduğunu anladım.

Onun boşluğunda pek çok geçici elemanla çalıştım, gazetelere verilen ilanlardan insanları işe aldım ve hatta başka bir departmandan bir kadını terfi ettirmeyi denedim ve hiçbiri işe yaramadı. Hiçbiri benim tarzıma uymuyor ya da rolü istediğim gibi dolduramıyordu.

Bir hafta sonu gecesi, kağıtlar, sözleşmeler ve dosyalar için masamın üstünü göremediğiniz için bir aile yemeğini kaçırdıktan sonra Sienna aradı. Eskiden tanıdığımız bir kızla karşılaşmış. Sohbetin ortasında kız kardeşim onun yönetici asistanı olarak deneyimli olduğunu, işe ihtiyacı olduğunu fark etti ve benim için özgeçmişini aldı.

İyi görünüyordu. Referansları kontrol edildi. Sadece sekreter olarak değil, yönetici asistanı olarak da deneyimi vardı. Ayrıca onu daha önceden hatırlıyordum ve psikopat olmadığından oldukça emindim. Bu yüzden standart mülakattan vazgeçtim ve onu işe aldım. Gerçekten ne kaybedecektim ki?

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmenize neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?" Ford soruyor. "Yani, Sienna ve Camilla'yı seviyorum ama onların arkadaşları pek de ... işe alınabilir değiller."

"Çaresizlik oyunun adıdır."

Kardeşim ayakta duruyor. Benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen boyu birkaç santim daha uzun. "Öyle olmalı."

"Bir de bana sor," diye inliyorum. "Ama bu çılgınlığın bir yöntemi var."

"Umalım da öyle olsun. Eğer değilse, babamı arayacağım ve ona kaybettiğini söyleyeceğim.

ve seni yönetim kurulundan atmamız gerekiyor."

"Mallory'yi hayal meyal hatırlıyorum. Son sınıfta birinci ya da ikinci sınıftaydı herhalde. Onunla Latin Kulübü'ndeydik," diyorum bir kalem alarak.

"Sen ve Latin Kulübü. Ben sadece . . . Yapamam."

"Siktir git," diyorum ve kalemi kafasına fırlatıyorum. Ford'un refleksleri Lincoln'ünkilere benzediği için ıskalıyor ve duvara çarpıyor. "İçimizden birinin işleri ciddiye almasından memnun olsan iyi edersin. Ailemizin Barrett'a bağımlı olduğunu hayal edebiliyor musun? Ya da daha kötüsü Lincoln'e? Beyzbol ve Skittles'a yatırım yapıyor olurduk."

Ford mermiyi alır. "Lincoln'den bahsetmişken, onu bu kadar korkak görmek ne kadar garip?"

"Kendi gözlerimle gördüğüm en tuhaf şeylerden biri bu.
Bir anda tam bir erkek fahişesinden tek eşliliğe geçti." "Danielle'in
iyi bir amı olmalı," diye kıkırdıyor Ford.

"Bu ya da sihirli bir değnek."

"Evet, ama anlıyorum. Bence doğru kararı verdi. Yurtdışında gördüğüm bazı şeyleri görmek gerçekten her şeyi bir perspektife oturtuyor. Çoğu zaman önemli olduğunu düşündüğümüz şeyler aslında öyle değildir." Ford'un bakışları yere çarpıyor. "Ama," diye toparlanıyor ve gülümsemeye çalışıyor, "Lincoln'ün para konusunda endişelenmesine gerek yok. Sen varsın."

"Keşke bir asistanım olsaydı."

"Saat kaçta burada olması gerekiyordu?"

Saate bakınca sinirim daha da artıyor. "Altı dakika önce. Sekizde başlaması gerekiyordu."

"Çalışanlarını Sienna'nın çevresinden seçersen olacağı budur."

En kötü senaryolar gözümün önünde canlanırken elim saçlarımın arasında uçuşuyor.

Ford'a baktığımda, onun ana endişesini biliyorum: Landry Security. Onu suçlayamam. Bu onun hayali, tıpkı Landry Holdings'i yönetmenin benim hayalim olduğu gibi ve ben benimkini yapana kadar o işe başlayamaz. Anlıyorum, bu yüzden Mallory'nin burada olmaması ve benim tam kapasite çalışmamam beni deli ediyor.

İç çekerek omuz silkiyorum. "Özgeçmişi hatasızdı. Listelediği referansların hepsi kontrol edildi - tam olarak onu övdü. Hepsi de sınırsız bir potansiyeli olduğunu ve Landry Holdings'ten bahsettiğimizi bilseler bile onun bir değer olacağını söylediler. Geç kaldığına inanamıyorum. Kim böyle bir şey yapar ki? Hem de ilk günlerinde?"

Kardeşim kalemi masama fırlattı. "Landry Security konusunda yardıma ihtiyacın olursa, bana haber ver." Heyecanlı olduğunu ve soğukkanlı davranmaya çalıştığını söyleyebilirim ve bu beni sinirlendiriyor. Bu konuda endişelenmemeli. Bana güvenmesi gerekiyor ve benim lanet olası bir asistanımın olmayışı bunu sarsıyor.

"İyi olacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Bir planım var. Linda'nın ayrılmasıyla burada işler istediğimden biraz daha karışık olsa da, ilerlemeye devam ediyorum. Landry Güvenlik gerçekleşiyor."

Ford'un eli kapı kolunda ve bana bakıyor. Kaşları çatık, annemizin bize bir konuyu nasıl açacağına karar vermeye çalışırkenki halini andırıyor.

Bunun beni ne kadar etkilediğini bilmesine imkan yok. Uykularım kaçıyor.

Orospu çocuğu gibi antiasit patlatıyorum. Hepsi benim yüzümden. Başarısız. "Yine de sana yardım edeceğim," diye tekrarlıyor dikkatlice.

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum-"

"Ama şu aşamada başka birinin bu işe karışmasına izin vermeyecek kadar anal retensifsin," diye sırıtıyor.

"Ben 'profesyonel' terimini tercih ederim."

"Eminim öyledir," diye gülüyor. "Kontrol sorunun olduğunu biliyorum ama yardım etmesi için bir başkasına güvenmeyi düşün. Her şeyi kendin yapmak zorunda değilsin."

"Bu benim mirasım. Sizin kahramanlık madalyalarınız var. Barrett'ın kamu hizmeti var. Lincoln'ün vuruş şampiyonlukları ve Altın Eldivenleri var. Benimse *buna* sahibim."

"Kimse sizi gasp etmek istemiyor," diye ısrar ediyor. "Biz sadece yardım etmek istiyoruz." Cevap vermeden ona baktığımda iç geçiriyor. "Peki. Ama yeni kızı biraz rahat bırak. Eğer içeri girdiğinde ona öyle bakarsan, muhtemelen hemen dışarı çıkacaktır."

"Ne? Empatik patron bakışı atmıyor muyum?"

"Uh, hayır. Pislik diktatör bakışı atıyorsun."

"Güzel. En azından neyle karşı karşıya olduğunu bilecek," diye göz kırpıyorum. "Şimdi git buradan da Mallory Sims'i ofisteki ilk gününde kovduğumda ne yapacağımı düşüneyim."

Kıkırdıyor. "Öğleden sonra arayıp seni psikiyatri koğuşuna gönderen olup olmadığını öğreneceğim."

"Duvarlarda ekstra dolgu olduğundan emin olun. Eğer bu ek bir masrafsa, bunu Barrett'tan talep edin."

"Yapacağım." Başını sallayarak kapıdan çıkıp gözden kaybolur.

Çok sevdiğim sessizlik etrafıma çöküyor, tek ses köşedeki kahve makinesinden geliyor. Ofisimin iki duvarını kaplayan üçüncü kat pencerelerinin altındaki şehir yeni yeni uyanmaya başlıyor. Güne başlarken her şeyi izlemeyi seviyorum. Bu gerçekleşmeden önce uyanık olmak ve çalışmak bana kendimi oyunun bir adım önündeymişim gibi hissettiriyor. Ben uyurken kimse bana bir şey yapmamış gibi.

Uyuyor, tıpkı yeni çalışanımın burada olması gerekirken uyuduğu gibi.

İnsan Kaynakları'na bir e-posta göndererek Bayan Sims'i işe almayacağımı bildirdim ve cevaplarının çıktısını alarak, eğer gelirse neredeyse çalışana vermek üzere hazırladım.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp kapının arkasındaki kancaya asıyorum. Kollarımı ön kollarıma kadar kıvırmış, Mallory'nin yerine geçecek adayların listesini zihnimden geçiriyordum ki, süitin girişinden yüksek bir ses yükseldi.

Köşeyi dönüp resepsiyon bölümüne baktığımda, yere eğilmiş bir kadın görüyorum. Yer çeşitli eşyalarla dolu. Bobby iğneleri, kâğıtlar, bir su şişesi ve bir ciltsiz kitap toplanıyor ve büyük bir torbaya dolduruluyor.

Günümün bir kez daha kesintiye uğramasına sinirlenerek kapının pervazına yaslanıyorum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ve bunların çoğu Landry Holdings'in CEO'su olarak bu sorunla uğraşmamam gerektiği yönünde. Şakaklarım zonklamaya başladığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Son kâğıdı da torbaya dolduruyor ve ayağa kalkıyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve durgunlaşıyor. Sanırım ben de öyle.

Teni soluk ve kremsi, beline kadar sarkan koyu kestane rengi saçları için yumuşak bir çerçeve oluşturuyor. Yazın yosun rengine bürünen elbisesi, sıkı kollarını ve omuzlarından baldırlarına kadar uzanan uzun, zayıf çizgisini sergiliyor. İnce bir ip kemer, parmaklarımı içine soktuğumu hayal edebildiğim zarif belini kavrıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

O elbiseden kurtulmanın dışında bir şeyle mi?

"Bence muhtemelen yapabilirsin," diyor ve sonra pembenin güzel bir tonunda kızarıyor. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Demek istediğim ..."

Kız telaşlandı. Aynı anda hem sevimli hem de seksi. Bir şey söylemeliyim, araya girmeliyim, ona yardım etmeliyim, ama yapmıyorum. Bundan çok hoşlanıyorum.

"Artık konuşmayacağım." Bana sabahın sekizinde, on altıda olmaması gereken bir şekilde dikkatimi çeken güzel bir gülümseme gösteriyor.

Ayakkabısının burnu, almadığı su şişesine takılıyor ve hızla bana doğru geliyor.

Ne olduğunu anlayamadan uzanıyorum ve onu yaprak kağıtların altında yakalıyorum.

"Oomph!" diye kükrerken kollarıma düşüyor ve etrafım tatlı, çiçeksi bir kokuyla sarılıyor.

Gitmesine izin vermeliyim. Geri çekilmeli, gideceği yeri tarif etmesi için onu resepsiyona yönlendirmeli ve ofisime çekilmeliyim. Göğüslerinin bana karşı ne kadar seksi hissettirdiğine ya da parmaklarım omurgasının alt kısmındaki çukurda birbirine bağlanırken kıçının nasıl patladığına bakılmaksızın, bugün yapacak işlerim var. Önemli şeyler. Hem de bir sürü. Şu anda bir tanesini bile tam olarak belirleyemesem de.

Büyük, neredeyse altın rengi gözler bana bakıyor. Kristal berraklığındalar, sanki ruhunun derinliklerine kadar görebiliyorum. En saf altının inanılmaz tonları ve başka tarafa bakamıyorum.

Vücudunun benimkine değdiğini hissetmek içimde bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor; akıldan ziyade hislerin yönlendirdiği cinsel, içgüdüsel bir tepki. "Sen iyi misin?" "İyi misin?" diye soruyorum, umutsuzca çoğu çevrede bilinen beyin gücümü kullanmaya çalışıyorum, diğerlerinde bilinen sikimi değil.

"Sanırım öyle." Bakışlarını benimkilerden ayırıyor. Aramızda bir bağ oluştu ve onun da bunu hissettiğinden neredeyse eminim çünkü yüz hatları düştü. "Sadece geç kalıyorum..."

Lanet olsun. Lanet olsun. Hayır.

Bir sonraki soruyu sormaya korkuyorum. Eğer cevap düşündüğüm gibiyse, küçük kız kardeşimi öldüreceğim.

OceanofPDF.com

Mallory

NEFES AL, MALLORY, NEFES AL.

Bunun neden korkunç bir fikir olduğunu anlamam sadece saniyenin bir kısmını alıyor. Sandal ağacının tatlı, zengin kokusu, parmak uçlarının sırtıma bastırma hissiyle birleştiğinde, bunun kaç ya da savaş olduğunu biliyorum. Tüm oksijeni kes ya da kollarından uzaklaş. Boğulmak ya da yapabiliyorken uzaklaşmak, çünkü onu solumaya devam edersem iki saniye içinde ayaklarının dibinde bir su birikintisi olacağım.

Ben mantıklı bir kadınım. Onun kucağından ayrılmamın imkanı yok.

Nefes alma, Mal. Nefes alma. Nefes al.

Elinin bana verdiği hisse, kollarının beni bir tür kurtarıcı gibi tutuşuna odaklanırken, sabah yaşananlar zihnimde çılgınca dönüyor.

Başarısız alarm. Yeni elbisemin üzerine çay dökülmesi. Graham Landry'nin fotoğrafı dizüstü bilgisayarımın ekranına yüklendiğinde neredeyse geriye doğru düşerken en sevdiğim topuklu ayakkabılarımdan birinin kırılması.

Bu harika bir fikir gibi görünüyordu. Landry Holdings'de çalışma fırsatı, yukarıdan kucağıma güzelce bırakılmış bir hediye gibi parlıyordu. Bu işe ihtiyacım vardı. Columbia'dan ayrıldığımdan beri bir şeyler bulmak için dua ediyordum ve tüm umutlarımı ve hayallerimi geride bırakmıştım. Yoga dersinde liseden arkadaşım Sienna Landry ile karşılaştığımda konuşmaya başladık. Çok iyi arkadaş değildik, o zamanlar sadece orada burada takılıyorduk ama o

Her zaman çok tatlı ve nazikti. Bu işten bahsettiğinde kısmet gibi geldi. Ta ki bu sabah web sitesini açana kadar.

Graham'ın ne olmasını bekliyorsam, o değil. En azından fiziksel olarak. Bu yüzden parmakları elbisemde gerilirken yüzüne bakamıyorum ve tek yapabildiğim onun bana başka bir yerde dokunduğunu hayal etmek.

Yanlış düşüncelerim yüzünden yanaklarım kızarıyor. Gözlerinin yeşilinin ancak safir olarak tanımlayabileceğim bir renkle karıştığına tanık olduğumda, bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Ama ağzımı açtığımda hiçbir şey çıkmıyor ve aniden oksijen yoksunluğunun beni tüm gücüyle vurduğunu hissediyorum.

Daha yakına eğiliyor. Bu işe yaramadığı gibi, elbisemin kolundaki şuruba takılacağı endişesi de işe yaramıyor.

"Nefes al," diye fısıldıyor. Nefesinin serin nane kokusu, diğer her yönden ondan yayılan ateşle tam bir çelişki oluşturuyor. Yine de sözleri beynimi zorluyor ve hızlıca bir ciğer dolusu hava çekiyorum. "İşte böyle."

Sesi kolonyası kadar sıcak ve pürüzsüz ve bir şekilde üzerimdeki büyüyü bozuyor gibi görünüyor. Ben daha durduramadan dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. Özellikle çok fazla içtiğimde ve kesinlikle biraz kafam güzel olduğunda verdiğim bir tepki bu.

Graham başını sallıyor, eliyle beni kendisine yaklaştırıyor, bu hareketin kasıtlı olduğunu varsayıyorum.

Sinirlerimi bastırmak için boğazımı temizliyorum. "Bu pek de iyi bir ilk izlenim sayılmaz, ha?"

"Nasıl baktığına bağlı," diye mırıldanıyor nefesinin altında ve beni çok çabuk bırakıyor. Lacivert kravatını düzelterek bir adım uzaklaşıyor. Üzerindeki sıcaklık devam etse de, şimdi farklı bir nedenden kaynaklanıyor gibi görünüyor. "On yedi dakika geciktiğinin farkındasın değil mi?"

"Var," diye yutkunuyorum. "Bu sabah bir kaza geçirdim ..." *Ve resmini görür görmez, her mantıklı kadının yapacağı şeyi yapmak zorunda kaldım: en güzel külotumu ve ona uygun sütyenimi bulmak.*

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi gözleri kararıyor. Karşısında duruyorum, için için yanan gözleri her gün onunla birlikte nasıl çalışacağımı merak etmeme neden oluyor.

Belki onun üstünde çalışabilirim. Ya da altında. Ya da . . .

"Sanırım sen Mallory'sin," diyor boğazını temizleyerek.

"Evet." Elimi uzatıyorum, birkaç saniye önce kucaklaştığımız için bunun gerekli olup olmadığından emin değilim. "Siz Bay Landry olmalısınız?"

Benimkinin iki katı büyüklüğündeki avucunu avucumun içine alıyor ve hafifçe sallıyor. "Seni tanıyamadım. Değişmişsin."

"Sen de öyle."

Dudaklarının köşeleri yukarı kayıyor ve benimkileri de yanlarına çekiyorlar. Bu değişim kalbimin çarpmasına neden oluyor ve bir tutam saçımı endişeyle kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Geldiği gibi, gözlerindeki yumuşaklık kayboldu. Yerini bir kararlılık aldı ama neye, bilmiyorum. "Her şeyden önce, saat tam sekizde koltuğunda, gitmeye hazır olmanı istiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum. Birden Latin kulübüne geri dönüyorum ve o masamda dikilmiş, yıl sonu projemiz için bir ortağım olup olmadığını soruyor. Ellerim o zaman olduğu gibi şimdi de titriyor.

"İkincisi, lütfen bana Graham de."

"Tamam."

Derin bir nefes alıyor ve parmaklarını kestane rengi saçlarında gezdiriyor. "Bir zamanlar birbirimizi tanıdığımızı ve kız kardeşlerimle arkadaş olduğunuzu biliyorum ama bu buradaki performansınızı etkilemeyecek. Eğer bu bir sorun olacaksa, bunu şimdi konuşmamız gerekiyor."

"Graham," diyorum omuzlarımı geriye atarak ve çatık kaşlarıyla ne kadar ateşli göründüğünü görmezden gelerek, "Landry Holdings'in CEO'su olarak, beni işe almadan önce gereken özeni gösterdiğinden eminim. Eğer yapmadıysanız, şanslısınız çünkü beklentilerinizi boşa çıkaracağıma dair size söz veriyorum."

Kaşları daha da geriliyor, yeni tıraş olmuş çenesi benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi ileri geri hareket ediyor. Dili alt dudağının üzerinde gezinip arkasında bir ıslaklık izi bıraktığında yutkunuyorum.

Benimle ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorum.

Aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyor. Tepemde belirirken beynim dağılıyor, bir kez daha düşüncelerimi okuduğunu hissediyorum. Bu sinir bozucu. Hatta o kadar ki, özür dilemeye hazırım. Ben yapamadan o konuştu.

"Masanıza yerleşin, ben de İnsan Kaynakları'nı gelişinizden haberdar edeyim."

Beni yerimde tutan uzun bir bakıştan sonra masif ahşap kapıdan geçerek gözden kayboluyor ve sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

Graham

Bir felaket. Bu lanet günün anlamı bu.

Saat öğlene dönüyor ve bana bugün ne kadar zaman kaybettiğimi hatırlatıyor. Genelde toplantılar ve telefon görüşmeleri arasında bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkarım ve çoğu insan için tam bir gün çalışmış olurum. Bugün mü? Hiçbir şey yok. Ciddi bir morarma ve migren dışında hiçbir şeyim yok.

Linda ellili yaşların ortasındaydı. Cuma günleri buraya bir saat erken gelir, gün ortasında bana haftalık özetini gönderir ve ayrılmadan önce bir sonraki haftanın kesinleşmiş programını bana iletirdi. Geçen kış bana bir battaniye örmüştü.

İstediğim asistan bu. Zeki. Verimli. *Ateşli değil.*

Kanamayı durdurmak için önce hangi yöne gideceğimi bilmiyorum. Yetiştirmem gereken o kadar çok şey var ki -haftalarca süren işler, güvenlik şirketi, birikmesine izin verdiğimden daha yüksek bir dosya yığını. Ama burada oturuyorum, bir dosya açık, dokunulmamış. Sadece masa telefonumda yirmi altı çağrıya cevap vermem gerekiyordu ve bugün hepsinin halledilmesi gereken gündü. Plan buydu ve tek yapabildiğim, dikkatimin yarısı kapıya yönelmiş bir şekilde burada oturmak.

Linda'nın benim için çalıştığı yaklaşık on yıl boyunca kapım kapandığında hiç gülüp gülmediğinden emin değilim. Mallory bugün beş kez güldü. Linda'nın hiç lavanta gibi kokup kokmadığından ya da dokunulduğunda yumuşacık olan bir elbise giyip giymediğinden de emin değilim.

"Kes şunu," diye inliyorum kendi kendime, onun dolgun dudaklarının görüntüsünü zihnimden silmeye çalışarak. "Lincoln gibi davranıyorsun. Lanet olsun."

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum çalıyor ve ekranda onun adı parlıyor. "Alo?" İç çekiyorum.

"Sesin normalden daha kızgın geliyor," diye kıs kıs gülüyor Lincoln. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Hepsi öyle diyor," diye şaka yapıyor. "Cidden, ne oldu?" "Sen, küçük kardeşim, yanılmışsın."

"Ne hakkında?" "Mallory Sims."

"Sienna'nın arkadaşı mı?"

"Onu, en azından önümüzdeki birkaç saat için, yeni yönetici asistanım olarak düşünmek istiyorum."

"Ne konuda yanılmışım? Onu tanımıyorum bile."

Dişlerimin arasından ıslık çalıyorum. "Senden daha fazlasını beklerdim, Linc. Bu ailede bir itibarın var ve ben buna güveniyordum. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Sen neden bahsediyorsun, G?"

"Çok ateşli." Bunu bir saniye düşündüm. "Danielle'e aşık olmasaydın, muhtemelen bir daha ofisime girmene bile izin vermezdim."

"Belki de bugün uğramam gerekiyordur," diye şaka yapıyor. "Neye kızdığınızı anlamıyorum. Eğer bir sekretere ihtiyacım olsaydı, seksi birini bulurdum. Danielle'den önce yani. Danielle'den önce alırdım."

Gözlerimi devirerek sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Tabii ki yapardın çünkü sen bir hayvansın."

"*Öyleydim*. Ben bir hayvandım." Duraklıyor. "Ben bir hayvandım, değil mi? Tanrım. En azından anılarım var," diye iç geçiriyor.

"Aferin sana. Ben bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalışırken sen de git bunları yeniden yaşa."

"İpucuna mı ihtiyacınız var? Tüm o hayvani davranışlardan bazı harika numaralarım var ve paylaşmaya hazırım. Bugünlerde birileri bunları kullanabilmeli."

"Hayır, Linc."

"Barrett geçen gün bana üzümlerle ilgili bir şey anlattı-"

"Lincoln. Dur." Kalemimi masamın üstündeki cama vuruyorum ve gülmesinin dinmesini bekliyorum. "Burada ciddiyim. Olması gerektiği gibi görünen bir kızla nasıl çalışabilirim ki..."

"Aletine sarılmış mı?" diye soruyor.

"Yardımcı olmuyor."

Lincoln yine kahkahayı patlatır. "Özür dilerim. Bence bu şey çok komik."

"Yapardın," diye mırıldandım.

Eğlencesini bitiriyor ve boğazını temizliyor. "Peki, ne yapacaksın? Görmezden mi geleceksin? Yoksa kendini kontrol edemediğin için gitmesine izin mi vereceksin?" Duraksıyor. "İşte bu! Biliyordum! O kibirli kıyafetlerinin içine gömülmüş, dışarı çıkmaya çalışan sapıkça bir hayvan var, değil mi?"

"Lincoln. . ."

Kıkırdıyor. "Tavsiye için bana ihtiyacın var. Bu hayatımın en güzel günlerinden biri olmalı. Er ya da geç bana ihtiyacın olacağını biliyordum."

"Bu durumla ilgili senin tavsiyeni gerektirecek hiçbir şey yok. Düşünüyorum da, hayatta senin tavsiyene ihtiyaç duymamı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bir parça buz al ve koy-"

"Yemin ederim, eğer durmazsan Ford'u kıçını tekmelemesi için göndereceğim."

"Ford'u göndereceksin çünkü bunu yapamazsın," diye dalga geçiyor.

"Ford'u göndereceğim çünkü bazılarımızın ilgilenmesi gereken lanet olası bir işi var, pislik."

İkimiz de kıkırdıyoruz ve gerginliğin biraz olsun azaldığını hissediyorum. Masamdan kalkıp kapalı ofis kapımın arkasına bakıyorum.

Dışarıda, benden sadece birkaç metre ötede. İnsan Kaynakları, işi kapmaya başladığını, hatta daha fazla şey öğrenebilmek için bugün öğle yemeğini ertelediğini söylüyor. Bu hoşuma gitti. Bu iyiye işaret. Sikimin sertleşmesi değil.

"Onu işe almadan önce seksi olduğunu biliyor muydun?" Lincoln soruyor. "Eğer öyleyse, bu hiç de Graham'a göre değil."

"Hayır. Kendimi savunmak için söylüyorum," diye itiraz etti, "onu liseden tanıyordum. Seksi değildi. Süper zekiydi."

"Yani o da senin gibi bir inek miydi?"

"Her neyse," diye iç geçirdim ve devam ettim, "onu tanıyormuşum gibi hissettim. Referansları mükemmeldi. Bunun benim sorunum olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

Uyanacağımı, onun içeri gireceğini ve bunun bir rüya olacağını düşünüp duruyorum. Neredeyse ıslak bir rüya, ama yine de bir rüya. Ama bu olana kadar, lanet bir plana ihtiyacım var ve aklıma gelen tek şey üniforma sipariş etmek. Çirkin, kusmuk yeşili, boynunda yaka olan. Deri yok. Hem de hiç. Ve belki bir ağızlık çünkü ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, sesi ve gülüşü beni vücudu kadar etkiliyor.

Lincoln kıkırdar. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu hala anlamıyorum. Onu ofis dekoru olarak düşünün. Sana sabahları dört gözle bekleyeceğin bir şey verecek. Bütün gün yaptığın şey ne kadar ilginç olabilir ki? Bu bir nimet G. Bunu kabullen."

"Onu kucaklamak istiyorum. Sorun da bu zaten. Bütün gün bana bakarak günaha giremem."

"Hayır diyebilecek kadar güçlüysen diyebilirsin. Yani, ben bu konuda hiç iyi olmadım ama eminim inek geninde bir yerlerde vardır."

"Tüm kardeşlerimiz arasında en sevmediğim sensin."

"Bununla yaşayabilirim," diye gülüyor. "Yine de gitmem gerek. Birazdan bir toplantım var. Seni bu akşam ararım."

"Sabah değil de hâlâ gece sayılabilecek bir saatteyken ara, tamam mı?" "Denerim."

Hat kesiliyor ve ben hâlâ masamın arkasında durup kapıya baktığımı fark ediyorum.

OceanofPDF.com

Mallory

SU SICAK, NEREDEYSE HAŞLAYICI, göğsüme çarpıyor. Banyodaki hava buharlı, ben lavanta kokulu banyomda rahatlarken aynalar buğulanıyor. Günün tüm düşünceleri - Landry Holdings'in çılgın temposu, ilk günün heyecanı, yüzüme bile zor bakabildiğim cehennem kadar seksi patronum - suyun içinde erimeye başlıyor.

Vücudumu güzel buğu ile doldururken Graham'ın elini üzerimde hissediyorum- "Affedersiniz."

"Oh!" diye bağırdım, ofis sandalyemde zıpladım ve dizimi masanın alt tarafına çarptım. "Orada durduğunu görmedim."

"Çünkü gözlerin kapalıydı," diyor Graham. Ne kadar süre orada durup beni izlediğini merak ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Bir açıklama beklediğini anlamam tam bir dakika sürüyor. Ya bir açıklama yapacağını ya da orada dikilmeye devam edeceğini anlamam için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

"Hayal ediyordum," diyorum, artık devam edebileceğimizi umarak. "Neyi hayal ediyordun?"

Seni çıplak hayal etmeye hazırlanıyordum ama sen bunu mahvettin. "Hızlı bir rahatlama tekniği yapıyordum. Günün stresinden kurtulmak için eve gittiğimde ne yapmayı planladığımın üzerinden geçiyordum."

Güneşte kızarmış teni alnındaki çıkıntı boyunca toplanıyor. Bana deliymişim gibi bakıyor. Ben de ona karşılık veriyorum.

Masaüstü telefonumdan saatin beş olduğunu bildiren bir ses geliyor. Tepedeki ışık sönüyor. Ne kadar verimli.

"Bugün sizin için stresli miydi?" diye soruyor.

"Sayılır." Dizimi masaya sürtüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu benim ilk günümdü. Her zaman stresli değil midir?"

"Uzun zamandır ilk günüm olmamıştı," diye sırıtıyor.

"Bu muhtemelen doğru," diye itiraf ediyorum. "İnan bana, berbat kokuyorlar." "'Berbat' mı? Liseye geri mi döndük?"

"Berbat' dememi mi tercih edersin?"

Böyle şımarıkça, imalı bir şekilde söylemek istememiştim. Sanırım bir adam takım elbiseyle karşınızda durduğunda ve o kadar iyi göründüğünde, soyunsa daha iyi görüneceğinden emin olamadığınızda böyle oluyor.

Omuzları geniş, ceketinin üst kısmını dolduruyor, ince beline kahverengi deri bir kemer takılmış. Her şey ona o kadar mükemmel uyuyor ki, özel dikim olduğuna eminim. Pek çok erkek takım elbise tarafından yıpratılır. Graham Landry kesinlikle onunkini giyiyor.

"Sanırım konuyu değiştirmemiz gerekiyor," diyor boğazını temizleyerek. "Günün nasıl geçiyor?"

"Güzel. Gina, insan kaynaklarından gelen kız, günün büyük bölümünde beni eğitti. Burada daha önce çalıştığım diğer yönetici asistanlığı işlerinden farklı pek bir şey yok. Sadece yeni sistemler var ama onları da çözmek oldukça kolay."

"Geç kalmanın dışında, bence iyi iş çıkardın. Gina çabuk kavradığını söyledi."

Bir ayağını diğerinin üzerine atarak kapıya yaslanıyor. Bakışlarımın vücudunun hatlarından aşağı düşmemesi için kendimi zorluyorum ve bunun yerine yüzünün hatlarına odaklanıyorum. Daha kolay olduğundan değil ama politik olarak daha doğru ve eve gittiğimde onu bacaklarımın arasında hayal ettiğimde net bir görüntüye sahip olmak iyi olacak.

"Az önce bir e-posta taslağı hazırladım, bunu etkili bir çalışma ilişkisi haline getirmek için neleri üstlenmenizi isteyeceğimi tanımladım. Saatin beşi geçtiğini biliyorum, ancak bugün ayrılmadan önce inceleyebilir ve bana bir yanıt gönderebilirseniz, bu yararlı olacaktır."

"Elbette."

Bana kendini zorlayarak yaptığı yarım bir gülümseme gönderiyor ve tekrar ofisine girerek gözden kayboluyor.

Sandalyeme geri otururken nefesim beklediğimden daha ağır çıkıyor. Masaüstümü uyandırarak e-postamın açılmasını bekliyorum. Çünkü

referanslı, gelen kutumda yeni bir mesaj var.

Kime: Mallory Sims, İdari Asistan
Kimden: Graham Landry, CEO
Re: Gereksinimler
Lütfen aşağıdaki maddelere dikkat edin. Bunlar müzakere edilemez.

- Zamanında gelin. Pazartesi'den Cuma'ya kadar sabah sekizde yerinizde hazır bulunmalısınız.
- Masanızı düzenli tutun. Organizasyon anahtardır.
- Her sabah saat sekizde size günlük önceliklerin bir listesini e-posta ile göndereceğim. Ayrılmadan önce bu görevlerin tamamlandığından emin olun (gün içinde ortaya çıkabileceklere ek olarak).
- Ailem, anons yapılmadan ofisime girmesine izin verilen tek kişidir. Ayrıca, bir toplantı sırasında sözümün kesilebileceği tek kişiler de onlar.
- Lütfen sizin için araba anahtarlarınızın altına bıraktığım (yerden alıp masanızın köşesine koyduğum) bilgi paketini inceleyin.

Buna verilecek basit bir yanıt takdir edilecektir.
Graham

O gerçek mi?

Masanın üzerinden baktığımda, anahtarlarımın altında bir dizi kâğıt var ve onları oraya ne zaman koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün gün buradaydım. Listeye dönüp bir kez daha göz gezdiriyorum. Yanıtla tuşuna basamadan gelen kutum tekrar çalıyor. Mesajın gövdesi boş; sadece "Re:" alanında metin var.

Kime: Mallory Sims, İdari Asistan
Kimden: Graham Landry, CEO
Re: Önceki e-postayı içerecek şekilde değiştirin: Masada gözlerini açık tut.

Şaka yaptığından emin değilim.

Kime: Graham Landry, CEO
Kimden: Mallory Sims, İdari Asistan
Re: Gereksinimler
Hepsi makul görünüyor. Yarın görüşürüz. Zamanında.

"Hey, Kitty." Yavru kedimi gri kulaklarının arkasına sokularak selamlıyorum. "Bugün senin dünyanda neler oldu?"

Geriniyor, yakasındaki küçük zil şıngırdıyor. Güneş neredeyse batmak üzere ve dairem pencereden gelen son birkaç ışını emiyor. Birkaç ışık yakıp mutfağa giderken etrafa göz gezdiriyorum.

Bir araya geliyor. Duvarların hala yeni bir kat boyaya ihtiyacı var ama buna ayıracak zamanım yok. Yine de, birkaç ay önce buraya taşındığımdan çok daha iyi görünüyor. Benden önceki çiftin dekorasyona daha modern bir yaklaşımı vardı. Her şey beyaz, siyah ve düz çizgilerden oluşuyordu. Saçma bir şekilde sıkıcıydı. Hayatım boyunca topladığım çanak çömlek parçaları biraz renk katıyor ve daha önce hiç sahip olmadığım kendi alanım gibi hissettiriyor.

Eric'in yüzü aklımdan geçiyor ve kalbimin birazcık pır pır ettiğini hissediyorum. Onu özlüyorum. Tabii ki özlüyorum. Onu sevmediğim için terk etmedim. Onu terk ettim çünkü bana eninde sonunda beni terk etmeyi planladığını söyledi.

"Ne yaptın?" diye tısladı.

"Okulu bıraktım," dedim ona. "Hemşirelik bana göre değil Eric. Başlangıçta iyi bir kariyer yolu gibi geliyordu - iyi para, iyi iş piyasası. Ama ben nefret ediyorum. Nefret ediyorum. O işlerden bazılarını yapmaktansa gözüme bir kalem sokup gözlerimi oymayı tercih ederim. Ben sadece sevebileceğimi düşündüm, sen de benim için iyi olacağını düşündün."

"Bu senin için iyi," diye öfkeyle güldü. "Mal, hayatında ne yapacağını sanıyorsun? Ha? Bir iş adamının ofisinde kahve yapmak bir kariyer yolu değildir."

"Ben sadece kahve yapmıyorum! CEO'nun yönetici asistanıyım. Dört yıldır orada çalışıyorum ve iki kez terfi ettim. Binadaki en yüksek maaşlı idari personel benim ve son bir yıldır okula devam ederken bunu başardım. Doğuştan yetenekli olduğumu söylüyorlar ve ben de bunu seviyorum Eric. Ben bunu yapmak için doğmuşum. İş-"

"Mal, tatlım, iş senin için değil. Diğer insanlar içindir." Ceketini çıkardı ve bana baktı. "Patronun muhtemelen ofiste genç bir kız parçası olmasından hoşlanıyordur. Neden hoşlanmasın ki?" Gözlerimden yaşlar süzülürken iç geçirdi. "Bu biraz açık sözlü olacak ama bunu duyman gerek. Senin

patron bacaklarını açman için kıçına duman üflüyor. Sana sonsuza kadar bakmak için kıçımı yırtacağımı sanıyorsan, delirmişsin demektir."

Kalbim kırıldı, sözleri beni boğdu. "İstemiyorum," diye bağırdım. "Bunu bana neden söyledin?"

Gözlerinde acıma duygusuyla bana baktı. "Ne yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Sonun ailen gibi olmasın diye benimle buraya kadar geldin. Altın Bilet'inin ben olduğumu düşündün."

"Eric," dedim gözyaşlarımın arasından. "Geldim çünkü seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama ..." Bana acımaktan öte, kayıtsız bir ifadeyle bakması beni öldürdü. "İkimizin gerçekten uzun süre birlikte olacağımızı düşünmüyorsun, değil mi? Yani, eğleniyoruz. Seks harika. Ama biz, bilirsin, evlilik tipi değiliz."

Ondan ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi çünkü bu sadece ondan ayrılmak değildi. Hayatımı, bir yetişkin olarak bildiğim her şeyi, rahat olan her şeyi orada bırakmaktı. Yine de, kendi başıma olmak, her ne kadar korkutucu olsa da, özgürleştirici oldu. Akşam yemeğinden işime kadar tüm seçimler bana ait. Aslında hayatımı yaratıyorum ve benim için neyin işe yarayacağını buluyorum. Hayatımda ilk kez, bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumu hissediyorum.

İçine baktığımda buzdolabında hiçbir şey yok, ki gerçekten aç olmadığımı düşünürsek sorun değil. Yoga stüdyosunu mu ziyaret etsem yoksa banyo mu yapsam diye düşünürken telefon çalıyor.

"Alo?" Çantamın dibinde, bugün tüm kargaşaya neden olan su şişesinin hemen altında bulduktan sonra söylüyorum.

"Hey, sen!" Joy cıvıldıyor. "İşi aldım."

"Bu harika! Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek hafta. Kutlama yapmamız gerek."

Mutfak masasındaki uyumsuz sandalyelerden birine çökerken yüzümü buruşturuyorum. Joy'un kutlama tarifi cüzdanımın tarifiyle uyuşmuyor. Ailesi Landry'lerin arkadaşları, yani paraları var. Hem de çok. İsteseler evlerinin duvarlarını parayla kaplayabilirler.

"Bu hafta çok çalışacağım," diyorum, bunun doğru olduğunu düşünerek. "Dışarı çıkmak, alışveriş yapmak ya da aklındaki her neyse onu yapmak için zamanım olacağından emin değilim."

"Sienna ve ben yarın işten sonra alışverişe gidiyoruz. Sen de davetlisin elbette ama gelemezsen anlarım, seni çalışan kız seni," diye kıkırdıyor. "Tamamen yenilenmiş bir görünüme ihtiyacım var. Profesyonel ama değişik, bilirsiniz, çünkü havasız görünmek için bir neden yok."

"Tabii ki hayır," diye kıkırdıyorum.

"Sienna yakında Los Angeles'a dönebileceğini söyledi. Evde bu kadar uzun süre kalmayı planladığını sanmıyorum ama ailesini gerçekten özlemiş." Joy kıkırdıyor.

"Ben de onları özlerdim," diyorum yüzümü yelpazeleyerek. "Onları bir odada hep birlikte hayal edebiliyor musun? Ben onları sadece ikili gruplar halinde gördüm. Sanırım yumurtalıklarım patlayabilir."

Bir kahkaha patlattı. "Graham onu hatırladığın gibi değil, ha?"

Ayağa kalkıyorum, mavi-beyaz kareli minder bacaklarıma yapışıyor. "Beni uyarmadığın için seni öldürebilirim," diye hayıflanıyorum. "On sekiz yaşındaki haline hiç benzemediği gerçeğini beynime yerleştirmek için bir saatim -bir saatim! Pek yardımcı olduğu söylenemez. *En iyi arkadaşımdan* dostça bir oturuşa ihtiyacım vardı," diye vurguluyorum, "ve neye bulaştığıma dair bir açıklamaya."

Joy'un sesi hatta yankılanıyor, bu durumdan duyduğu keyif beni sinirlendiriyor. Evin içinden geçip banyoya giriyorum ve küveti doldurmaya başlıyorum.

"Bilmediğini fark etmemiştim. Sanırım bunun hakkında fazla düşünmedim. Yani, seninle neredeyse her gün konuşuyorum. Burada olmadığını unutmuşum."

"Ödeşme kötüdür," diye uyarıyorum onu.

"Seni uyaracaktım. Yemin ederim. Sadece pozisyonu gerçekten kabul ettiğini ve bugün başlayacağını bilmiyordum."

"Çünkü dinlemiyorsun," diye iç geçiriyorum. "Dinlemiyorsun, Joy."

"Ben de istiyorum! Sadece meşgulüm. Şu anda havada çok fazla top var. . . ."

Ailesi onu maddi olarak desteklememeye başladığından beri hayatının ne kadar zor olduğu hakkında bir tirada devam ediyor. Bir iş bulmasını istiyorlar. Mantıksız davrandıklarını düşünüyor. On beş yaşından beri bir, bazen iki işiniz varken bunu duymak biraz zor.

"Mal?"

"Ah, evet, üzgünüm," diyorum elbisemi çıkararak. "Ben buradayım." "Şimdi kim dinlemiyor?"

"Ben banyoya giriyorum," diyorum ve suyu kapatıyorum. Bir avuç banyo tuzu attıktan sonra ayak parmağımla sıcaklığı test ediyorum. Mükemmel. Küvete girdikten sonra başımı bir havluya yaslıyorum. "İşte. Ne diyordun sen?"

"Sadece gününün nasıl geçtiğini soruyordum. Hepsi bu."

"Sanırım iyi geçti. Çok karmaşık bir şey değil ve daha önce yapmadığım bir şey de değil. Bana gerçekten iyi de para ödüyorlar."

Duraksıyor. "Bu kadar mı?"

"Evet. Yani, ne söylememi istiyorsun?"

"Kahretsin, Mal! On yaşımızdan beri Landry'lerin hayalini kurduğumu biliyorsun. Birine en çok yaklaştığım an, altıncı sınıfta Ford'la annesinin arabasının arkasında kısa bir öpücüktü. Sırf kardeşlerini görebilmek için Camilla'ya geceyi benimle geçirmesi için yalvarırdım."

"Sen her zaman küçük bir hoochie oldun," diye gülüyorum, Graham'ın yontulmuş yüzü aklıma gelirken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Yani?"

Su gergin kaslarımı rahatlatırken ikimiz de gülüyoruz. Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Graham aşırı derecede yakışıklı."

"Şikayet etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır, elbette değil," diyorum telaşla. "O bütün gün duvarın diğer tarafındayken konsantre olmak gerçekten çok zor. Ofisini arayıp ona gelen telefonları ya da randevuları haber vermem gerekiyor ve hattan onun sesi geliyor ve ben de tuvalet molası vermemek için kendimle konuşmak zorunda kalıyorum. Umarım bu işe yarar..."

"Sesindeki o *şeyi* duymuyormuş gibi yapacağım." "Ne şeyi?"

Savunmacı bir şekilde soruyorum.

"Şu belirsizlik. Kes şunu. Her şey yoluna girecek."

Bunu söylemek onun için kolay. Çalışsa da çalışmasa da faturaları ödeniyor. Benim için o kadar basit değil. Onun, Camilla'nın ve Sienna'nın gittiği özel okula girebildim çünkü ortaokulda kıçımı yırttım, burs için evrakları doldurdum ve giriş mülakatı için bir hafta boyunca çalıştım. Bunu karşılayamazdık. Ve açıkçası ailem iyi bir eğitimin o kadar da önemli olduğunu düşünmüyordu. Liseyi bitirip fabrikada bir işe girecek ya da nalburda kasiyer olacak ve mutlu olacaktım. Farklı bir şey yapmak istediğimi söylediğimde gözlerini devirir ve gerçekçi olmamı söylerlerdi. Ben daha fazlasını istiyordum.

Tamamen benim kararlılığım ve belki de yukarıdan gelen bir şans sayesinde, okul yöneticileri beni burslu olarak kabul etti. Hayatımın en güzel günüydü.

Şimdi bu vasat dairede oturuyor ve etrafıma bakıyorum. Küvetin porseleni çatlıyor ve lavabonun üstündeki aynanın köşesi kırılıyor ve ben içimde sallanan dengesizlikle savaşıyorum.

"İyi olacak mı?" Ben soruyorum. "Bağlantım kopmuş gibi hissediyorum." "Neyle bağlantısız?"

"Benimle. Artık kim olduğumu, ne istediğimi ya da benim için neyin mümkün olduğunu bile bilmiyorum Joy. Orta yaş krizi yaşıyorum," diye somurtuyorum.

"Bu yaşta orta yaş krizi geçiremezsin," diye alay ediyor.

"Kesinlikle yapabilirsin. Sanırım buna çeyrek yaşam krizi deniyor." "Bu kadar kasvetli konuşmayı bırak."

"Bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. "Sadece bugün duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Beni biraz rahat bırak."

İç çekiyor. "Buraya döndüğüne sevindim."

Ailemle birlikte Kuzey Dakota'ya taşınmamamla ilgili göndermesi üstü kapalı. Onlarla çok iyi bir ilişkim olmadığını biliyor ve eğer onları kuzeye, babamın şu anda çalıştığı petrol sahalarına kadar takip etseydim, perişan olurdum. Ama Savannah'ya, ailem olmasa da evim dediğim yere gelmek bir riskti.

"Ben de," diye fısıldıyorum. "Umarım bu 'Mal'ın kötü kararları' listesine girmez."

"Olmayacak. İşler kendiliğinden yoluna girecektir. Hep öyle olur. Şu halime bak, bir işim var. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Doğru," diye kıkırdıyorum. "Ama şu anda ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum," diye iç geçiriyorum. "Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Benimle bir gelecek görmediğini açıkça belli eden bir adamla hemşirelikte kalmak mı yoksa sineye çekip yoluma devam etmek mi? Tüm bunlar istediğim ya da olacağını düşündüğüm şeyler değildi ve buradan nereye gideceğimden emin değilim."

"Graham'ın yanındaki işi kabul ederek buna başladın. Bence harika gidiyorsun," diyor Joy yumuşak bir sesle.

"Keşke onu tamamen profesyonel olmayan bir şekilde düşünmeyi bırakabilsem," diye kıkırdıyorum.

"Bunu nasıl yapacağınızı bulursanız, bilginizi paylaşın. Neredeyse tüm hayatım boyunca bununla mücadele ettim!"

Suyun içine daha da batıyorum. "Gerçekten ne istiyorum biliyor musun?"

"Landry'nin çıplak olması dışında mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eskiden tanıdığım ben gibi hissetmek istiyorum. Yaşadığımı hissetmek istiyorum. Uyanmak ve gülümsemek istiyorum. Bir şeyleri başarmak, güçlü hissetmek istiyorum. İple çekeceğim şeyler olsun, hedeflerim olsun, benimle gülmek, yürüyüşe çıkmak ya da dondurma yemek isteyen birini bulayım istiyorum. Kulağa aptalca geliyor, değil mi?"

"Hayır, hayır, öyle değil," diyor.

Suyu küvetin etrafında döndürürken, az önce söylediklerimi düşünüyorum. İlk defa nasıl hissettiğimi gerçekten dile getirebildim. Özel okula girmeye çalışan o kız gibi hissetmeyi özlüyorum. Artık onu tanımıyorum; onu, içinde bir o l a y örgüsünden biraz daha fazlası olduğum bir ilişki için feda ettim.

"Biliyor musun," diyorum, suyun yere sıçramasıyla doğruluyorum, "Şimdi düşünüyorum da, Eric'le birlikteyken gerçekten mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum. Sadece mutlu olacağımı düşünmeye devam ettim, sadece işlerin doğru şekilde sıralanması gerekiyordu."

"Kulağa aptalca geliyor."

"Biliyorum." Omuzlarım çöktü. "Şunu yaparsam, bunu yaparsam ya da şu olursa mutlu olacağımızı düşünüp durdum."

"O zaman neden onunla kaldın Mal?"

Omuz silkiyorum. "Birlikte çok eğlendik. Özellikle başlangıçta filmlere gider, euchre oynar ve harika seks yapardık," diye gülüyorum. "Her zaman ufukta bir şey varmış gibi hissediyordum. Sadece hiç gerçekleşmedi. Farkına bile varmadan yıllar geçti ve ben kim olduğumun bile farkında değilmişim gibi hissettim."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Ben de," diye iç geçirdim. "Kendimi depresif ve bıkkın hissettiğimi biliyordum ama bana birlikte bir gelecek görmediğini söyleyene kadar nedenini anlamamıştım. Bu bana bir gerçeklik kıvılcımı gönderdi. 'Ben, Mallory Sims, buraya nasıl geldim' diye düşündüm." "Bana sarıldığını ya da günümün nasıl geçtiğini sorduğunu hatırlamıyorum," diyorum, tüm bunlar aklıma geldikçe kelimeler daha hızlı çıkıyor, "ya da beni okşadığını. Fikrimi sormadı, benimle gurur duyduğunu söylemedi ya da beni bir şey yapmaya teşvik etmedi."

"Aşk insana komik şeyler yaptırır."

"Sanırım."

Hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmıyor. "Bu üzücü, iç karartıcı hikayenin kıssadan hissesi, Eric'i siktir et."

"Sikeyim Eric'i," diye fısıldadım.

"Bu arada, gitmem gerekiyor. Yarın gitmeden önce bu gece okumam gereken bir paket var. Çok sıkıcı görünüyor ama hızlıca bir göz atacağım. Aksi takdirde yarın pişman olacağım. "

"Git al onları kaplan," diye takılıyorum. "Seninle

sonra konuşuruz." "Güle güle!"

Telefonumu bir havlu yığınının üzerine atıyorum ve yüzümü suyun altına bırakıyorum. Nefesimi tutarken, en son ne zaman nefes alamadığımı hatırlıyorum.

Lanet olsun, Graham.

OceanofPDF.com

Graham

BAŞIMI UZATARAK masa lambasını ayarladım, böylece doğrudan önümdeki programa ışık tutacaktı. Bunu bu akşam ofisten çıkmadan önce yapmalıydım. Bir sonraki günü planlamadan asla çıkmam. Her şey değiştiğinden beri bile, düzgün bir şekilde bir arada kaldım. Ancak bugün her şeyi Linda'nın ayrıldığı günden daha fazla sarsan bir bomba oldu.

Arkama yaslanıp elimdeki kalemi defterin ortasına yerleştirirken Mallory'yi düşünüyorum. Kıçının elime verdiği hissi değil, performansını düşünüyor olmalıydım. Landry sistemine nasıl uyum sağlayacağını düşünmeliyim, göğsünün benimkine nasıl oturduğunu değil. Aile markasına nasıl fayda sağlayacağını tahmin etmek daha mantıklı olurdu, tüm ofisi bir şekilde nasıl daha parlak göstereceğini değil.

Ben. Yani. Boku yedim.

Ayaklarıma sıçradım, sandalye geriye doğru uçtu ve arkamdaki kitaplığı salladı, hissettiğim hayal kırıklığının beni yenmesine izin verdim.

Ofisimden oturma odasına doğru koridorda ilerlerken ev karanlık. Koridordaki her odanın kapısı açık ve tam da istediğim gibi duvara yaslanmış durumda.

Oturma odasının ışığını açıp kahverengi deri koltuğa gömülüyorum. Uzaktan kumandadaki bir düğmeye basıyorum ve elektrikli şömine açılıyor. Şömine

Örtünün altında titreyen alevler, bacanın taş işçiliğine iliştirilmiş resmin üzerine gölgeler düşürüyor.

Burası benim dünyadaki en sevdiğim yer. Landry Holdings'i babamdan devraldıktan kısa bir süre sonra bu evi satın aldığımda, bunun benim iş dünyasından kaçışım olacağını biliyordum ve buna sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu da biliyordum. Babam annemin yarattığı eve sahipti; ben de kendi evimi yaratmalıydım.

Koyu renkli parke zeminler, sıcak altın rengi duvarlar ve tütün rengi mobilya parçaları. Burada, oturma odasında, her gün taktığım tüm şapkaları -ve bazen maskeleri- bırakabileceğimi hissettiğim yerde saklanmış. Ayaklarımı deri sedirin üzerine uzatıp nefes alırken hokkabazlık yapacak hiçbir şey yok. Beynimi kemiren o dikkat dağınıklığı dışında hiçbir şey. Az önce içtiğim bir bardak viski de onu bastırmadı. Ford'la koştuğum üç nokta bir mil de bastırmadı. Evimin kapısından içeri girdiğimde, her gece işten döndüğümde hissettiğim huzur duygusunu yaşayamadım. Bütün gün olduğu gibi keyifsizdim.

Belki de sorun budur. Beni kandırdı.

Mallory, Mallory, Mallory, seninle ne yapacağım ben?

Kıkırdamam sessizliği bozuyor. Onunla, ona, onun için ne yapmak istediğimi tam olarak biliyorum - yapamayacağım her şeyi. Yapamayacağım her şeyi.

Mutfak tezgahından cıvıl cıvıl bir ses geliyor ve onu bulana kadar çıplak ayaklarım tahtaya çarparak evin içinde ilerliyorum. "Alo?" Saate bakarak soruyorum. "Saat sabahın biri, Barrett. Senin güzellik uykunu alman gerekmiyor mu?"

"Güzellik uykusuna ihtiyacım olduğunu söylemenizi aşağılayıcı buluyorum."

"Not edildi." Yeni bir bardak çıkarıp bir parmak daha viski dolduruyorum. "Ee, neler oluyor?"

"Bugün Linc'le konuştun mu?"

Sesine sinirlilikle harmanlanmış bir doz eğlence karışımı merakımı uyandırıyor. "Evet, bugün erken saatlerde beni aradı."

"Bu kadar mı?" diye bağırıyor.

"Evet. Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Küçük pislik beni kötü gösteriyor!" diye şaka yapıyor. "Yani, en büyük kardeş benim. Tanrı aşkına, ben lanet olası bir valiyim. Ve ben daha soruyu soramadan o gidip nişanlanmak ve lanet olası bir tarih belirlemek zorunda mı?"

Bardağım bir gümbürtüyle mermer tezgâha çarpıyor. "Bu son söylediğinle ilgili açıklaman gereken o kadar çok şey var ki," diyorum elimi

Saçımı. "Lincoln nişanlandı mı?"

"Görünüşe göre. Çiftlikte evleneceklermiş. Hem de yakında. Tarihi hatırlamıyorum ama önümüzdeki birkaç hafta içinde."

"Yanlış duymuş olmalısın," diyorum, hoparlör düğmesine basıp telefonu tezgâhın üzerine koyarak. "Randevuyu planlamış olamaz. Nişanlı mıydı? Belki de. Sanırım hepimiz bunu bekliyorduk. Ama benimle konuşmadan bir randevu ayarlamak? Planlanacak, korunacak çok şey var. Bu Lincoln, ama o mantıklı biri. Bunu yapmaz."

"O yaptı, G."

"O zaman bunu kim bir araya getiriyor? Onun çıkarlarının korunduğundan kim emin oluyor? Bana lanet olası bir evlilik sözleşmesi imzaladığını söyle," diye homurdanıyorum.

Barrett iç çeker. "Bilmiyorum. Bugün aradı ve şehirde olup olamayacağımı sordu. Tam bir baş belası olacak ama tabii ki orada olacağım. Sadece bir süre daha bekleyemediği için kızgınım."

"Son öğrenenin ben olduğumu bilmek güzel."

Mutfağımın ortasında durmuş, cevapları açık yüreklilikle verecekmiş gibi telefonuma bakarken vücudumu bir öfke kaplıyor.

"Sana söylemediğinden bile haberim yoktu," diyor Barrett, sesi şimdi yumuşamış.

"Ama yapmadı."

"Sadece beni kötü gösterdiği için şikayet etmek için aramıştım. Şimdi sana söylediğim için kötü hissediyorum."

Ford'la koşmak için giydiğim siyah tişörtü çıkarıp bir top haline getirdim. "Mantıklı konuşmak gerekirse, ne bekliyordun ki Barrett? Alison'la bir süredir birliktesin. Onu da yanında Atlanta'ya götürüyorsun. Çocuğu artık annemize 'Büyükanne' diyor. Hepimizin sakinleşip senin cesaretini toplayıp ona evlenme teklif etmeni mi beklememiz gerekiyordu?"

Cevap vermiyor, sadece hatta derin bir iç çekiyor.

"Neden yapmadın?" diye sordum. "Benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır," diyor hemen. "Öyle bir şey değil. Ben sadece ... ... Onun çekip gideceğini düşünüp duruyorum. Yaşadığım bu hayattan o kadar nefret ediyor ki ve Hux bunu bir şampiyon gibi karşılasa da, sürekli endişe içinde. Anlıyorum. Saygı duyuyorum. Ama bir sonraki adımı atarsam, bunun uğursuzluk getireceğinden korkuyorum."

"Barrett, parmağındaki yüzüğün bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun? Bu sadece zaten sahip olduğun bir şeyin sembolü. Onun buna ihtiyacı var."

Boğazımdaki safrayı ısırarak geri çekiyorum, acı uzun zamandır olmadığı kadar hızlı yayılıyor.

Yüzünü, yastığımın üzerine yayılmış uzun siyah saçlarını hatırlıyorum. Sabahın erken saatlerine kadar felsefe tartışırken çıkardığı sesi.

"Tüm insanların sevilmeye ihtiyacı vardır, Graham." Sabahın ilk ışıkları yüzüne vururken gözlerimin içine baktı. "Beni sevmene ihtiyacım var. Sevdiğini bana göstermene, ruhumdaki susuzluğu dindirmene ihtiyacım var."

"Benden ne istiyorsun Vanessa?"

"Beni her şeyin üstünde tutmanı istiyorum. Benim sana yaptığım gibi."

"Bu hafta sonu eve gitmek zorunda kalmamla mı ilgili?" Saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum. "Gitmek zorundayım. Babama Cuma gecesi geç saatlerde orada olacağımı söyledim."

"Beni sevip nasıl burada bırakabilirsin? Benim de sana ihtiyacım var, biliyorsun.
Aradıklarında beni hep terk ediyorsun."

"Onlar benim ailem. O şirket benim olacak. Ne yapmam gerekiyor?"

"Benimle kal," diye nefes alıyor ve göğsüme öpücükler konduruyor. "Benim sana ihtiyacım olduğu gibi sen de bana ihtiyacın olsun."

Ona ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Belki o beni buna ikna etti ama ben buna kandım.

"İlişkiler konusunda nasıl bu kadar zeki oldun?" Barrett beni şimdiki zamana geri çekerek suçluyor. "Bizden saklıyor musun?"

"Hayır," diyorum viskiyi yudumlarken. Yanık, ateşiyle acılığı bastırıyor. "Ben değil."

"Neden sen değil? Yuva kurmak istemiyor musun, G? Kuyruğunun bir tarafta olduğunu biliyorum ama bu saçmalıktan sıkılmadın mı?"

Elbette bir yuva kurmak istiyorum. Mantıklı yanım, eğer bir kadın bulamaz ve tekrar aşık olamazsam, hayatın büyük bir bölümünü kaçıracağımı biliyor. Aile benim için dünyadaki en önemli şey ve kendiminkine sahip olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama diğer yanım, her şeyin bir sis perdesi olduğunu fark ettiğinizde bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayan yanım da aynı derecede güçlü. Belki de daha güçlü.

"Doğru zaman geldiğinde," diyorum ona. "Ama şu anda birine verecek ne zamanım ne de enerjim var."

Bu doğru. Günümde her şeyi devam ettirmek için yapmam gerekenleri yapmaya ancak yetecek kadar zamanım var. Ama bu hikayenin sadece yarısı.

Diğer yarısına ihtiyacı yok.

OceanofPDF.com

Mallory

Asansör kuzeye doğru ilerlerken "LÜTFEN, LÜTFEN, LÜTFEN" diye dua ediyorum. "Geç kalamam!"

Siyah topuğum fayansa vuruyor, ellerim çantamın etrafında kenetleniyor ve her bir numaranın yavaşça yanmasını izliyorum. Dün gece benzin almadığım ve bugüne kadar beklediğim için kendime kızarak, zil çalmadan önce kapıdayım. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sağ katın zili çalar çalmaz dışarı fırlıyorum.

Sahanlık bir "H" şeklini alıyor ve her uzun koridorda ofisler sıralanıyor. Sağa dönüyorum, sola dönüyorum ve düne göre daha dikkatli ama daha yavaş olmadan koridordan aşağıya, şimdi ofisim olan yere açılan çift camlı kapılara doğru ilerliyorum. Arkamdan usulca kapandılar.

Göğüslerimi güzelce sergileyen şarap rengi bir bluzun altında kalbim çarpıyor. İçinde kendimi iyi hissediyorum ama Graham'ın gözleri üzerimdeyken hissettiğim kadar değil.

Parmak uçlarımda odayı geçip yerime oturuyorum. Saate bakıyorum, dört dakikam var. Çantam yere düştüğünde Graham'ın ofisinin büyük ahşap kapısı açılıyor. İç çekiyorum ama zaferden değil, saf zevkten inliyorum.

Önü sivri bir şekilde yana taranmış saçları her zamankinden biraz daha koyu. Parmaklarım dokunmak için kaşınıyor, duştan sonra hala ıslak olup olmadığını görmek için. Lacivert takım elbisesi, bej gömleği ve her iki rengi bir araya getiren kravatıyla mükemmel bir güç ve seksapel imajı çiziyor.

elmas deseni. Sonra parfümü yüzüme vuruyor ve bayılacağımı sanıyorum.

Yüzündeki tel çerçeveli siyah gözlükleri çıkarırken kaşları aceleyle çatılıyor. "Geldiğinizi duymadım."

"Dört dakika erken," diye belirttim kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Altı kez kıyafet değiştirmeme, benzin almak için durmak zorunda kalmama ve mini bir trafik sıkışıklığına rağmen zamanında yetiştim.

Saatini kontrol ettiğini gizlemeye bile çalışmıyor. "Gördüğüme sevindim."

"Dün bir anomaliydi," diyorum masama doğru ilerlerken. "Herkes bazen kötü bir gün geçirir, değil mi?"

Cevap vermiyor, ben çantamdan birkaç ıvır zıvır çıkarırken tarafsız bir yüz ifadesiyle beni izliyor. "Bu ne?" diye soruyor.

"Bu bir stres topu," diyerek onu masamın çekmecesine tıkıştırıyorum.

"Sanırım bir topun üzerinde bütün gün bana bakan mutlu bir yüz bana stres verirdi." Masaüstüme yerleştirdiğim açık mor renkli cihaza bakarken boynunu büküyor. "Buna ne dersin?"

"Bu," diyorum, onu havada tutarak, "içinde uçucu yağ var. Bileklerime, boynumun arkasına, her yere sürebilirim..."

Gözleri benimkilere kayıyor. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. "Şunu gözden uzak tutabilir misin?"

"Elbette," diyorum kızararak.

Cam kapılar açılarak ikimizin de dikkatini dağıttı. Graham'ın daha genç, daha hafif, daha atletik bir versiyonu eşofman altı ve uzun kollu bir tişörtle içeri giriyor. Yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Mallory Sims," diye şarkı söylüyor, büyük, nasırlı bir el uzatıyor.

"Lincoln?" Her ne kadar onu yıllardır televizyon dışında görmemiş olsam da, haklı olduğumdan oldukça eminim. Bu genler bu kombinasyonda her yerde bulunmaz. Graham'ın yanında duruyor ve ikisi birlikte, yan yana, başımı döndürüyor. Ve külotlar eriyip gidiyor.

Aman Tanrım. Fazla ziyaret etmesine izin verme.

"Sanırım ünüm beni ilerletiyor," diye göz kırpıyor. "Sana Mal diyebilir miyim?" "Asistanıma lakap takamazsın," diye homurdanıyor Graham.

Lincoln'ün omzu Graham'ın omzuna çarparak onu bir adım yana savurur. Graham bir şeyler mırıldanır, bu da küçük kardeşinin kıkırdamasına neden olur. "Rahatla, G." Bana döndü. "Kardeşim hakkında ne düşünüyorsun? İlk gününde sana iyi davrandı mı?"

"O benim çalışanım, Linc," diyor Graham, duymamı istemediğini düşünmeme yetecek kadar yüksek sesle.

Lincoln onu görmezden geliyor, geniş bir gülümsemeyle beni izliyor. "İlk bakışta çekici gelmediğini biliyorum, takım elbisesiyle biraz inek gibi ve -ne zaman gözlük takmaya başladın?" diye soruyor kardeşine bakarak.

"Mallory? Sana ailemin önceden haber vermeden gelebilecek tek kişi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Graham sorar.

"Evet."

"Bu adamı bir daha burada görürseniz, güvenliği arayın." Graham başını sallarken Lincoln ve ben gülüyoruz.

"Seni tekrar görmek güzel," diye teklif ediyor Lincoln. "Biliyorsun, şehre yeni taşındım. Sevgilim Dani'nin burada hiç arkadaşı yok. Bence siz ikiniz iyi anlaşabilirsiniz."

Patronuma bakıyorum. Beden dili -kollarını kavuşturmuş, dudaklarını bastırmış- bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Gözlerini bana dikmiş, bakışları içimi yakıyor. Kalp atışlarım hızlanırken gözleri kararıyor ve tam da yapmasını istediğim şeyi yaptığını hayal ediyorum. Beni kaldırıyor, elbisemi yukarı çekiyor ve bugün iç çamaşırı giymediğimi keşfediyor.

Başını hafifçe yana eğiyor. Sanki oraya gitmemem için beni uyarıyor. Çok az şey biliyor, oraya gittim. Birçok kez. Dün gece yatmaya hazırlanırken birkaç kez ve bugün buraya gelmeden önce bir kez. O böyle bakarken bir kız ne yapabilir ki?

"Graham'ın ne diyeceği kimin umurunda? O sadece havlar, ısırmaz," diye söz veriyor Lincoln ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Şey, St. Petersburg'daki o zaman hariç ..." Graham'a bir bakış atıyor. "Bu muhtemelen yeni çalışanının önünde anlatılacak bir hikaye değil, ha?"

"Bu sabah neden buradasın?" Graham bakışlarını Lincoln'e çevirerek sorar.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, ön taraftaki tabelada -hani şu büyük, siyah harflerle yazılmış olan- LANDRY yazıyor."

"Posta kutunuz da öyle," diye homurdanıyor Graham.

"Bak," diye iç geçirdi, "Barrett bana dün gece sana haberleri verdiğini söyledi. Kızgın olduğunu biliyorum ama-"

"Bunu ofisimde konuşabilir miyiz?" Graham kızgın bir şekilde sorar.

"Buranın senin ofisin olduğunu sanıyordum?" Lincoln, yüzündeki gülümsemeyle bunu sadece kardeşini kızdırmak için yaptığını belli ederek karşılık verir.

"Siz ikiniz histeriksiniz," diyorum yüzümdeki sırıtışı silemeden.

Lincoln masamın önüne geldi ve köşeye yaslandı. "Haklıydın, G. Onu hatırlamalıydım."

"Yapmadın mı?" Diyorum, ağzım sahte bir şokla düşüyor. "Beni nasıl unutabilirsin? Çiftlikte kız kardeşlerinle beni bir solucanla kovaladığın ve benim düşüp çeneme dikiş attırmak zorunda kaldığım zamanı hatırlamıyor musun?"

"O sen miydin? Vay canına Mallory," diye ıslık çalıyor dişlerinin arasından. "Seni diş telleri olan küçük bir kız olarak hatırlıyorum. Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diyorum, iltifatı karşısında yüzüm kızarıyor.

"Dün nişanlandığınızı duymadım mı?" Graham kollarını göğsünde kavuşturarak araya giriyor. Lincoln'e neredeyse ters ters bakarken saati ışıkta parlıyordu. "Ve birkaç hafta içinde evleniyor musunuz?"

"Tebrikler" diyorum, masamdan kalkarken Lincoln'ün kıçını izliyorum.

Bana döndü ve göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse bu konuda oldukça heyecanlıyım. Smokin falan almam gerekiyor ve bundan nefret bile etmiyorum."

"Çünkü bu onu elde edeceğin anlamına geliyor," diye gönüllü oldum.

"Evet." Yere bakıyor, yanakları biraz kızarmış. "Hayatımdaki her şeyi gerçekten mahvetti," diye parlıyor. "Baba olacağım. Yani, başka bir insandan sorumlu olacağım ve bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmasam da, bu gerçekleşiyor ve bunu dört gözle bekliyorum. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi çılgınca."

İtirafı tüm yüzünü aydınlatıyor ve şanslı kızın kim olduğunu merak ediyorum. Sadece bu yakışıklı adamı sardığı için değil, belli ki adam ona sırılsıklam aşık olduğu için. Kalbim hayranlık ve kıskançlıkla çarpıyor çünkü daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Asla. Belki Eric bakmış gibi davrandım ama böyle görünce bakmadığımı anladım.

"Bu işi ofisimde bitirelim," diyor Graham ve kapıdan içeri girerek gözden kayboluyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Mal." Lincoln bana bir barış işareti yapıyor ve kardeşine katılarak kapıyı arkalarından kapatıyor.

Odaya baktım. Başından beri bu kadar sıkıcı mıydı yoksa dün o kadar meşguldüm ki fark etmemiş miydim emin değilim. Ya da Landry'ler gittikten sonra Las Vegas'ın sıkıcı görünüp görünmeyeceğinden. Sanırım ikincisi söz konusu.

Bir odaya büyük bir heyecan getirirler. İçeri girdiklerinde her şey canlanıveriyor. Bunu açıklayamam ama hissetmezsem de kahrolurum.

Kapının diğer tarafında ne konuştuklarını, Graham'ın CEO rolünde değilken Lincoln'e daha çok benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Graham'ın kahkahasının neye benzediğini ve ne tür müzik dinlediğini hayal ettim. Onu tahmin etmek çok zor. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Onun hakkında bu kadar çok şey bileceğimden şüpheliyim. Aptal madde madde listesinde yoktu ama satır aralarını okuyabiliyorum.

Günlük e-postası, her sabah yapmam için hazırlayacağına söz verdiği liste, gelen kutumda parlıyor. Önce ona saldırmak yerine çantamı karıştırıyorum. Birkaç saniye sonra masamın bir köşesinde Joy'la çektirdiğimiz çerçeveli bir fotoğraf duruyor; Sandpiper Trail'de yürüyüş yaparken çekilmiş ve beni hep gülümseten bir kare. Bilgisayarımın yanında beyaz, frezya kokulu bir mum duruyor.

"İşte," diyorum yüksek sesle, Graham'ın e-postasına tıklıyorum. "Artık işe koyulabilirim."

Öğle yemeği için gittiğimde Graham'ın bana bıraktığı bir dizi dosyayı inceliyordum, sayılar ve notlar arasında kaybolmuştum ki boğazını temizlediğini duydum. Sese sıçrayınca kapıda durmuş beni izlediğini gördüm.

"Beni korkuttun," diye nefes nefese kaldım. Ellerini saçlarında gezdiriyordu, kravatı hafifçe yamuktu ve gözlerinin içine bakmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yeni işverenimle ilgili bildiğim bir şey varsa, ki *belki* de tek bir şey vardır, o da aklımı okuyabildiğidir. Bundan eminim.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Güzel. Neredeyse bitirdim. Kodlamada birkaç hata buldum, yapmam gerekenin bu olmadığını biliyorum," diyorum hızlıca, "ama onları not etmeden edemedim. Yandaki yeşil bayraklar bu yüzden var."

Dudakları eğlenerek bükülür. "Bu çok ilginç. Bunu dün gece ben de yaptım." Bir an için düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Kaç tane buldun?"

"Üç mü? Görmek ister misin?"

Ben dosyayı açarken o arkamdan geliyor. Yeşil bayrakları bulmak için kâğıtları karıştırırken parmaklarım tökezliyor. Günün yorgunluğunu belli etmeyen parfümü etrafımda süzülüyor, benimle alay ediyor. Omzumun üzerinden uzanıp takım elbisesinin ceketini bana sürtünerek ilk bayrağı gösterdiğinde yutkunuyorum ve irkilmemeye çalışıyorum.

"0,002'lik bir hata mı yaptım?" Nefesi kulağıma sıcak bir şekilde çarpıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Evet," diyorum bir sonraki bayrağa geçerken elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Bunda .003'tü. Çok değil ama yine de yanlış."

"Etkilendim." Hareket etmiyor, pozisyonunu değiştirmiyor, sadece avucunu masaüstüme dayıyor. Üzerimde gezinerek, alana tamamen hakim oluyor. Söyleyebileceğim, düşünebileceğim hiçbir şey onun kontrolünde değil. O bunu biliyor. Nefes alış verişi tamamen düzgün, ses tonu tamamen soğuk. "Bu ne kadar zamanını aldı?"

"Bir saat kadar."

"Sana bir şey sorabilir miyim, Mallory?"

"Patron sensin."

"Burada çalışmayı seviyor
musun?" "Şimdiye kadar,
evet, seviyorum."

"Gelecekte burada çalışmaktan hoşlanacağınızı düşünüyor musunuz?"

Nereye varmaya çalıştığından emin değilim. Yüklü bir soru ya da beni başka bir soruya yönlendirmek için kullandığı bir soru gibi görünüyor, ama o böyle üzerime eğilirken doğru düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim, hareket edersem koluna sürtüneceğim. Başımı arkaya eğersem, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta olacak. Eğer arkamı dönersem, onun kişisel alanına girmiş olacağım.

"Bu bir hayır mı?" diye sorar, sesi boğuktur.

"Oh, hayır," diye kekeledim. "Yani, bu bir hayır değil. Sanırım burada uzun süre çalışmayı seveceğim. En azından öyle umuyorum."

Bir süre durakladıktan sonra itiyor ve ayağa kalkıyor. Arkama bakmaya korkuyorum. Gözlerim sanki dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi önümdeki kapının üzerindeki küçük girintiye takılı kalıyor. İç çekiyor ama bunu duymam gerektiğini sanmıyorum.

"Dosya konusunda iyi iş çıkardın." Elinde gözlükleriyle masamın önüne geldi. "Aramıza katıldığın için mutluyum. Bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

"Yapmadın," diyorum, tepkisini sırıtarak test ediyorum. Dudağı titriyor ama tam olarak karşılık vermiyor. "Ama bunu duymak güzel."

"Şuna ne dersiniz?" dedi telaşla, "Koşullar böyle olunca gerçek bir mülakat için zamanımız olmadı. Yarın gayriresmi bir görüşme yapsak nasıl olur? Bir iş yemeği, belki?"

Gergin bir şekilde sırıtıyorum. "Bu iyi bir
fikir olabilir." "Nedenmiş o?"

"İtiraf edeyim, daha önce hiç bu kadar ... hissettiğim bir yerde çalışmamıştım." Bakışları derinleşiyor, yüzünü bir gölge kaplıyor.

"Ne olmuş yani Mallory?"

Başka tarafa bakıyorum ve yanaklarımın ısınmaması için yalvarıyorum. Bu pozisyonla, Graham Landry için çalışmakla ilgili hissettiğim o kadar çok şey var ki, hiçbirini yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Cevap vermeden gitmeme izin vermeyecek. Denemenin faydası yok. "Seni nasıl kabul edeceğimi tam olarak bilmiyorum. İşi kabul ettim çünkü açıkçası çok ihtiyacım vardı ve ailenizi tanıyorum. Ama hatırladığım Graham ve karşımda duran ..."

Bana doğru yaptığı hareket bir irkilmeden başka bir şey değil, muhtemelen sözlerim kesilirken bilinçsiz bir hareket. Yine de nefesim boğazımda düğümleniyor ve yanaklarımdaki sıcaklık birkaç kademe yükseliyor.

"Sen de hatırladığım Mallory değilsin." Derin bir nefes alıp yavaşça üflüyor. "Bunun garip olmasını istemiyorum."

"Olmamalı. Olması için bir neden yok," diye yalan söylüyorum, onu çıplak hayal etmekten kendimi alamadığım için bunun çok zor olduğu gerçeğini atlayarak. "Belki de sadece seni tanıma aşamasını yaşamadık. Bilirsin, şu anda olduğumuz gibi."

"Belki." Gözlüklerini yüzüne geri takıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Yarın öğle yemeğim için bir buçuk saat ayır. Sabah Gina'yla görüş ve öğle yemeğinde senin yerine gelecek kişinin normalden daha uzun süre kalması gerektiğini söyle."

"Evet, efendim."

Neredeyse gülümsüyor. Neredeyse.

OceanofPDF.com

Mallory

YERİME GELEN KİŞİNİN cam duvarın diğer tarafında durduğunu ve başka bir çalışanla konuştuğunu görüyorum. Adı Raza ve çok tatlı biri ama bugün onu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Siyah elbiseyi giymeliydim," diye kendimi azarlıyorum, seçtiğim elbiseye bakarak. Yumurta kabuğu mavisi elbiseyi seçmem çok uzun sürdü ve neredeyse geç kalıyordum. Elbiseyi birkaç altın bilezik ve nude topuklu ayakkabılarla süsledim ve uzun saçlarımı plaj bukleleri şeklinde kıvırmak için ekstra özen gösterdim. Şirin ve iş günü için gayet uygun. Çünkü kendime sürekli hatırlattığım gibi, bu bir randevu değil. Bu bir öğle yemeği görüşmesi, iş günümün bir parçası. Birlikte çalışan iki insan arasında gerçekleşen rutin bir şey.

Sadece çoğu insan Yunan tanrısına benzeyen ve Güneyli bir beyefendi gibi konuşan bir adamla çalışmaz.

Bütün sabah benden kaçtı. Belki de işte normal bir gün geçiriyordur, bilemiyorum. Gerçek bir normal rutin oluşturacak kadar uzun süredir burada değilim. Ancak Graham Landry'de normal bir şey olmadığından şüpheleniyorum.

Çağrıları aktarmak ya da bir ziyaretçiyi haber vermek için geri aradığımda kibar ama kararlı davrandı. Benimle tüm iletişimi e-posta yoluyla oldu. Geldiğimden beri onu görmedim ve bu beni daha da geriyor.

Raza her zamanki neşeli haliyle zıplayarak kapıdan içeri girdi. "Nasılsın Mallory?"

"Güzel." Titreyerek ayağa kalktım ve çantamı masamın altındaki kilitli çekmeceye koydum. "Ne kadar kalacağımdan emin değilim. Belki bir buçuk saat. Gina sana söyledi mi?"

"O yaptı. Randevunuz falan mı var?"

"Evet." Dudaklarımı büküyorum. "Bay Landry ile bir iş yemeğim var."

Raza'nın gözleri liseli bir kızınki gibi parlıyor. "Kıskandım," diye fısıldar komplocu bir tavırla. "Ama sonunda bir yasaklama emri olmadan onunla kapalı bir odada o kadar uzun süre kalabileceğimden emin değilim."

Gülümseme girişimim kırık dökük ve biraz da sallantılı çünkü bunun nasıl işe yarayacağından ben de emin değilim. Hafifçe el sallayarak bir defter ve kalem alıyorum ve büyük, ağır ahşap kapıya doğru birkaç adım atıp kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel." Verdiği yanıt anında ve cesurca, bütün gün uğraştığım ılık Graham'a hiç benzemiyor.

Kapı çok kolay açılıyor ve aklımı başıma toplamam için gereken o son tatlı saniyeyi bana çok görüyor. Ben hazır olmadan, o görüş alanıma girdi.

Masası geniş ve ağır görünümlü, antika desenli koyu renkli ahşaptan yapılmış. Çoğu ofiste, bu mobilya parçası odak noktası olurdu. Burada ise arkasındaki adam. Onu gölgede bırakacak hiçbir şey yok.

Siyah bir takım elbise giymiş, kravat takmış ve büyük boy siyah deri koltuğunda arkasına yaslanmış. Ofisine, muhtemelen Savannah'nın muhteşem manzarasını görmenize olanak tanıyan cam duvarlardan ışık giriyor, eğer bu kadar istekliyseniz - yani bir kadın değilseniz ve Graham orada değilse. Çünkü o buradayken başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Kapıyı arkandan kapat," diye talimat verdi.

Toka kilitlendiğinde, tekrar yüzümü ona dönüyorum. Bu sefer gözlerimizin buluşmasına izin vermiyorum. Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Sadece bir iş görüşmesi, Mal. Tıpkı Bay Beenmeyer ile olduğu gibi.

Graham'ın sandalyesinden kalkışına tanık olmak için tam zamanında ona baktığımda, kendimi yüksek sesle gülerken buluyorum.

Bay Beenmeyer çift haneli rakamları topluyormuş gibi görünmüyordu. "Komik bir şey mi var?" Graham kravatını düzelterek sordu. "Hayır. Hiç de değil."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Öğle yemeği sipariş etmek ister misiniz?"

"Hillary'nin Evi'nden senin için öğle yemeği sipariş ettim. Notlarda yazıyordu. Her gün oradan sipariş veriyormuşsun.

bir randevu. Ve bu gerçekten bir randevu olmadığı için . . ."

"Peki ya sen?"

"Kendim için sipariş verdim ve kredi kartımdan ön ödeme yaptım," diyorum ona, fiyatlar karşısında biraz şoke olduğumu ve menüdeki en ucuz şeyi sipariş etmeyi tercih ettiğimi atlayarak. "Seninkini de normal şekilde hesabına yüklettim. Her şey kısa süre içinde teslim edilecek. Geciktiklerini biliyorum ama bunu onlarla konuşmanız gerekecek."

"Peki bugün öğle yemeğinin parasını ödediğin gerçeğini kiminle konuşmalıyım?"

"Ne?"

"Mallory," diye iç geçirdi, "senden benimle öğle yemeği yemeni istediğimde, lütfen kendi yemeğini alarak bana saygısızlık etme."

Dudağımı ısırarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Kastettiğim bu değildi."

Sadece başını sallıyor, kızgınlığı birkaç kademe azalmış ama tamamen geçmemiş. "Devam edin ve oturun."

Birbirimizin karşısına yerleşiyoruz. O masasının etrafında bir şeyler karıştırırken yüzünü inceliyorum. Eğer yeterince yakından bakarsam, hatırladığım Graham'ı görebiliyorum. Sol yanağındaki gamze zar zor fark ediliyor ama gerçek bir gülümsemeyle gülümsediğinde hâlâ cennet gibi olduğunu tahmin edebiliyorum, ki bunu ondan gördüğümü sanmıyorum.

Klavyesinde öfkeyle yazarken, Graham Landry'yi neyin mutlu ettiğini merak ediyorum. Boynundaki kravatı gevşetmesine neden olan şey nedir? Bir çeşit kaplama olması gereken bu dış görünüşü kaybetmek için ne gerekiyor çünkü bu kadar güzel, başarılı ve varlıklı biri nasıl bu kadar ... ... neşesiz görünebilir? İşten sonra ne yapabileceğini düşünmeye başladığımda, ellerini masasının üzerinde birleştirip bana bakıyor. "Landry Holdings'in üstlendiği yeni bir girişim hakkında sana bir e-posta gönderdim. Adı Landry Security ve başında kardeşim Ford olacak. Senden de katılmanı isteyeceğim bir strateji oturumu için yakında burada olacak. Bunu mümkün olan en kısa sürede hayata geçirmek istiyoruz. İtiraf etmek gerekirse, gerideyim. Bu da itiraf etmekten nefret ettiğim bir şey."

"O l u r böyle şeyler," diye omuz silkiyorum. "Zorluklara göğüs gerebilmelisin."

"Yumruklarla yuvarlanmam," diye kıkırdıyor. "Bütün ördeklerimi sıraya d i z m e y i severim. Mümkünse bir zincir üzerinde."

"Senin için nasıl gidiyor?"

Sorum karşısında şaşırmış gibi görünerek sandalyesinde geriye yaslandı. Ben de onun bana yaptığını yapıyorum, onu bekliyorum. Tam da bir sonraki konuşmam için bütün gün bekleyeceğini düşündüğüm anda beni şoke ediyor ve cevap veriyor.

"Bana uyuyor. Tarzımın herkese göre olmadığını biliyorum Mallory. Yedek plan için bir planım olmasını seviyorum. Her gün hokkabazlık yaptığım tüm topları bu şekilde havada tutuyorum."

"Ya biri düşerse?"

"Öyle değil," diye cevap veriyor, ses tonundaki sertlik masanın üzerinde dalgalanıyor ve beni ürpertiyor. "Başarısızlık bir seçenek değil, özellikle de ailem için bir şey söz konusu olduğunda ve bu iş bir aile işi olduğunda."

Ailesine ve işine duyduğu tutku, daha önce kimsede ilk elden görmediğim, elle tutulur bir şey. Bu, çok katmanlı olduğundan şüphelendiğim bu adamın başka bir boyutu. "Onlar için işleri sen yürüttüğün için çok şanslılar."

"Bu her iki taraf için de geçerli." Onu bu konuda sıkıştıramadan konuyu değiştiriyor. "Senin hakkında ne bilmeliyim?"

Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım özgeçmişim her şeyi anlatıyor. Kasabaya yeni taşındım. Hemşirelik okulu bana göre değildi."

"Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

"Hiç birine bir şey enjekte etmek zorunda kaldınız mı?"

Yüzü beyazlaşıyor. "Hayır."

"Evet, bana göre değil. Ayrıca gelen herkesin sahip olduğu her şeyi alacakmışım gibi hissediyordum. Her gün çantamda bir kutu çamaşır suyu mendiliyle yaşamayı hayal edemiyordum, anlıyor musunuz?"

"Tıp alanında çalışamayacağımdan yüzde yüz eminim. Çok öngörülemez."

İrkildim. "Evet, seni her yöne giden, birbirinin üzerine öksüren, her yere sıvı fışkıran insanlarla dolu bir odada hayal edemiyorum."

"İğrenç bir görüntü sergiliyorsunuz Bayan Sims," diye kıkırdıyor. Bir bileğini diğer dizine dayıyor ve çenesini sıvazlayarak dikkatle beni izliyor. "İtiraf etmeliyim ki, başlangıçta tıp alanına ilgi duymanıza şaşırmıştım. Her zaman çok ... görünüyordun."

"Ne olmuş yani?"

Omuz silkiyor, sözlerini tartıyor. "Önceden çok çalışkandın, çok ciddiydin. Odaklanmıştın. Latincen kusursuzdu. Bana avukat olmak istediğini söylediğini hatırlıyorum ve seni bir jürinin önünde hayal edemiyordum. Sonra ödevimizle ilgili bir anlaşmazlık yaşadık ve seni tam olarak

Bir hakimin karşısına çıkmak, davanızı kazanmak" diye itiraf ediyor. "Hukuk hemşirelikten çok farklı. Fikrinizi değiştiren ne oldu?"

Uzun zamandır düşünmediğim anılar hafızamda yuvarlanırken moralim bozuluyor. Hayatın basit olduğu ve umudun özgür göründüğü zamanlar. Son sınıfım gelip de ailem tarafından yerime oturtulmadan ve bu şartlar altında verebileceğim en iyi kararı vermeden önce.

"Aslında Columbia'ya Eric Johnson'la birlikte

taşındım." "Onu tanıyor muyum?"

Eric'in üzerinde durmak istemediğimden, "Muhtemelen hayır," diyorum.

Graham öne doğru eğilir ve gözlerini kısar. "Columbia'ya taşınmanın hukuk fakültesine gitmemenle ne ilgisi var?"

"İşler yolunda gitmedi. Taşındığımızda on dokuz yaşındaydım. Oraya alışmam gerekiyordu ve gitmek için para biriktirmek üzere çalışmam gerekiyordu. Bu paranın bir kısmı Eric'in diplomasını almasına yardım etmeye gitti ve sonra sıra bana geldiğinde hemşireliği seçtim. İyi para kazandıracak hızlı bir bölüm gibi görünüyordu."

"Şimdi geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Omuzlarım bir yükselip bir alçalıyor. "Dürüst olacağım, ne yapmayı planladığımdan emin değilim. Benim için pek çok şey değişti ve bugünlerde nerede oturduğumdan gerçekten emin değilim. Yıllardır İdari Asistan olarak çalışıyorum. Hemşirelik okuluna giderken bile Beenmeyer Company'de çalışıyordum. Gerçekten bildiğim ve iyi yapabildiğim tek şey bu."

Gözlerimi kaçırıyorum çünkü yine beni okumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bu sefer ne kadar dağınık olduğumu fark etmesinden korkuyorum. Bu Graham'ın tüm organizasyonel mutluluğu içinde takdir edeceği bir şey değil.

"Eric Johnson," diyor sonunda. "Hâlâ resmin içinde mi?"

"Hayır. Ona hemşirelik okulunu bırakmak istediğimi söyledim, kavga ettik ve sonunda onu terk ettim."

Gözlerinin içinden bir şey geçiyor. "Eminim bu konuda konuşmak istemezsiniz. Seni zorladığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye kabul ediyorum kendimi toparlayarak. "Bana baskı yapmadın. Tartışmak benim için hâlâ çok çiğ." *Özellikle de seninle.* "Peki, hayatında neler oldu?"

"Georgia Üniversitesi'ne gittim ve işletme alanında yüksek lisans yaptım. Oldukça tahmin edilebilir, değil mi?"

Sırıtıyorum. "Evet ama daha fazlası olmalı. Kimse liseyi ve üniversiteyi çılgın hikayeler olmadan bitiremez."

Kapı çalınıyor ve Graham sandalyesinde geriye yaslanıyor. Bir saniye beklememi söylemek için parmağını kaldırdı.

Sessizce oturup onun Raza'yla sohbetini dinliyorum, Raza'nın kıkırdaması odaya yayılıyor. Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum.

"Şurada yiyelim," diyor plastik bir poşetin hışırtısı arasında.

Ayağa kalkıyorum ve onu pencerenin yanındaki yuvarlak masaya kadar takip ediyorum. Kapları koltuklarımıza yerleştirirken, bir anlığına ofisine hayranlıkla bakıyorum.

Parlak beyaz boyalı, koyu renkli ahşap ve arka duvara yaslanmış bir koltuğu olan geniş bir köşe ofis. Önünde cam bir masa, üzerinde bir avuç dolusu dergi ve ne olduğunu anlayamadığım küçük bir heykelcik var. Köşede güzel bir pişmiş toprak saksı içinde bir ağaç duruyor. Her şey temiz, düzenli, akıllı ... ve biraz gergin. Tıpkı Graham gibi.

"Hazır mısın?" diye soruyor. Ona baktığımda kaşlarını kaldırıyor. "Gördüklerini beğendin mi?"

"Bu muhteşem."

"Onaylamana sevindim." Dudakları bükülüyor ve sadece uzak duvardaki soyut resimden bahsetmediğimi anladığını biliyorum. "Öğle yemeğin için kredi kartına geri ödeme yaptırdım."

"I-" İtirazım Graham'ın bir bakışıyla susturuluyor. "Teşekkür ederim," diye yutkunuyorum.

"Bu sana acı verdi, değil mi?"

"Ne?" Önümdeki kabı açarak söyledim. "Sadece

teşekkür etmek için."

"Sayılır," diye gülüyorum. "Sadece birinin karşılığında bir şey beklemeden benim için bir şey yapmasına alışık değilim. Her şeyi kendin yapmanın daha kolay olduğunu öğrendim."

Sandviçini iki parçaya bölüp yarısını benim salatamın yanına koyuyor. Ağzım itiraz etmek için açılıyor, ama çatık kaşları beni susturunca kapanıyor.

"Her şeyden önce," diyor, "haklısınız - işleri kendiniz yapmak daha kolay. Bunu anlıyorum. Birine güvenmek benim için zor."

"Bu yüzden mi benden önce bu kadar çok asistanla çalıştın?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Sienna söyledi," diyorum. "Seninle geçinmenin biraz zor olduğunu da söylemiş olabilir ama sana zaman verirsem senden hoşlanacağım."

"Öyle mi yaptı?"

"O yaptı," diye omuz silkiyorum. "Şimdi düşününce Lincoln da öyle," diye itiraf ediyorum. "Haklı olduklarını umuyorum."

"Yani şimdi benden hoşlanmıyor musun?" Bunu söyleme şekli, ses tonundaki hafif alay, hormonlarımı çılgına çevirmeye yetiyor.

"Ben öyle bir şey demedim," diye kızardım.

Rueben'inden bir ısırık alırken bunu düşünüyor. Çatalımı salatamın içinde çeviriyor, gözlerinin hafif bir mavi tonuna dönüşmeye başlamasına değil, domates ve marulun renklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Ben de senden hoşlandığımdan emin değilim," diyor bana bakmadan. "Ama istediğimden de emin değilim."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü ..." Dudaklarına keten bir peçete sürüyor. "Bence bu sana benim üzerimde haksız bir avantaj sağlar."

Yanaklarım tabağımdaki domatesin renginde kızardı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama bakışları bana bunun bir iltifat olduğunu söylüyor. "Geç kalacağım," diye onu temin ediyorum. "Bunun yardımı olur."

Gülüyor, ondan duyduğum en gerçek kahkaha. Harika bir kahkaha. "Bu kesinlikle yardımcı olur. Geç kalmayı kaldıramam."

"Ya da dağınıklık," diye ekliyorum.

"Ya da hazırlıksız olmak." Sırıtıyor. "Sanırım bir sürü sorunum var, değil mi?

I?"

"Kulağa öyle geliyor," diye takılıyorum. "Ben sadece insanların Önümde çekmelerine izin verdiğimde bana el sallıyorlar. Bu çok kaba. Sana bir iyilik yaptım ve şimdi de sümüklü mü olacaksın? Onlara arabamla çarpmamak benim için gerçekten çok zor."

"Demek öfke kontrolü sorunun var?" diye alay ediyor. "Bunu bilmek gerçekten çok güzel."

"Hayır. Pislikçe davranışları idare etmekte zorlanıyorum." "Hatırlat da seni Barrett'tan uzak tutayım," diye göz kırpıyor.

"Yani hiç pislik davranışların yok mu?" Ağzıma bir parça marul atarak soruyorum. "Hiç mi?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"İlginç..." Suyumdan bir yudum alıyorum. "Tamam o zaman. Bana seni tanımlayan üç kelime söyle."

Sandviçinden bir ısırık alır. Başını yana eğdiğinde tekerlekler döner. "Dikkatli. Amaçlı. Kendinden emin."

"Bunlar çok sıkıcı," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyorum.

"Belki de sıkıcıyımdır," diye göz kırpıyor. "Peki ya sen? Üç kelime."

"Güvenilir," diyorum, başımı eğip göz ucuyla ona bakıyorum.

"Güzeldi," diyor gözlerini devirerek.

"Aranıyor."

"Ne için?"

Ağzıma bir domates attım. "Kayıp bir parça." "Ne için? Bir bulmacanın mı? Bir gizem mi?"

"Ben. Hiç kendim gibi hissetmemiştim. Bu tuhaf mı?" "Kesinlikle," diye sırıtıyor.

"Şimdiye kadarki hayatıma bakıyorum ve keşke yapmak istediğim bir şeyi yapsaydım diyorum. Her zaman birileri bana yapamayacağımı ya da yapmamam gerektiğini söyledi ve ben de onlara inandım. Bu benim hatam," diye iç geçiriyorum. "Ama ya deneseydim? Ya ticareti ya da hukuku deneseydim ya da bir aşçılık kursuna g i t s e y d i m? Kim bilir şimdi nerede olurdum."

Sandalyesinde arkasına yaslanır. "Benim tam tersi bir sorunum var. Hareket etmeyi bırakmaktan korkuyorum çünkü durabilirim. Bir kez denediğimde, ben ..." Boğazını temizliyor. "Bir tane daha var."

Ne demek istediğini anlamak için daha derine inmek istiyorum ama bunun nafile olduğunu biliyorum. Bu konuda daha fazla konuşmayacak. "Bir tane daha. Tamam, *maceracı* diyeceğim."

Yemeğini boğazına tıkıyor, özür dileyerek kanepenin yanındaki benim görmediğim bir kapıdan çıkıp kayboluyor. Birkaç dakika sonra döndüğünde gözlerinde bir parıltı vardı.

"Sen iyi misin?" Yüzündeki ifadeye gülümsememeye çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor, bu sefer bana bakmayı reddediyor. "Ben iyiyim." Koltuğuna dönüyor ve uzun bir su içiyor. Kapağı yavaşça yerine taktıktan sonra gözleri benimkileri buluyor. "Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Ateş et."

"Kafamı çok karıştırıyorsun."

Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Gerçekten mi? Ne şekilde?"

Kelimelerini seçerken gözleri kısılıyor. "Her yönden. Bir yandan inanılmaz derecede beceriklisin, dün dosyadaki hatalarımı buldun. Bugün öğle yemeği sipariş etmek için önceden düşündün. Gina'yı gerçekten etkiledin ve Lincoln seni sevdi ama bunu bir şey olarak algılama. Sen güzel bir kadınsın. Bu da küçük kardeşimin gözüne girmemi sağlıyor."

"Tanrım, teşekkürler," diyorum, "güzel kadın "ı defalarca tekrarladığım gerçeğinden uzaklaşmaya çalışarak.

Yine gülüyor, sesi beklediğimden daha iyi bir melodi. Sıcak ve rahatlatıcı, ama bana saat beşteki gölgeyi hatırlatan bir huysuzluğu var - seksapeli yüz kat artıran küçük bir haydutluk katacak kadar cızırtılı. "Bu bir iltifattı," diyor öne doğru eğilerek. "Öte yandan, verimliliğinizi nasıl koruduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Her gün buraya zamanında gelmek için mücadele ediyorsun. Masan darmadağınık. Herhangi bir şeyi nasıl takip ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çelik tuzak," diyorum şakağımı sıvazlayarak. "Ve bana dağınık demene biraz alındım."

"Ben yapmadım."

"Hayır, sen yaptın," diye gülüyorum.

"Masanın dağınık olduğunu söyledim."

"Benim masam yaratıcı bir iklimdir," diye öneriyorum. "Dünyanın en zeki insanlarının, başkalarının düzensiz diyebileceği bir atmosferde çalıştığı kanıtlanmıştır."

"Ya da bir karmaşa," diye göz kırpıyor.

"Bu terimi kabul etmeyi reddediyorum," diye şakacı bir şekilde omuz silkiyorum.

"Düzeltmeyi kabul eder misin? Beni deli ediyor. Her gece eve dönerken orada durup senin için yeniden düzenlemek istiyorum."

"Sakın buna cüret etme!" Kıkırdıyorum.

Arkasına yaslanmış, güneş yüzünü aydınlatıyor. Gözlerinin etrafındaki çizgiler pürüzsüz, çenesi gevşek ve belki de başladığımdan beri ilk kez sıkılmamış. Neredeyse tamamen farklı bir insan gibi görünüyor.

"Burası benim ofisim," diye öneriyor. "Bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey olmadığını söyleyebilirim."

"Ya kalkıp masana gitsem ve eşyaların yerini değiştirsem? Nasıl hissederdin?"

Gözleri kapüşonlu, alt dudağı dişlerinin arasında ileri geri hareket ediyor. Karşısında oturuyorum, ellerim kucağımda, bakışları beni rehin almış durumda.

Dudağı serbest kalıyor ve sertçe nefes veriyorum. "Birçok şekilde hissederdim," diye fısıldıyor. "Hiçbirini gerçekten hissetmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Yumuşakça soruyorum.

İkimiz de sadece yerinden oynatılmış bir zımbadan ya da karmakarışık dosyalardan bahsetmediğimizi biliyoruz. Bu gerçekten yerleştikçe, etrafımızdaki hava ağırlaşıyor. Daha sıcak. *Tehlikeli*.

"Bu tür şeyler her zaman tehlikeli durumlara yol açar," diyor gözlerini bana dikerek.

Koltuğumda kayıyorum, bacaklarımın arasındaki zonklama her saniye daha da güçleniyor. "İnsanlar bunu her gün yapıyor ve hayatta kalıyor."

"Hayatta kalabilirler ama işler karışmaz mı?"

"Sadece doğru yaparlarsa."

Sandalyesi geriye doğru uçuyor ve ben ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp yanıma geliyor. Ayağa kalkmamı istemiyor ama buna gerek de yok. İma ediyor ve bedenim onun sessiz komutuna göre tepki veriyor.

Yüz yüze duruyoruz, nefesimiz kesiliyor. Göğüslerimiz bundan sonra olabileceklerin beklentisiyle, olasılığıyla kabarıyor.

"Sen, büyük olasılıkla, içlerinde en tehlikelisisin," diyor, sesi sert.

"Nedenmiş o?" Nefes alıyorum. "Senin için bir plan yok."

"Ama sen beni çoktan yazdın, değil mi Graham?" Onunla bu küçük oyunu oynamak için cesaretimi toplayarak soruyorum. Tamamen profesyonel olmak inanılmaz derecede zor ve bu çok kolay.

Bir barda ya da üniversite kampüsünde en iyileriyle flört edebilirim. Ama burada, onunla, bu başlı başına bir oyun. Yarışmacı olabileceğimi hiç düşünmediğim bir seviye. Belki de değilim, ama buradayken bu oyunu sonuna kadar oynayacağım. Böyle devam edersem burada uzun süre kalamayabilirim.

"Ne istiyorsun Mallory?"

"Benden istediğin her şeyi yapmak ve onları senin beklediğinden çok daha iyi yapmak istiyorum."

Gözleri kararırken boğazından bir gümbürtü yayılıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve düşmemek için sol elimle masaya tutunuyorum.

Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını ağzıma çeviriyor. Sanırım çenemi kaldırıp bir sonraki hamlesini görmek için beklerken inliyorum. Tüm vücudum bu adam için yanıyor, kalbim o kadar sert atıyor ki duyabildiğinden eminim.

Sırtımı masaya yaslayacak şekilde hareket ediyor, yemeğimiz çoktan unutulmuş. Elleri iki yanımda, beni içine hapsediyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken eğiliyor, muhteşem yüzüne yavaşça bir sırıtma yayılıyor.

"Affedersiniz, Bay Landry. Ford sizi görmeye geldi," diye cıvıldıyor Raza hattan.

Aynı anda nefes veriyoruz, benimkiyle birlikte bir kıkırdama kaçıyor. Bunda komik bir şey yok ama enerjinin bir şekilde dışarı çıkması gerekiyor.

"Bay Landry?" diye tekrar sorar.

"Hemen çıkıyorum. Teşekkürler, Raza."

"Oh, rica ederim, efendim." Hat kapanır ve Graham odanın içinde ilerleyerek bir düğmeye basar. Üstündeki ışık rahatsız edilmemesi gerektiğini gösteriyor.

Öğle yemeğimizi temizlemekle meşgul oluyorum ve o tekrar yanıma gelmeden önce her şeyi toparlamış oluyorum.

"Yemek için teşekkürler," diyorum hiçbir şey olmamış gibi.

"Mallory ..." Elini saçlarında gezdiriyor ve bir tutam saçını yukarı kaldırıyor. Birlikte dışarı çıkarsak bunun nasıl görüneceğini bildiğim için uzanıyorum, bir an tereddüt ettikten sonra düzeltiyorum.

Saçları parmaklarıma ipeksi geliyor. Ona dokunduğumda önce sıçrıyor ama geri çekilmiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Burada hiçbir şey olmadı. Bir şey olmuş gibi görünmesini reddediyorum.

Dedikodular bu şekilde yayılır, Bay Landry."

"Mallory, ben ..."

Yüzüne son bir kez bakıyorum, gözleri irileşirken uzanıp kravatını d ü z e l t i y o r u m ve kapıya doğru dönüyorum. "Ford'u içeri göndereceğim."

"Mallory!"

"Öyle mi?" Yan tarafa dönüyorum. Masanın yanında durmuş, elleri ceplerinde, yıpranmış görünüyor. Cevap vermeyince elimi kapı koluna koyuyorum. "Bugün ayrılmadan önce o dosyayı sana geri getireceğim. Yemek için tekrar teşekkürler."

Fikrimi değiştiremeden çıkıp gidiyorum.

OceanofPDF.com

Graham

"BANA BÖYLE BAKMA," diyor Ford, son bir on şınav daha saydıktan sonra hiç yıpranmadan ayağa fırlıyor. "Kıçın burada benimle birlikte bunları yapıyor olabilirdi."

"Kesinlikle yapabilirim." Verandadaki salıncakta otururken çayımdan bir yudum alıyorum. "Ama ben değilim."

Hava serin, Çiftliğin çimenleri üzerinde bir rüzgâr esiyor. Ailemizin kaçamağı, hepimizin bir araya gelip temiz hava almak ve büyük ölçekli aile yemekleri yemek için geldiği, hayatın koşuşturmacasından bir kaçış. Hepimizin burada bir alanı, inecek bir yere ihtiyacımız olduğunda kullandığımız bir yatak odası var. Gerçi ben benimkini hiç kullanmıyorum ama diğerleri kullanıyor. Ford kendine ait bir yer bulana kadar burada kalacak.

"Barrett'in antrenörü Achilles'i işe almayı düşünüyorum," diyor Ford kollarını başının üzerinde gererek. "Kendi başıma yeterince sıkı bir antrenman yapmakta zorlanıyorum."

"Birine kıçını tekmelemesi için para ödemek. Bunu hiç anlamadım," diye şaka yapıyorum. "Bir mil daha koşabilir ya da bir set daha kaldırabilirsin ve bunu para ödemeden de yapabilirsin gibi görünüyor."

"Böyle görünmek çaba gerektiriyor," diyor kardeşim pazularını esneterek. "Temelde bana benzediğini unutuyor musun? Sadece daha az yakışıklı?"

"Çok beklersin," diye gülüyor Ford. "Asistanının bana nasıl baktığını görmelisin."

Ona ters ters bakıyorum ve o sadece daha sert gülüyor. "Mallory ile işler nasıl gidiyor?"

Zihnimin sürekli tekrarladığım o ana gitmesine izin verdim. Yukarı bakıyordu, gözleri hissettiğim şehvetin her zerresiyle ve bir doz belirsizlikle doluydu. Dudaklarının beklentiyle nasıl ayrıldığı, sakin kalmaya çalışırken göğsünün nasıl inip kalktığı. Lavanta kokusu, onu ilk kez içime çektiğim andaki kadar taze.

"O kadar iyi, ha?" Ford kıkırdar.

"O akıllı. İyi iş çıkarıyor." Salıncaktan kalktım ve parmaklıklara yaslandım.

"Güzel vanilya cevabı. Kaçamak cevaplarına bayılıyorum. Barrett'a dönüşüyorsun."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bugün ofisinizden ayrılmadan önce onunla biraz sohbet ettim," diye bilgilendiriyor beni. "Ondan hoşlandım."

Başımı onunkine çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Ağabeyimin kahkahası hemen geliyor. "Tam düşündüğüm gibi." "Ne düşündüğün gibi?"

"Bu çok doğal. O iyi bir kız. Zeki birine benziyor. Cehennem kadar güzel."

Bana çok yakından bakmasını engellemek için çayımdan hızlıca bir yudum alıyorum. "Ben takip etmiyorum."

"Çünkü hâlâ onun kuyruğunu kovalıyorsun, ben de tam olarak bunu söylüyorum." "Vay canına," diyorum dik durarak. "Bence sen kendini aşıyorsun."

Verandaya çıkan merdivenleri tırmanıyor ve diğer taraftaki parmaklığa yaslanıp bana sırıtıyor. "Son birkaç yıldır buralarda pek bulunmadım. Sadece kardeşlerimizin bana anlattıklarını biliyorum, çoğunlukla Camilla'yı kastediyorum, artı annem ve babamın gönüllü olduklarını. Ama hiçbiri senin bir kadınla birlikte olduğundan bahsetmedi. Ciddi olarak değil."

"Bu yeni bir haber değil."

"Ama neden, Graham? Sanki ailedeki herkes yoluna devam ediyor, kendi işlerini kuruyor. Lincoln çocuk sahibi oluyor. Barrett da eninde sonunda büyüyecek ve aynısını yapacak. Ben de bu fikre karşı değilim. Ama sen? Bir gün senin de bir ailen olsun istemez misin?"

"Elbette."

Eve girerken onu verandada bırakıyorum. Kapıyı arkamdan kapatmıyorum çünkü beni takip edeceğini biliyorum. Elbette, eve girdiğimde

Mutfağa girip arkamı döndüğümde kapıda duruyordu.

"Sana baskı yapmıyorum," diyor Ford. "Dürüst olmak gerekirse, çalışmaya devam ettiğin sürece hayatında ne yaptığın umurumda bile değil çünkü bu benim kâr haneme yazılıyor."

"Siktir git," diye kıkırdıyorum.

"Ama çok fazla çalıştığını düşünüyorum. Bence her şeyi çok ciddiye alıyorsun. Bence bir gün geriye dönüp hayatına baktığında keşke biraz daha fazla yaşasaydım diyeceksin." Basit bir omuz silkmeyle dönüp koridorda ilerlemeye başladı. "Ben duşa giriyorum. Ben çıkmadan gidersen kapıyı kilitle."

Ayak sesleri basamaklara çarpıyor, üst kattaki koridorun sonundaki yatak odasına doğru ilerlerken ağırlığı üstümdeki döşeme kirişlerinin gıcırdamasına neden oluyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Yarı anlayışlı bir şey söyler ve sonra sizi düşünmeye bırakır. Düşünmek istemiyorum.

Mutfak sessiz, tek ses dışarıdaki kuşlardan geliyor. İşte bu yüzden herkes burayı seviyor. Neredeyse kendi dünyası.

Arka verandaya çıkıyorum, Ford'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor. O yanılıyor, ben mutluyum. Hayatımı tam olarak istediğim gibi yaşıyorum. Bu şekilde tasarladım.

Yapmak zorundaydım.

Aklımdan sayısız görüntü geçiyor. Gözyaşlarının bronzlaşmış yanaklarından aşağı yuvarlandığını görebiliyorum, midemin bir tür ölüm çanı olduğundan emin olduğum bir şekilde büküldüğünü hissediyorum. Babamın onaylamayan yüzünü ve annemin sempati dolu bakışını görüyorum ve bunu bir daha asla yapamayacağımı biliyorum.

En son planımın dışına çıktığımda neredeyse her şeyimi kaybediyordum. Endişe başlıyor, kafam asla cevaplayamayacağım "ya olursa" sorularıyla doluyor. Belki de istemediğim cevaplar çünkü hiçbir şey fark etmeyecek. Her şey olduğu gibi. Bunu değiştirmenin bir yolu yok. Biraz rahatlamak için kendime bir daha asla kontrolümü kaybetmeyeceğimi hatırlatmak gibi çok iyi uyguladığım bir rutine giriyorum.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi dağıttığı için mutlu bir şekilde onu çıkarıyorum. Tanıdık bir numara görüyorum, bazen bir şeyler atıştırmak ve ardından hızlıca sevişmek için buluştuğum bir kadın. Bu aramızdaki rutin bir şey, ikimiz de rahatlamaktan fazlasını istemiyoruz. Mesajına bu gece meşgul olduğuma dair hızlı bir mesajla karşılık veriyorum, meşgul olmasam bile. Sadece hissetmiyorum.

Bunu yazarken bile yalan olduğunu biliyorum. Hissediyorum ama onunla değil. Beynim Mallory Sims'in görüntülerini gözümün önünden

geçirmeye başladığında

dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Senin derdin ne Mallory?" Yüksek sesle soruyorum, sesim rüzgâra karışıyor. Ne yazık ki rüzgâr cevap vermiyor.

Kardeşlerimin de onayladığı gibi, onun güzelliğini inkar etmek mümkün değil. Seksi dudakları, parlak gözleri, kıvrımlı vücuduyla çok güzel. Zekası onu ara sıra gördüğüm diğer kadınlardan bir adım öne çıkarıyor, çünkü zeka ve güzellik tek bir pakette mi? Bu cennet gibi bir şey, benim için her şeyi yapan bir kombinasyon. Ama daha önce de görmüştüm. Bir kez, emin olmak için. Ya da ben öyle sanıyordum. İşte tam da bu yüzden bunu bir daha yapmayacağım.

Her gün onunla çalışmak mecazi ve gerçek anlamda ne kadar zor olsa da bunu başarmak zorundayım. Linda'dan beri ofisimin başına gelen en iyi şey o. Vanessa'dan beri dokunulmamış yanlarımı açması işin korkutucu kısmı.

Güneşin yüzüme vurup beni ısıtmasına izin veriyorum. Gözlerim kapanırken Mallory'nin kıkırdamasını duyuyorum ve nefesinin sıcaklığını tenimde hayal ediyorum. Yapmam gerektiği gibi eve geri dönmek, bu aptal fanteziyi kontrolden çıkmadan ya da daha kötüsü rutin hale gelmeden durdurmak yerine verandada durup birkaç dakika daha bu hissin tadını çıkarıyorum.

Onu sadece altımda hayal etmem, kendimi onun içinde kaybetmem değil, aynı zamanda gülümsemesini, bir hikayeyi anlatma şeklini düşünmem de bir sorun. En korkutucu kısmı da bu.

Mallory

Parlak kırmızı ayak tırnaklarım önümde kıpırdıyor. "Bu kadar yakın, Joy. Bu kadar. Bu kadar yakın." Ellerimi ayaklarıma götürüyorum ve altımdaki mor yoga matının üzerinde geriliyorum.

"Hayatım boyunca gördüğüm rüyaların yarısına bu kadar yakındın," diye gülüyor Downward Facing Dog'undan. "Defterlerime 'Joy Landry' yazmaya çalışırdım. Hangisini istediğimden bile emin değildim. Düşünüyorum da, gerçekten umursadığımı da sanmıyorum."

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum ama Joy'a bakıp göz göze geldiğimizde ikimiz de kıkırdamaya başlıyoruz. "Graham, Joy. Oh. Aman Tanrım. Tanrım."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sorar. "Onun için çalışıyorsun. Onunla bir yardım balosunda falan tanışmış değilsin."

"Ben de bunu düşünüyordum," diyorum ayak parmaklarıma dokunarak. "Ben sadece akışına bırakacağım. Bakalım ne olacak. Yani, gerçekçi olalım. *Gerçekten* hiçbir şey olmayacak. Graham Landry ve ben varız."

"Kapa çeneni. Kendin hakkında böyle konuşma."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kimi isterse ona sahip olabilir. Bir şekilde şansım yaver gitse bile," diye sırıtıyorum, "hepsi bu olacak."

"Bu senin için sorun olur mu?" diye kuşkuyla sorar.

"Umarım ..." Bacaklarımdaki kaslar yanmaya başlayınca yüzümü buruşturarak, "Benim için sorun değil," diyorum. Ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Risk alıyorum, unuttun mu? Hiçbir zaman sadece flört etmeyi, spontane olmayı ve eğlenmeyi beceremedim. Graham bana karşılık verirse, verir. Ben de bunun karşılığını almaktan çok mutlu olurum. Eğer o dururs a ya da tuhaflaşırsa, ben de dururum. Bu oldukça basit."

Gülümsüyor ve gerinmeye devam ediyor. Ben de sonsuz düşüncelerime geri dönüyorum.

Anlattığım kadar basit olduğundan emin değilim. Bunu tamamen fiziksel bir çekimmiş gibi açıkladım ve çoğunlukla da öyle. Ama dün onunla konuşmaktan keyif aldığımı inkar edemem. Şakalaşmamız eğlenceliydi, kolaydı ve benimle dalga geçiyor olsa bile söyleyeceklerimle ilgilenmesi uzun zamandır bir erkekle yaşadığım en eğlenceli şeydi. Belki de hiç. Bu üzücü ama aynı zamanda doğru.

Akşamları yarı zamanlı çalıştığım yoga stüdyosunun kapısının zili çalıyor. Kapalı, son ders birkaç dakika önce tamamlandı. Sienna beni yogayla lisede, yoganın moda olduğu zamanlarda tanıştırmıştı. Ara sıra yapıyor ama ben hemen bağlandım ve hiç bırakmadım. Beni merkeze almasına bayılıyorum. O olmasaydı, bedenim ve zihnim şu an olduğundan daha da kaotik olurdu.

"Selam kızlar," diyor Camilla, pembe çantasını yere bırakıp ayakkabılarını çıkarırken.

"Merhaba," diyor Sienna, minderin üzerinde ilerlerken. Matlarını açıp Joy ve benim yanıma otururak gelişigüzel bir daire oluşturuyorlar. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Biz içeri girene kadar çok konuşkan görünüyordunuz."

Joy göz ucuyla sırıtarak bana bakıyor. "Siz ikiniz gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

"Belki de değil," diyor Camilla, kaşları birbirine çarparak. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Öyle mi, Mal?"

Sienna, "Biliyorum," diye karşılık veriyor. "Dökül bakalım."

"Graham'a pis, pis şeyler yapmak istiyorum," diye sırıtıyorum.

Camilla elleriyle yüzünü kapatarak minderin üzerine yığılıyor.

Sienna bana bakarak, "Sanırım az önce ağzıma biraz kustum," diyor. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Bu sadece buzdağının görünen kısmı," diye göz kırpıyorum. "Bu senin hatan. Onunla bu kadar dar bir alanda çalışmamı sağlayan sendin. Ne olacağını sanıyordun Sienna? Son zamanlarda ona hiç baktın mı?"

"Evet," diyor yüzünü buruşturarak. "Her zaman. Ve bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum."

Joy ayağa kalkarken iç geçiriyor. "Bugünkü hikâyesini duymadığın için şanslısın."

Ben gülerek ayağa kalkarken Sienna'nın yüzü tiksintiyle buruşuyor. Hepimiz sessizce geriniyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimiz üzerinde kafa yoruyoruz. Joy'un düşünceleri belli ki benimkileri yansıtıyor çünkü onunla her göz göze geldiğimde, tekrar kıkırdamaya başlamamak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Tekrar çıkmaya hazır mısın?" Sienna soruyor.

"Bilmiyorum. Eğer doğru adamı bulursam, eminim yaparım," diye itiraf ediyorum. "Ama şu anda ne aradığımı bile bilmiyorum. Bunu düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

"Eric'le konuştun mu?" Camilla soruyor. İki kız kardeşten daha tatlı olanın sesi yumuşak ve rahatlatıcı. Bana annelerini hatırlatıyor - ilkel, düzgün ve besleyici. Öte yandan Sienna daha canlı. Gece yarısı arayıp gizlice dışarı çıkıp arabayla gezmek isteyebileceğiniz kişi o. Camilla kuralları çiğnemeden önce ölürdü.

Savaşçı duruşumu olabildiğince uzun tutuyorum ve ona cevap vermeden önce sözlerimi tartıyorum. "Onunla konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse ondan bir daha haber alacağımdan da şüpheliyim." Duruşu bırakıyorum ve nefes alıyorum. "Benim için sorun değil. Aslında ben de böyle olmasını istiyorum. Eğer ararsa, bu beni sadece geriye götürür. Ne istediğime ve ne elde edebileceğime odaklanmam gerekiyor."

"İstediğin her şeyi elde edebilirsin," diyor Camilla. "Okula gidebilirsin. Yoga öğret. İş değiştirin ya da-"

Sienna, "Benimle Los Angeles'a taşın," diye araya giriyor. "Cam haklı. Ne istersen yapabilirsin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Eğer biriyle çıkmayı düşünüyorsan, tanıdığım biri var," dedi Camilla, kız kardeşinin bakışlarını görmezden gelerek, "hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Sienna, "Eminim biliyorsundur," diyor.

"Başlama yine," diye karşılık veriyor Camilla. "Adı her neyse onunla olan küçük arkadaşlığın hakkında tek kelime etmedim ve onu tanıyorum. Tanımadığın bir adamı neden aşağılama ihtiyacı hissediyorsun anlamıyorum."

"Çünkü onu tanımıyorum!" Sienna ayağa fırlıyor, saçlarının mor uçları arkasında dalgalanıyor. "Onunla tanışmama izin vermiyorsun. Linc, Graham ya da Barrett'a ondan bahsetmememe için bana söz verdirdin. Bu da bir şey söylüyor, Cam."

"Ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeden önce onu kaçırmalarını istemediğimi söylüyor! Bu sefer biraz alana ihtiyacım var," diyor Camilla, ikizine doğru bir adım atarak. "Hepiniz devreye girdiğinizde, ya kafama düşünceler yerleştiriyorsunuz ya da onu korkutuyorsunuz."

"Sadece ihtiyacımız olduğunda," diyor

Sienna. "Ben sana bunu yapmam!"

"Çünkü buna ihtiyacım yok," diyor Sienna, kendini tutarak. "Kırılgan olan sensin Cam. Hepimizin dikkat etmesi gereken sensin."

"Hey," diyorum, gereğinden biraz daha yüksek sesle. "Sakin olun çocuklar."

Yüzleri düşüyor, Camilla'nın gözleri minderi buluyor ve ikisinden daha ateşli olan Sienna başını sallıyor.

"Özür dilerim Sienna. Beni biraz rahat bırak, tamam mı?"

Sienna elini uzatıyor ve Camilla onu sıkıyor. Aralarındaki bağ beni gülümsetiyor.

"Her neyse, tanıdığın bir adam hakkında bir şeyler söylüyordun?" Nazikçe soruyorum. Gerçekten umurumda değil ama bu sessizliğin çok uzun sürmesini istemiyorum.

"İyi biri," diyor Camilla. "O da kasabaya yeni taşındı. Sanırım hep burada yaşıyordu ama bir süredir yoktu. Keenan Marks. Onu hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Belki belli belirsiz. Kısa siyah saçlı?"

"Evet. Bence seni dışarı çıkarmasına izin vermelisin. Seni hatırlıyor," diyerek yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım Columbia'ya gitmeden önce tanışmıştınız."

İlk eğilimim hayır demek. Ama Cam'in umutlu yüzüne ve Joy'un Graham konusunda ne yapacağımı sormadan kaşlarını kaldırmasına bakınca, bir taşla birkaç kuş vurabileceğimi fark ediyorum.

"Ona numaramı ver," diyorum, savaşçı pozisyonuna geri dönerek. "Nasıl gideceğini göreceğiz."

OceanofPDF.com

Graham

Yeşil bayraklar dosyadan kolayca çıkıyor. Onları paketleyip çöpe atıyorum.

"Aferin Bayan Sims," diyorum yüksek sesle. İlk hata kasıtlıydı. Ben sadece detaylara ne kadar dikkat ettiğini merak ediyordum. Görünüşe göre dikkatli çünkü bulduğu ikinci iki hata kasıtlı değildi ve bu başlı başına bir sorun.

"Graham?" Mallory'nin sesi dahili telefondan geliyor. Tatlı, her zamanki gibi profesyonel. Kulak misafiri olan biri iki kere düşünmez ama ben düşünüyorum. Yüzeyin hemen altında yatan küçük sataşmayı, hafif alaycılığı duyuyorum.

Beni sürekli bir dikkat dağınıklığı içinde tutmasının yanı sıra, Lincoln'ün haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum: Onun etrafta olması güzel.

"Evet?" Cevap veriyorum.

Dudaklarını birbirine vuruyor, ses doğrudan sikime gidiyor. Bütün gün beklediğim şey buydu, dün *neredeyse* olanları anlatacağı an. Bütün gece ve sabah bunu düşünmeme, keşke olsaydı dediğim şeyleri tekrarlamama rağmen, bununla nasıl başa çıkacağımdan hâlâ emin değilim.

Onu istiyorum. Tabii ki istiyorum. Bunu kendime itiraf ettim. Zeka, yuvarlak kıç, keskin bir dil. Arzu edilecek ne kaldı ki? Ama mesele de bu zaten. Hepsi arzu. İşe yaramayacak. Ayrıca, kontrol altına alınamayan arzu gerçekten yakabilir.

Seviştiğim kadınlar hayatıma hiçbir şekilde dahil değiller. Onlar tanıdıklar, birlikte geçirdiğimiz zamanın sadece birkaç saat olduğunu bilen kadınlar. Bu bana bir ilişkinin tuzakları olmadan çalışma özgürlüğü sunuyor. Yapılması gerekenleri yapmam için bana özerklik veriyor. Temiz, düzenli, pratik. Mallory Sims bunların hiçbiri değil.

Peki o kutu açılırsa ne olur? Onun bir kalıba sığmadığını zaten biliyorum. Bu kızı tekrar bir kutuya koyamam ve bunun beni nereye götüreceğinden emin değilim. Onu. Bizi.

Masamda oturup telefona bakıyorum ve tam olarak ne söyleyeceğini görmek için bekliyorum. Bütün sabah çok çekingendi. Kibar. Ayrıntılıydı. Cehennem gibi ateşli. Ama çizgiyi aşmadı ya da bana dünle ilgili bir şey sormadı. Şu ana kadar.

"Graham?" diye tekrar soruyor.

"Özür dilerim. Buradayım. Sizin için ne yapabilirim?" "Anneniz birinci hatta."

Kıkırdayarak elimi ahizenin üzerine koyuyorum. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi."

"Hmmm ..." diyor. "Ne söyleyeceğimi sanıyordun?" Sessizlik yadsınamaz bir ağırlıkla doluyor.

"Ona meşgul olduğunu söyleyebilirim."

"Ama annem için asla çok meşgul değilim," diye sırıtıyorum. "Onu gönder." Sesini duymak için rahatlamış bir şekilde bekliyorum.

"İyi günler Graham," diyor telefonda tatlı tatlı. "Merhaba anne."

"Sanırım haberleri duymuşsunuzdur. Lincoln ve Danielle Çiftlik'te evleniyorlar."

"Ben söyledim. Barrett söyledi."

"Oh," diyor şaşırmış bir sesle. "Linc sana hiçbir şey söylemedi mi? Bu çok garip."

"Yaptı," diye homurdanıyorum, e-postalarımı kontrol etmek istemediğim için bilgisayarımdan uzaklaşıyorum. "Barrett az önce haberleri mahvetti."

"İşleri toparlamaya yardım mı ediyorsun?"

İç çekerek pencereden dışarı bakıyorum. "Sözleşmeleri imzalamadan önce bana göndermesini söyledim. Avukatımız onlara bakacak ve ödemeyi şirket üzerinden yapacağımızdan emin olacak."

"Umarım kardeşlerin seni ne kadar takdir ettiklerini söylerler" diyor.

"Umarım hepsi evlilik sözleşmesi imzalar," diye gülüyorum. "Lincoln şu anda 'Aşığım ve hiçbir şey imzalamıyorum' diyor ve bu çok gülünç. Ben seviyorum

Danielle gayet iyi. Ama bu Lincoln'ün kıçını kollaması gerekmediği anlamına gelmiyor."

"Varlıklar, Graham. Mal varlığını koru," diye düzeltti beni. "Katılıyorum ama kumar oynayacak para Lincoln'ün parası. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama doğru. O yetişkin bir adam."

"Elbette öyle. Eğer bu iş yürümezse elinde yetişkin bir adamın sorunları olacak."

"Bilirsiniz, bazen her şey o kadar da siyah ve beyaz değildir. . ." "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bu, bazen bazı şeylerin bulanıklaştığı anlamına geliyor. Lincoln Dani'yi seviyor, Graham. Eğer o buna inanıyorsa, belki biz de inanmalıyız."

"Yapmadığımı söylemedim. Sadece cahilce olduğunu söyledim."

"Ah, oğlum," diye gülüyor. "Gitmem gerek. Saat dörtte kuaförde bir randevum var. Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedim. Bu hafta sonu öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

Masamın köşesindeki iş yığınına bakıyorum. "Hâlâ çok gerideyim anne. Muhtemelen bütün hafta sonu ofiste olacağım."

"Ya sana buraya gelmeni emredersem? Anne kartını göstersem? Ya da ev yapımı hindistan cevizli kremalı turta ile seni baştan çıkarsam?"

"Denerim. Bu nasıl?"

"Hiç yoktan iyidir," diye iç geçiriyor. "Seni seviyorum Graham. Kendine zaman ayırdığından emin ol, tamam mı?"

"Seni seviyorum anne."

Ahizeyi kapattım ve sandalyeme geri oturdum. Saatlerdir yaptığım iş birikmeye başlıyor. Omuzlarımın arkasında, ayağa kalktığımda uyluklarımda hissedebiliyorum. Bu sadece beni biraz yıpratmaya başlayan bir stres ve sertlik birikimi.

Kahve fincanımı masamdan alıp yeni bir fincan almak için kahve makinesine gidiyorum. Ofisimin kapısının önünden geçerken, diğer taraftan Mallory'nin sesini duyuyorum. Elim kapının tokmağında duraklayarak başka bir adamın sesini dinliyorum. Kim olduğundan emin değilim ama kardeşlerimden biri değil.

Ne yaptığımı anlamadan önce çenem zonklayarak kapıyı açıyorum. Masasına yaslanmış kahverengi iş üniformalı bir adam, aralarında bir paket duruyor. Mallory ondan uzağa eğilmiş, masasından birkaç adım uzaklaşmış.

"Affedersiniz?" İkisinin de sıçramasına neden olarak soruyorum.

"Oh, Graham!" Mallory'nin nefesi kesildi, eli göğsüne gitti. Bastırdığım dudaklarımı doğru okuyor ve ayağa kalkıyor. "Sana bir şey getireyim mi?"

Ona cevap vermek yerine, bakışlarımı teslimatçıya çeviriyorum. "Burada işin bitti mi?"

"Evet, özür dilerim," diye kekeliyor. "Sadece bırakmam gereken

bir paket vardı." "Tamamlanmış görünüyor. Artık gidebilirsin."

Bir şimşek gibi kapıdan fırladı. Ofisime çekilmeden önce Mallory'ye hızlıca bir göz attım.

Çenem hâlâ sıkılı, oturmaya zahmet etmiyorum. Kıpırdamadan oturamayacağım. Daha önce de teslimatçıları kovmuştum, çalışanlarımla sohbet ederek işlerini yapmaktan kaçmaya çalışanları. Ama bu seferki zaman yönetimi ile ilgili değildi. Kıskandığım içindi.

Uzun zamandır böyle bir öfke hissetmemiştim ve şimdi de en az o zamanki kadar nefret ediyorum. Kanının hayvani bir şekilde kaynamasının, mağara adamının bölgesini işaretleme arzusunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Tek sorun şu ki, o benim bölgem değil. O benim hiçbir şeyim değil ve olamaz da. Her lanet gün böyle olurdu ve her şey paramparça olurdu. Bu duygu istediğim şey değil. Onun da istediği bu değil.

Onu arkamda hissediyorum. Hava değişiyor, lavanta kokusu odanın içinde dalgalanıyor. O yaklaştıkça vücudum alarma geçiyor. Bunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

"Graham? Her şey yolunda mı?" diye sorar.

"İyi," diyorum ellerimi ceplerime sokarak. "Paketini aldın mı?"

"Hayır," diyor. "Ben seninkini aldım."

Dudaklarımdaki gülümsemeyle savaşıyorum ve ileriye bakmaya devam ediyorum. Beni ele geçirmeden önce bu saçmalığı kontrol altına almalıyım.

"Söylemem gerek," diyor tam görüş alanına girdiğinde, "paketinin daha büyük olacağını düşünmüştüm."

"Öyle mi?" Kırılmamaya çalışarak soruyorum.

Yakut kırmızısı bir elbise vücudunun kıvrımlarını sıyırıyor, parlak bir kolye göğüs dekoltesine sıkışmış. Bunların hiçbiri gülümsemesi kadar muhteşem değil.

Bugün onun etrafında olmaktan kaçınmamın nedeni tam da bu. Sikim sertleşiyor, vücudunun o lanet elbisenin içinde hareket edişini izlerken dilim neredeyse nefes nefese kalıyor. Bunun işe yarayacağını nasıl düşündüm? Ben bir aptalım.

"Bu bir yazıcı kartuşu," diyor. "Medya odasına koyacağım." Birbirimizi izliyoruz, aramızdaki güç bir kez daha kıpırdanıyor. Yemin ederim

Neredeyse görüyordum. "Ben sadece ... ... Bana kızgın değilsin, değil mi?" "Hayır." Zorla yutkunuyorum. "Tabii ki değilsin."

"Güzel."

Benim telaşlandığımda saçıma yaptığım gibi ellerini elbisesinin önünde gezdiriyor. Dudağı dişlerinin arasında, gözleri yerde.

Parmağımın ucuyla çenesini kaldırıyorum. Ona dokunduğum andan itibaren göğsüm sıkışıyor ve bunun bir hata olduğunu biliyorum ama yine de yapıyorum. "Mallory?"

"Evet?"

"Sana herhangi bir şey için kızabileceğimden emin değilim," diyorum niyetimden çok daha hırıltılı bir sesle.

Başını yana eğiyor, yanağı ceketimin koluna değiyor. Gözlerimiz birleşiyor ve sanki başka bir zamana ve mekâna, kuralların, korkuların, geçmişin ya da sorumlulukların olmadığı bir yere ışınlanıyoruz. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor büyük, viski rengi gözleriyle bana bakarak. "Sana kızgın olabilirim."

Elim çenesini kavrayıp başparmağım yanağının yumuşak tenini okşarken yarı kahkaha atıyorum. Ağzım gerçek havayı içeri almak için bir dokunuşla açılıyor. "Eminim yapabilirsin."

"Şu anda sana kızgın olabilirim," diye fısıldıyor.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü dün beni öpmedin."

Elimi yüzünden çekmeden önce özür dilercesine bakışlarını uzun bir süre tutuyorum. "Bence bu sadece işleri karmaşıklaştırır. Sence de öyle değil mi?"

Kelimeler ağzımdan dökülürken buruk bir tat veriyor ve bana attığı bakış göğsüme çarptığında daha da kötü hissettiriyor. Kızgın değil, kırgın değil - ki buna minnettarım. Çelik gibi, duygularının üzerine kilitlenmiş bir kafes gibi. "Haklısın. Öyle," diyor, bir gülümseme yapıştırıyor ve bir adım geri atıyor. "Birimizin biraz mantıklı olmasına sevindim," diye göz kırpıyor ve ofisimden dışarı çıkıyor. I

Onu takip edip kapıyı bir çırpıda kapattı.

"Doğru olan bu," diye hatırlatıyorum kendime, masama geri dönerken. "Bu ikimiz için de en iyisi."

OceanofPDF.com

Mallory

"MERHABA?" Niyetimden biraz daha fazla ısırarak soruyorum. "Mallory?"

"Evet?" Ivır zıvır çekmecemden bir avuç rastgele eşya çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bu Mallory."

"Ben Keenan Jacobs. Camilla Landry bana numaranızı verdi."

Tezgâha yaslanıyorum ve iç çekiyorum. "Evet, Cam yapacağını söyledi. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sen?"

"İşte boktan bir gün, ama onun dışında . . ."

"Daha iyi günlerim de oldu. Yeni bir işe başlamak berbat bir şey."

"Bir de bana sor," diye inledim. "Gerçi benim özel durumumun benzersiz olduğunu düşünüyorum ama neyse."

"Yarın akşam yemeği yiyip dertleşmek ister misin? Basit bir şey, belki pizza ya da başka bir şey?"

Bir an için gitmemeyi düşündüm. Randevuya gitme modunda değilim, belki de hiç gerçek bir randevum olmadığını düşünürsek bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ayrıca, bunun onun için adil olacağını sanmıyorum. Graham ile nasıl kıyaslanacağından emin değilim ve kıyaslayacağımı biliyorum. Adil ya da değil, yapacağım.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Diye sordum. "Umarım olursun."

"Şu anda ne aradığımdan emin değilim. Bir ilişkiden yeni çıktım ve ne istediğimden bile emin değilim. Bu mantıklı mı?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Bu konuya nasıl yaklaşacağımı bilemedim ama aynı şey benim için de geçerli. Cehennem gibi bir ilişkiden yeni çıktım ve sadece birlikte gülebileceğim birini bulmak istiyorum. Bir pizza ya da hamburger alırız. Belki bir konsere gideriz. Yani baskı yok Mallory. Hem de hiç."

Kayıp pil paketimi bulamayacağımdan emin bir şekilde çekmeceyi kapattım. "Mükemmel! Saat kaçı düşünüyordun?"

"Belki altı? Backstreet'te mi? Nerede olduğunu biliyor

musun?" "Evet. Seninle orada buluşuruz."

"O zaman yarın seni görmek için

sabırsızlanıyorum." "Ben de. İyi geceler."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu tezgahın üzerinden kaydırarak bir yığın peçeteye çarpmasını izliyorum. Peçeteler havada uçuşuyor, yarısı yere düşüyor. Onları almaya niyetim olmadan sadece izliyorum.

Keenan'ın araması bana enerji vermeliydi. Randevular heyecan vericidir, değil mi? Eric'in benimle gerçekten çıktığından bile emin değilim. Ne olursa olsun, içimde bir heyecan olması gerektiğine eminim. Ama Graham Landry'nin sizi öpemeyeceğini söylemesinin hemen ardından böyle bir şey olmaz.

Keenan'ı sosyal medyada aradım. Sevimli, benim yaşlarımda, kısa saçlı ve iri köpek yavrusu gözlü. Görünüşe göre gitar çalıyor ve bir barda çalışıyor. Onu hayal meyal hatırlıyorum.

Benim için hiçbir şey yapmıyor. Tatlı biri olduğuna eminim - sayfalarından birinde büyükannesine bir övgü var- ama hiçbir çekiciliği yok. Yine de evden çıkmak ve Graham'ı düşünmeyi bırakmak iyi gelecek. Kim bilir, belki de Keenan'a soluksuz aşık olurum ve bu sayede işime devam edebilirim?

"Ugh," diyorum yüksek sesle, duygularımı sıralamaya çalışıyorum. Büyük, dağınık bir yığınlar ve altından çıkmaya bile başlayamıyorum.

Göğsüm daralıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Hiçbir şey söylememiş olsaydım, her şey yoluna girecekti. Yarın onu takım elbise içinde görmeyi ve Joy'la hafta sonu için planlar yapmayı dört gözle bekliyor olurdum. Onun yerine, düşüncelerime hükmetmesine izin verdim.

Beni kovacak. Bunu biliyorum.

Graham

Kahvemin buharı üzerinde "Yakında faaliyete geçeceğiz," diyorum. "Bugün yapmam gereken birkaç görüşme var, avukatımızla görüşmem gereken birkaç şey var, sonra gelecek hafta babamla oturup son kararları verebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Bunu bir araya getirdiğin için teşekkürler G. Minnettarım dostum," diyor Ford, kupasının üzerinden başını sallayarak.

"Bu benim işim." Elbette benim için bundan daha fazlası var ama bunu açıklamaya çalışmak için harcayacağım zamana değmez. Bardağımı yerine oturtuyorum ve bana uzattığı kâğıtları alıp Landry Güvenlik dosyasına koyuyorum. "Bunları bu sabah Mallory'ye göndereceğim ve üzerinde çalışmaya başlamasını sağlayacağım."

Ford uzun bir yudum alıyor ve ağzının kenarından beni izliyor. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam."

"Sen korkunç bir yalancısın."

Kıkırdayarak sandalyemde arkama yaslanıyorum. "İyi iş çıkarıyor."

Ford gülerek, "Tüm küçük nüanslarınızı nasıl çözeceğimi unutacak kadar uzun süredir yoktum," diyor.

"Konumuza dönelim," diyerek onu Mallory ile ilgili olmayan konulara geri döndürüyorum, "Ne zaman fırlatmak istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Oturmaktan delireceğim." "Sen

mi? Oturmak mı?" Gözlerimi deviriyorum.

"Lafın gelişiydi," diyor ayağa kalkarak. "Aslında bugün annemi kahvaltıya götüreceğim."

Ben de ayağa kalktım ve onun kapıya yönelmesini izledim. "Beni kötü evlat gibi gösteriyorsun. Sen eve gelmeden önce Barrett ve Linc ile rekabet etmek zorundaydım ve bu hiç de zor değildi."

Kapıyı açıp Mallory'nin ofisine bakıyor, sonra ofisime geri dönüp kapıyı kapatıyor. "O dışarıda otururken nasıl oluyor da bir şeyler yapabiliyorsun?"

Saate bakıyorum, saat sekize üç var. Omuz silkerken midem çalkalanıyor. "Sadece bakmamaya çalışıyorum."

"Evet. Sadece bakma," diye kıkırdıyor. "Bana onu fotokopi makinesinin üzerine eğilmiş olarak hayal etmediğini mi söylüyorsun?"

"Onu masamın üzerinde eğilmiş olarak hayal ettiğim kadar değil."

Gülüşü beni gülümsetiyor. "Eğer amacın ona bakmamaksa, bugün at gözlüklerini takman gerekecek kardeşim. Lanet olsun."

"Sen de giyebilirsin, bu konuda." Ona doğru okuduğu bir bakış fırlatıyorum. Elleri havaya kalkıyor, biri hâlâ kahve fincanını tutuyor.

"Sadece günaydın diyeceğim. Bunu yapmamak kabalık olur. Her neyse," diye arsızca sırıtıyor, "sana ne?"

Başını sallayıp bana küçük bir el sallayana kadar bakışlarımı ona sabitliyorum. Kapıyı açık bırakıyor, böylece çıkarken Mallory'yi selamladığını duyabiliyorum.

Sesi ofisimde dans ediyor, tonu yumuşadıkça kalp atışlarım hızlanıyor. Kendimi her bir notayı dinlemek için eğilirken buluyorum, dün gece ofisten ayrıldığından beri arzuladığım bir ses.

Boku yedim. Bunun için bir planım yok. Bu mayın tarlasında nasıl gezineceğime dair hiçbir fikrim yok.

Tüm gece çalışmayalı uzun zaman olmuştu ama dün gece çalıştım. Hepsini. Lanet olsun. Gece. Yatakta uzandım, kanepede oturdum, çalışma odasında çalıştım, hatta sırf onu öpemeyeceğimi söylediğimde yüzünde beliren ifadeden kendimi uzaklaştırmak için arabayla gezintiye çıktım.

Gözlerinin şakacılığını kaybetmesini izlemek, fiziksel olarak benden uzaklaştığını hissetmek bana korkunç bir şekilde acı veriyor. Gözlerindeki o bakışı görmek, onu kollarıma almak, adımı fısıldadığını duyana kadar öpmek için can atmama neden oldu.

Sanki bir işaretmiş gibi, masasından kıkırdadığını duyuyorum. İçim kasılsa da gülümsüyorum. Şanslıyım ki o köşeyi döndüğünde ben masamda oturuyordum çünkü hala ayakta olsaydım onu görmek beni yere sererdi.

Kalemim parmaklarımdan yuvarlanırken cam tablaya çarpıyor, çenem de onunla birlikte gidiyor.

Vay canına. Kahretsin.

Yüzlerce farklı parçaya ayrılmış gibi görünen siyah bir elbise, muhteşem vücudunu sıkıca sarıyor. Saçları gür, vahşi ama stratejik olarak öyle. Ford'un bana neden at gözlüğü takmamı söylediğini anlıyorum.

"Günaydın," diyor basitçe. "Ben de tam bunu kapatmaya geliyordum. Günün ilk birkaç saatini sessiz geçirmeyi sevdiğini biliyorum."

"Zaten birkaç saattir buradayım." Sesim robotik geliyor ve bu büyüden kurtulmaya çalışıyorum, ama bu çok zor - pek çok açıdan.

Dün onu öpmediğim için beni bu şekilde cezalandırıyorsa, o kazandı. Ceza verildi ve kabul edildi. Bütün gün taşaklarım moraracak.

Kapıyı çekip kapatmaya başlamıştı ki aniden durdu. "Saat dokuzdaki toplantını unutma, dün geç saatte aradılar ve dokuz buçuğa aldılar. Acele etmemen için saat on birdeki randevunu öğle yemeğinden sonraya erteledim."

"Saat 1'deki randevum ne olacak?" Kendimi boşa kürek çekiyormuş gibi hissederek soruyorum. Tüm günümün programı altüst olmuş durumda ve bir gözüm ondayken bilgisayarımı uyandırıp ajandamı açmaya çalışıyorum.

"Ben hallettim. Sizinle görüşmelerine gerçekten gerek yoktu," diye yanıtlıyor. "Onlara imzalamaları için sözleşmeleri faksladım ve gün sonuna kadar geri göndermelerini istedim. Onlarla görüşmüş gibi olacaksın ama sana bir saat kazandıracak." Sahte bir gülümseme ve kalçalarını benim yararıma hafifçe sallayarak kapıyı kapattı. Ben de orada öylece duruyorum ve kendime kapıyı tekrar açamayacağımı hatırlatıyorum.

OceanofPDF.com

Mallory

Az önce sürdüğüm kırmızı rujun ve ağır göz makyajımın iyi göründüğünden emin olmak için yansımama ÖPÜCÜK BİR YÜZ YAPIYORUM. Telefonumdaki küçük düğme yanıyor, bu da saatin beş olduğunu ve resmi olarak mesai dışında olduğumu gösteriyor. Graham genellikle vedalaşmak ya da günümün nasıl geçtiğini görmek için dışarı çıkar ama bugün gelmiyor.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümseyerek bileklerime yeni bir parfüm sıktım ve eşyalarımı çantama geri koydum. Bugün bana her rastladığında etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. İşin aslı, çok fazla çabaladı, çünkü çok belliydi. Güzel. Bakalım buna nasıl tepki verecek.

Ofis için onaylanmış ayakkabılarımı bir çift siyah topuklu ayakkabıyla değiştirerek bilgisayarıma doğru dönüyorum. Bu ya işe yarayacak ya da yaramayacak. Her iki durumda da, bir şekilde düşmesini istiyorum. Ya ısıracak ya da bırakacak - ona fırsat veriyorum ve tepkisine göre karşılık vereceğim.

Bu ileri geri konuşmayı kaldıramıyorum. Eğer onu biraz zorlamam gerekirse, z o r l a r ı m . İkimiz için de.

Bütün gün kafamda kurguladığım e-postayı yazıyorum.

Kime: Graham Landry, CEO
Kimden: Mallory Sims, İdari Asistan
Re: İstihdam
Sayın Bay
Landry,

Son olaylar nedeniyle Landry Holdings'teki görevimden ayrılma niyetimi bildirmek istiyorum. Yerime uygun birini bulmak için gerektiği kadar kalacağım, ancak çalışma ilişkimizin sürdürülebilir olmayabileceğine inanmaya başladım.
Sizinle çalışma fırsatını takdir ediyorum ve pozisyonun transferinde elimden gelen her türlü yardımı memnuniyetle yapacağım.
Tekrar
teşekkürler,
Mallory

Tekrar düşünemeden ya da "Bugün de külot giymemiştim" diye ekleyemeden GÖNDER tuşuna basıyorum. Duyurumu nasıl karşılayacağından emin değilim ama bugün Cuma, yani Pazartesi sabahına kadar idare edebilirim.

Neredeyse masamın etrafından dolanıyordum ki ofisinin kapısı açıldı. Kapıda duruyordu, gözleri karanlıktı. "Gitmeden önce gelip benimle bir dakika konuşabilir misin?"

"Elbette," diyorum, kalbim göğüs kafesime öyle bir kuvvetle çarpıyor ki atmayı durdurabilirmişim gibi geliyor. Onu ofisinde takip ediyorum, kapıyı arkasından kapatıyor.

"Oturun." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek arkasındaki koltuğa oturuyor.

Kendimi toparlayarak bir bacağımı diğerinin üzerinden olabildiğince rahat bir şekilde geçiriyorum ve gülümsüyorum. Isırdı. Şimdi ne kadar sert olduğunu göreceğiz. "Senin için ne yapabilirim, Graham?"

"İstifa mı ediyorsun?"

"Sanırım e-postamı aldınız."

İç çekiyor, bıkkınlıktan değil, kızgınlıktan. *Bu* rahatsız ediyor
Be
n. "Bu senin için işe yaramıyor mu?"
diye sordum. Sadece gözlerini kısıyor.

"Bak Graham, işleri senin için zorlaştırmak istemiyorum. Ve sanırım var," diye yutkunuyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyor. Başını sallar. "Bunun nedeni dün seni öpmemiş olmam, değil mi?"

"Bu kadar bencil olma," diyorum, haklı olmasına rağmen. Çünkü beni öpmedi ama öpseydi nasıl hissederdim, hatta daha da tahrik olur muydum emin değilim. Belki de her iki durumda da garip olurdu.

ve ne olursa olsun buraya gelecektik. "Bu benim patronumu anlayabileceğim bir yerde çalışmak istememle ilgili. Bir an gözlerinin beni soyduğunu hissetmediğim, bir sonraki an ise bunun tamamen saçma bir şey olduğunu düşündüğü bir yerde."

"Hiçbir zaman seni öpmek saçma olurmuş gibi davranmadım." Gözleri daha da kararıyor. Bana bakarken ürperiyorum, yavaşça sandalyesinden kalkıyor.

"Bana öyle bakmandan hoşlandığımı itiraf etmeliyim." "Nasıl?"

"Senin şu anda olduğun gibi," diye nefes alıyorum. "Sanki güzel ya da ilginçmişim gibi." "Bunu yapıyorum çünkü öylesin."

"Ama sen bana öyle bakıyorsun, bana ne yapmak istediğini belli ediyorsun, sonra da bunu yapmayı reddediyorsun. Benimle oynuyorsun."

"Ben seninle oynamadım," diye homurdanarak masanın etrafından dolaşıyor. Önümde duruyor, sırtını masasına yaslıyor. Aşağı bakarken, yüzü akşamın erken saatlerindeki gölgelerle dans ediyor.

"Yaptın ama benim sana yaptığımdan daha fazla değil," diye itiraf ediyorum. "Ben kurban değilim, Graham.
Ama sen adil oynamıyorsun."

Göğsümün inip kalktığının farkındayım. Bakışları o kadar kararlı, o kadar ağır ki neredeyse acıtıyor. Ayağa kalkmak, bu güç alanını biraz olsun dengelemek istiyorum ama hareket edemiyorum. O bunu imkânsız kılıyor.

"Bu yüzden bugün bunu giydin, bana ulaşmak için," diye devam ediyor. "Bütün gün etrafta dolaşıp vücudunu yüzüme karşı sergilerken beni delirtmek için."

Gözlerinin içine baktım. "Bunun senin için olduğunu mu sandın?" Hazırlıksız yakalandı, bu da beni daha da cesaretlendirdi.

"Sana bu haberi vermekten nefret ediyorum Graham ama bu gece bir randevum var."

Bu haberin yüz hatlarına yerleşmesini izliyorum. Zorla yutkunuyor. Kollarını açıyor. Dudakları ince bir çizgi oluştururken gözlerini kısar.

"Yani, eğer sakıncası yoksa ..." Ayağa kalkıp ona dönerek söylüyorum. "Muhtemelen bekliyordur."

"Kim o?" diye soruyor.

"Fark eder mi?"

"Öyle olmasaydı sormazdım." "İyi. O Camilla'nın arkadaşı."

"Bunu Camilla mı yaptı?" diye neredeyse g ü r l e y e c e k t i . "Kız kardeşimin bir arkadaşıyla mı çıkıyorsun?"

"Kız kardeşinin bir arkadaşıyla çıkıyorum," diye düzeltiyorum onu, sanki deliymiş gibi. "Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Seni nereye götürüyor?" diye soruyor.

"Çok fazla soru var. . ."

"Tanrı aşkına Mallory," diyor ellerini havaya kaldırarak, "seni çatal kullanılan bir yere mi götürüyor? Yemeğinin parasını ödeyecek kadar aklı var mı?"

Teknik olarak, pizza için çatala ihtiyacın yok. Kıkırdıyorum, bana bakışından dolayı içime dolan endişeden kurtulmanın bir yolu olarak. "Beni nereye götürdüğü benim için önemli değil Graham. Önemli olan beni götürmek *istemesi*."

"Önemli, özellikle de sevişmek ister gibi giyindiğinizde.
Kahretsin, Mallory!"

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Belki de öyle, Graham."

Gitmek için dönüyorum ve kolumdan tutup beni döndürüyor. Kendimi sandalyelerden birinin üzerinde yakalıyorum ve o benim kişisel alanıma girerken nefes nefese kalıyorum.

Parfümü etrafımı sarıyor, ama bu sefer başka bir şeyle karışmış. Daha miskli bir şey. Daha keskin bir şey. Daha önce hiç deneyimlemediğim ama asla unutamayacağımı bildiğim, tamamen erkeksi bir şey.

"Bugün bir noktaya değiniyordun." Graham aramızdaki mesafeyi kapatmak için son adımı atıyor, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor. "Nokta. Yaptım."

Hızlı bir nefes alıyorum.

"Şimdi lanet bir noktaya değinme sırası bende." Dudakları dudaklarımı kaplıyor ve kollarının arasında eriyorum.

OceanofPDF.com

Mallory

TEMAS sadece fiziksel değil, bir tür görünmez bariyeri de kırıyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, onun yumuşaklığı benimkine değiyor, elleri belimi sarıyor. Sanki yeşil bir bayrak sallanıyor ve bize gitmemiz için işaret veriliyor.

Öpüşleri kasıtlı. Her bastırışı, her yalayışı, dilinin alt dudağımın üzerinde her kayışı karmaşık bir danstaki adımlar gibi, ona liderlik etmesine izin vermekten çok mutluyum.

Bir çemberin içinde hareket ettirildiğimin farkındayım ve masasının keskin ısırığının bacaklarımın arkasına battığını hissediyorum. Nefes alabilecek kadar geri çekildiğimde, bir eli başımın arkasını avuçluyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Bana ona bakmaktan başka seçenek bırakmayacak kadar sertçe geri çekiliyor.

Onun ellerinde oyuncak oldum, bu anda kontrolü bırakıyorum. Garip bir şekilde, bundan hoşlanıyorum. Hayır, bayıldım. Bu çok tahrik edici çünkü buna izin veriyorum. Benim seçimim.

"İstediğin bu mu?" Her kelimesi net, sorusu gözlerindeki bakışla vurgulanıyor. Sanki beni yemek istiyor. Sanki beni yiyip bitirmek istiyor.

Eminim. Landry Holdings'e girdiğim ilk günden beri eminim. Mantık bana bunun kötü sonuçlanabileceği her yolu düşünmemi söylüyor. Kararlı bir parmakla, kafamın içindeki sesin geçersiz kılma düğmesine bastım ve

yapmaya söz verdiğim şeyi yapıyorum - birazcık yaşıyorum. En azından sonuçları ne olursa olsun, istediğim için yaptığım bir şeye dayanıyor. Ve kesinlikle istiyorum.

"Bu muhtemelen bir tür şirket politikasına aykırıdır," diyorum, uzanıp kravatını çözerken.

"Sana ne? Sen bıraktın," diye muzipçe sırıtıyor. Elleri omuzlarımı kavrıyor, sırtımın kanatlarından aşağı inmeden önce onları ileri geri yoğuruyor. Avuç içleri elbisemin kumaşına değecek şekilde alçaldıkça ona daha da yaklaşıyorum.

"Size ayrılma niyetimi bildirdim," diyorum. "Bu beni hâlâ bir çalışan yapıyor."

"El kitabının değiştirildiğini düşünün," diye bağırıyor.

Nefesim sıcak, ağzım onu tekrar tatmak için sulanıyor. Elbisemin eteklerinin altından geçerken acıyor.

"Ah," diye çiziyorum kalçalarımın arkasını kavradığında. Bacaklarımın üst kısmının sadece birkaç santim güneyinde, böylesine mahrem bir bölgede tenini tenimde hissetmek, kravatını boynundan çekerken ellerimin biraz titremesine neden oluyor.

"Tenin çok yumuşak," diye inliyor, nefesi artık daha sert, benimkiyle eşleşiyor. "Lanet olsun, Mallory. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Kravatını havaya kaldırıp görmesini sağladıktan sonra arkamdaki masanın üzerine atıyorum. "Başka yerlerimde daha da yumuşak hissediyorum," diye söz veriyorum.

Göğsü neredeyse tehditkâr bir şekilde gürlüyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

En üstteki iki düğmeyi çözdükten sonra eğilip kulağına fısıldıyorum: "Bunun için bir oyun planına ihtiyacın olacağını düşünmemiştim Graham."

Ben topuklarımın üzerinde geriye düşerken, o öne doğru bir adım atıyor ve siki karnıma dayanıyor. Hafif bir inlemenin kaçmasına izin veriyorum, o bunu kaçırmıyor çünkü Graham hiçbir şeyi kaçırmıyor. Tepki olarak sırıtıyor, elleri bacaklarımın arkasına doğru yavaşça yükselirken bana işkence etmeye kararlı.

Bir eli kalçalarımın arasına giriyor, onları nazikçe birbirinden ayırıyor ve duruşumu genişletiyor. "Bu iş daha fazla uzamadan sana bir şey söyleyeceğim," diye homurdanıyor, parmak uçları tenimi yakıyor.

"O da ne?" Neredeyse nefes nefese kalıyordum.

"Bu gerçekleştiğinde hiç olmamış gibi davranmayacağım."

"Eğer yapabildiysen, işimi yapmamışım demektir," diye nefes alıyorum. Olacakların beklentisi, onu hissetmek, onun beni hissettiğini hissetmek dayanılmaz hale geliyor.

Göğsünü kaplayan düğmeleri çözmek için çılgınca çalışırken, istediği her şeye erişmesine izin vermek için duruşumu daha geniş açıyorum.

Açıklığıma ulaştığında göz bebekleri büyüyor. "Külot giymiyorsun."

"Çok hızlısın."

Hırlıyor. Birden onu her yerimde hissediyorum, her yerime dokunuyor, sanki bedenimi yeterince hızlı keşfedemiyormuş gibi. Duyularım her bir dokunuşu analiz etmeye çalışırken bu beni sersemletiyor.

Başparmağı amımın açıklığı üzerinde kayıyor. Hızlı bir nefes alıyor, onun için ne kadar ıslak olduğumu fark edince nefesi kesiliyor. Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, kıçımı avuçluyor, beni neredeyse masasına yaslarken sikinin sertliği içime işliyor.

"Ah!" diye inliyorum eli vajinama uzanırken. Arzumu bin kat arttırmak için yeterli bir temas, ama beni umutsuzca gitmek istediğim yere götürmek için yeterli değil.

Gömleğini yırtıp açtığımda sırıtıyor, kalçalarımı oynatarak bana gerçekten dokunması için onu cesaretlendiriyorum.

Göğsü sert, karın kasları bronz teninin altında belirgin kareler oluşturuyor. Gömleğini omuzlarından itiyorum ve parmak ucumu göğüs kafesinden pantolonunun paçasına kadar sürüklüyorum.

Gözlerindeki bakış açgözlü ama diğer her şey sakin. Kasıtlı. Metodik. Ama pantolonunun düğmesini çözüp elimi içine soktuğumda, kalınlığını kavradığımda, nefesi kesilen o oluyor.

Hayal ettiğim kadar büyük olduğunu teyit etmekten başka bir şey yapamadan kaldırılıp masasının üstüne oturtuluyorum. Eşyalar sağa sola savruluyor, bir kutu ataç yere çarpıyor ve her yere dökülüyor.

Göğsüm kabarırken, yüzümün hemen önüne gelene kadar yaklaşmasını izliyorum. "Seni tam burada, hemen şimdi elde edeceğim."

"Eğer bu daha da uzun sürerse, sen izlerken kendimi masanın üzerinde boşaltacağım."

Elleri boxer külotunun kemerinde titriyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Oh, bebeğim. Boşalacaksın ve ben kesinlikle seni izliyor olacağım. Ama içine o kadar derin gömüleceğim ki, nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı bilemeyeceksin."

Ofisinde telaşsızca dolaşmasından, kıyafetlerini toplamasından, kapıyı kilitlemesinden şikâyet etmek istiyorum. Beni itiraz etmekten alıkoyan tek şey onun çıplak olması ve bu görüntüyü izin verildiği sürece mutlulukla izleyeceğim.

Uzun ve zayıf, kasları beklemediğim bir şekilde etini kesiyor. Lezzetli bir görüntü - şeytani bir sırıtış, geniş göğüs, beni inleten bir V. Ama beni asıl etkileyen o V'nin işaret ettiği şey. Çelik gibi sert, ucu ön sakızla parlayan, dokuz inçlik gerçek bir horoz.

Eğer bugün elbisemle ona işkence ederek bir noktaya değindiğimi düşünüyorsa, şimdi de bana onu izleterek aynı şeyi yapıyor. Bunu fark ettiğim anda, oyun başlar.

Arkasını döndüğünde elbisem belimde düğümlenmişti. Bir elimle arkama yaslanırken topuklu bir ayağım masasının üzerinde duruyor. Diğer elim açıklığımla oynuyor.

Yerinde durmadan önce kekeleyerek adım atıyor, gözleri parmaklarıma yapışmış. Parmaklarımdan birini ıslaklığıma bastırıp havada tutuyorum. Gözleri benimkilere ulaştığında dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Görünüşe göre senin için biraz ıslağım, Graham."

"Dur." Bu bir komut, bir emir, seksi bir törpü şeklinde verilen bir emir. Ama ben itaat etmiyorum. Bu çok kolay olurdu. Bunun yerine, parmak ucumu çakıllı klitorisime gelene kadar yarığımdan yukarı çekiyorum.

"Ah," diye inliyorum, başımın arkaya düşmesine izin veriyorum, saçlarım masaüstüne çarpıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor, ama eli bileğime sarılıp parmak uçları tenimi kavurunca tekrar açılıyor.

"Sana durmanı söyledim."

"Seni duydum," diye nefes alıyorum.

"Sana bu ofiste sahip olduğun her zevki vereceğim.
Anlaşıldı mı?"

Cevap vermek yerine aramıza uzanıp sikini kabaca avuçluyorum.
Aşağı yukarı okşayarak sırıtıyorum. "Anlaşıldı."

Öne doğru eğiliyor ve ağzını benimkine dayıyor. Bu sefer ne tatlı ne de kolay bir öpüşme. Yıllardır bir kadını öpmemiş bir adam gibi, bana karşı o kadar çılgınca, o kadar şiddetli hareket ediyor ki nefesim kesiliyor.

Elbisemi başımın üzerinden çekip yana fırlatıyor, dudaklarımız sadece kumaşın geçmesine yetecek kadar aralanıyor. Öpücüklerinin acımasızlığına yenik düşüyorum ve kendimi ona karşı zayıflamış hissediyorum.

Sırtımın küçük kısmındaki güçlü bir el beni kenara doğru yönlendirirken kıçım cama çarpıyor. Saçlarının ipeksi telleri parmaklarımın arasından kayıyor ve bir tutamını çekiştirdiğimde nihayet öpüşmemizi kesiyor.

Nefesimiz kesiliyor, dudaklarım lezzetli saldırıdan acıyor, hınzırca sırıtıyor. "Arkana yaslan."

Avuç içleri uyluklarımın üzerinde ağır bir şekilde duruyor ve neredeyse masaj yapar gibi sıkıyor, söyleneni yapıyorum. Sisin içinden hap kullandığımdan bahsediyorum ve cevap verdiğini duyuyorum, ancak kelimeler bulanıklaşıyor.

Onun önünde, masasının üzerinde yatarken kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Tüm vücudum sergileniyor, manipüle edilecek bir anlaşma gibi geriliyor. İçimi bir huzursuzluk kaplamaya başlıyor ama gözlerimiz buluştuğunda, geldiği gibi hızla yok oluyor.

Nefes alış verişi benimki kadar yoğun, gözlerindeki açlık karnımda lav gibi yayılan arzu kadar sıcak. Ama başka bir şey daha var, gözlerinin cerulean mavisinde bir titreme, onun kalibresinde bir adam tarafından inceleniyor olmanın endişesini bastırıyor.

"Tanrım, Mallory," diye neredeyse fısıldıyor, başını hafifçe sallayarak buna eşlik ediyor. Parmağı yüzümün yan tarafına dokunuyor, pedi tenime sertçe değiyor. Boynumun yanından aşağı, göğsümün üzerinden ve karnımın çıkıntılarının üzerinden bir iz bırakıyor.

Bir eliyle sikini, diğeriyle belimi kavrarken yutkunduğunu görüyorum. Beni kenara yaklaştırıyor, gözleri vahşileşiyor.

Eğer kalp atışlarımı duyamıyorsa, bu bir mucizeden başka bir şey değil. Vücudumdaki kızgın kanı ittiğini, sıcaklığımı ve ihtiyacımı, saf *ihtiyacımı* kaynama noktasına yükselttiğini duyabiliyorum.

Ucu açıklığıma dokunuyor, beni yeterince ayırıyor, böylece orada olduğunu anlıyorum. Yutkunuyorum, gözlerim tam zamanında yüzüne kayıyor ve dudaklarına yavaş, ahlaksız bir sırıtışın değdiğini görüyorum.

"Hadi Graham," diye sıkılmış dişlerimin arasından yalvarıyorum, eklemlerim beyazlaşana kadar masanın kenarını kavrıyorum.

"Gelmek ister misin? Yoksa gelmek mi istiyorsun?" Kalçalarını döndürüyor, sikiyle benimle alay ediyor.

Bacaklarımı beline dolayarak ve onu kendime yaklaştırarak, "Anlamsız konuşmayı bırak," diyorum.

Gülüyor, belli ki benim çılgın halimden hoşlanıyor. "Belki de tamamen durup seni öpebilirim. İstediğin buydu, değil mi? Belki de bu biraz abartılı."

"Peki," diyorum, doğrulmaya başlayarak. "Bana bir öpücük ver ve randevuma gitmeme izin ver. Eminim o da memnun olacaktır."

İçimi tamamen doldururken nefesim hızlı, aceleci bir fışkırmayla beni terk ediyor. Bacaklarım onun etrafında titriyor, kıkırdadığını duyduğumda gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Ne diyordun?" diye soruyor arsızca.

Daha önce cevap veremedim

İçimden kayarak çıkıyor, tekrar içime girmeden önce sikinin başı açıklığımı geriyor. "Seni duyamıyorum."

"Tanrım," diye inliyorum, ona her parçama daha fazla erişim sağlamak için pelvisimi eğiyorum.

Elleri belimi buluyor ve bedenimi onunkine doğru yönlendiriyor. Boyu içime doğru ilerliyor, bedenimi daha önce hiç itilmediği şekilde yarıyor, vajinamın arka duvarını öpüyor.

Bu çökmekte olan, harika bir his -neredeyse acı verici ama tam olarak değil. İtişlerini derinleştirdikçe hızı artıyor, hareketleri daha kararlı hale geliyor.

"Graham," diye uyarıyorum, bedenim cama çarparak gıcırdıyor. Bir düşünce zihnimi gıdıklamaya başlıyor, acaba biri bizi duyabilir mi ya da pencereden görebilir mi diye. Tam bu panik yerleşmeye başlamışken, kendini bana doğru sallarken parmakları beni daha da sıkıyor.

Kollarım yana savruluyor, zımbası belirsiz bir gümbürtüyle yere düşüyor. İçeri ve dışarı, ıslaklığımın içinden kayıyor, uyluklarım onu ne kadar çok istediğimle kaplanıyor. Ona ihtiyacım var. *Buna ihtiyacım var.*

"Gözlerini aç," diyerek tempoyu bir kademe daha yükseltiyor. En mutluluk verici şekilde neredeyse dayanılmaz. Her şey daha gürültülü - benim bedenim masaya, onunki bana karşı. Her şey daha sıcak-etrafımızda dönen seks kokulu hava, alnını kaplayan terden ısınan kolonyası. Kontrolümü kaybettiğimde ve dizlerim yana düştüğünde her şey *daha fazla.* "Gözler, Mallory. Aç gözlerini. Şu anda benden başka hiçbir şeyi hayal etme."

Onları açtığımda, onunki neredeyse içimde bir delik açıyor. Onları kapatma dürtüsüyle savaşıyorum, bir ateş gösterisi gibi içimde kıvılcımlanan tüm duyguların tadını çıkarmak için.

Beklediğimden çok daha yüksek sesle bir inilti salıyorum. "Graham, ben ..."

Yine sırıtıyor, bir başparmağının ucu klitorisime çarpıyor. Aşırı uyarılmış tomurcuğa küçük, sert daireler çiziyor ve sanki bir kibrit çakılmış gibi oluyor. Geri dönüşü yok.

"Yapamam..." Bir nefes çekiyorum, bacaklarımı geriye doğru sallıyorum, böylece dizlerim havada bükülüyor. Kendini tekrar *tekrar* içime gömerken beni masanın ucuna doğru itiyor. "Graham!" Bağırıyorum, durumu düşününce bağırmamam gerektiğini biliyorum ama tam bir çaresizlik içindeyim.

Bedenim isyan ediyor, onun etrafında sıkılaşıyor, bir parçam umutsuzca geri çekilmek istiyor ve diğeri bana daha sert çarpmasını istiyor - hiçbirini seslendiremiyorum. Sadece yanmayı hissediyorum, patlamanın tadını çıkarıyorum ve son bir kez daha iterken sikinin şiştiğini hissediyorum.

Gözlerimi açmaya zorluyorum ve onun kontrolünü kaybetmesini izliyorum. Doruk noktamın s o n u y l a savaşırken, onun içimde parçalanmasını izliyorum.

Başını arkaya atmış, ağzı açık, çok ama çok seksi ve içimde yeniden bir orgazm dalgasının oluşmasına neden oluyor.

O havaya doğru inlerken bacaklarım istemsizce titriyor. Onun iyiliği için kendimi tutmaya çalışıyorum ama bedenim çok yorgun. Gözlerini açıp yavaşça çekilirken kalçalarım masaya geri düşüyor.

Ben hala masanın üzerinde, o ise dünyayı fethetmiş bir adam gibi önümde dururken nefesimizi tutuyoruz. Şimdi, doruktan sonra, daha bilinçliyim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bacaklarımı masadan sarkıtıp titreyen ayaklarımın üzerinde duruyorum. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilsem de gözlerinden kaçıyorum.

Göğüslerimi tekrar sütyenimin içine sokup elbisemi yerde bulduktan sonra nihayet bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. "Bu bir öpücükten daha iyiydi," diyorum gülümseyerek. Daha önce girdiğini gördüğüm banyoya doğru ilerlerken onu ofisinin ortasında, çenesi açık bir şekilde bırakıyorum. Işıklar yandığında ve kapı arkamdan kapandığında, nefes nefese duvara yaslanıyorum.

OceanofPDF.com

Graham

Kemerimi sabitlemek için üç deneme yaptım. Kravatımı bile denemedim.

Boşalmış olabilirim ama hâlâ onunla kafayı bulmuş durumdayım. Seks sonrası çöplük yok, sizi tekrar insan hissettiren arzunun dibe vurması yok.

Kapı açıldı ve hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde döndüm. Ofisimde duruyordu, hiç de yıpranmamıştı. Son birkaç dakikanın tek belirtisi dudaklarının biraz dolgunlaşması ve saçlarının dalgalanmasıydı.

Cinsel birleşme sonrası daha güzel görünmesi rahatsız edici. Orgazmın sizi kendinize getirmesi gerekir. Açlığı bastırması, mantıklı düşünmenizi ve daha az muhtaç hissetmenizi sağlaması gerekir. Öyleyse bunun neden şimdi benim lehime çalışmadığı endişe verici. Neden hala onu öpmeyi, onu koltuğa oturtmayı ve Columbia, işletme okulu ve yoga hakkında sorular sormayı düşünüyorum?

İkimiz de konuşmuyoruz. Birbirimizi yoklarken kıpırdanarak ayakta duruyoruz. Gözlerinde endişenin pırıltısı saklı değil, topuklarının yere sürtünmesi nerede durduğumuzdan emin olmadığını gösteren bir başka işaret.

Eğer bulabilseydim ona biraz teselli verirdim. Gerçek şu ki, şu anda nerede durduğumuzu ben de bilmiyorum. Pazartesi sabahı onu görebilmek ve böyle hissetmemek isterdim. Bir çözümü olmalı.

"Zuva'da rezervasyon yaptıracağım. Arkadaşım Fenton Abbott zaten yeni restoranını denememi istiyordu," diyorum boğazımı temizlerken

Atılmış kravatımı arıyorum. "Orada konuşabiliriz."

Temiz hava ikimize de iyi gelecekti, belki de ofisimde hala dönen feromonları temizleyecekti. Cevap vermiyor, ama ona baktığımda gülümsüyordu. Bu iyiye işaret.

"Telefonumu bulayım..." Ofisimin etrafına baktığımda duvarın dibinde durduğunu görüyorum.

"Graham?" Önümden kapıya doğru ilerliyor. "Bu gece için zaten planlarım var. Hatırladın mı?"

Elim yana düştü. Onu yanlış duyduğuma eminim.

"Affedersiniz?" "Planlarım var. Buraya geldiğimde sana söylemiştim."

"Hâlâ gidiyor musun?" Şakaklarım zonkluyor. Az önce olanlardan sonra ergenlik öncesi bir serseriyle dışarıda yemeğe gitmesine imkân yok.

Hafifçe omuz silkiyor. "Evet. Ona orada olacağımı söyledim."

Kanıtları göstererek, "Dölün masamın üzerinde bir havuzda duruyor," diyorum. "Ve sen başka biriyle mi çıkıyorsun?"

Kaşları sahte bir şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Neden umursadığını anladığımdan emin değilim?"

"Ciddi misin Mallory?"

"Asıl soru ciddi misin Graham?"

Çenem sıkıştı. Keşke kravatım yanımda olsaydı. Onu o koltuğa bağlar ve gitmesine izin vermezdim. Adam kaçırma mı? Olabilir. Ama en azından ben onu bırakmadan önce aklını başına getirirdi.

Nasıl olur da buradan elini kolunu sallayarak başka bir adamla görüşmeye gider ve beni sinirli bir halde bırakır?

"Beni becermenin Keenan'la gitmememi sağlayacağını mı düşündün?"

Onun cüretkârlığı içimde vahşi bir şeyler uyandırıyor. Ofisimde sinsice ilerleyerek, onun bir metre önünde duruyorum.

"Geç kalacağım," diyor, ses tonunda alaycı bir ifade var.

"Gerçekten gidiyor musun?" Başını salladığında, sırtı duvara dayanana kadar ona doğru yürüyorum. Elim bacaklarının arasına kayıyor ve o da itiraz etmeden bacaklarını ayırıyor. Artık külot giyiyor, bu da beni mutlu ediyor. Parmağımı hâlâ sırılsıklam olan vücudunun içine daldırıp kabaca yarığından geçiriyorum. Dışarı çektiğimde ışıkta parlıyor. "Dikkatli ol," diyorum. Uyar. "Beni hâlâ içinden damlatıyorsun."

Dudakları aralanıyor ve kendini tutmaya çalışmasını izliyorum. "Bunu aklımda tutacağım." Duvarı itiyor, vücudu benimkine o kadar yaklaşıyor ki neredeyse

arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitmeden önce dokunur.

Mandal kapandığında, her şey bir anda yüzüme çarpıyor. Ofisimin kaosu. Kafamdaki karışıklık. Masamda onun suları.

Aman Tanrım. Prezervatif kullanmadım.

Prezervatif kullanmadım.

Bir daire çizerken elim alnıma vuruyor. Ne yapıyorum lan ben? Bu kadar kontrolü kaybetmeyi nasıl başardım? *Hay sikeyim!*

Sadece epik bir şekilde batırmakla kalmadım, ona üstünlük de verdim. Bunu hemen geri kazanmalıyım.

Parmak uçlarımı yüzümde gezdirerek beynime biraz mantığın geri gelmesini umuyorum. Bu sadece kontrolden çıkmak değil. Bu sınırda psikotik.

Ben bunu yapmam. Bu Lincoln boku. Bu, Barrett'ın eskiden arayıp nasıl onarılacağı konusunda tavsiye istediği şeylerdi çünkü hasarın oluşmasına izin veriyordu.

Zarar verilebilir. Burada pek çok açıdan zarar verildiği kesin.

Etrafa saçılmış eşyaları toplayıp ait oldukları yere yakın bir yere koyarken, içimdeki endişeye sakin olmasını söylemeye çalışıyorum.

Bunu düzeltebilirim.

Derin bir nefes alarak sandalyeme çöküyorum ve önümdeki masamın üstünü kaplayan camın üzerindeki yuvarlak kıçının izine bakmıyorum. Bu yardımcı olmaz. Bunun yerine gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bunun Lincoln'ün bana sunduğu bir durum olduğunu hayal ediyorum. Ne söyleyecektim?

Eğer bu benim kardeşlerimden biri olsaydı, onlara saçmaladıklarını söylerdim. İstedikleri kadınla seks yapabileceklerini söylerdim. Neden birlikte çalıştıkları bir kadını, onlar için önemli olan her şeye bu kadar erişimi olan bir kadını seçmek zorundalar? Neden işlerini kuku ile tehlikeye atıyorlar? Bu zayıflık. Aptalca.

Aptalın tekiyim.

Onlara yavaşça ilişkilerini kesmelerini, ancak mümkün olduğunca çabuk ve uyumlu bir şekilde durumdan çıkmalarını ve sonra bir daha girmemelerini söylerdim. Muhtemelen iyi bir önlem için onlara birkaç kez pervasız ve aceleci derdim.

Yine de, gözlerimi açtığımda tek gördüğüm o olduğunda, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Onun yardımına ihtiyacım var.

Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum. Kendime yalan söylüyorum.

Gülümsemesini hayal ettiğimde, boku yediğimi anlıyorum. Ve onun başka bir adamla birlikte olduğunu hatırladığımda, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı ve boğulmadan önce bundan kurtulmam gerektiğini biliyorum.

Kontrolü yeniden kazanmalıyım. Buna kendi şartlarımla ihtiyacım var.

Sandalyemi çevirip, daha önce gönderdiği e-postayı açıyorum. Parmaklarım tuşları tıklamaya başladı.

Kime: Mallory Sims, İdari Asistan
Kimden: Graham Landry, CEO
Re: İstihdam
Sayın Bayan
Sims,
Son olaylar nedeniyle Landry Holdings'teki işinize son verme talebinizi reddediyorum. Pazartesi sabahı saat sekizde masanızda olmanız bekleniyor.
Bay Landry.

"İşte bu," diyorum ve Gulica Sigorta dosyasının tamamı en üste gelene kadar kâğıtları karıştırıyorum. Bu teklif bizim darbemiz, mali tablolarımızı yeniden sunmak zorunda kalmadan diğer tüm rakiplerin neredeyse üçte biri oranında bir fiyat. Bu Ford için çok önemli, başlangıç maliyetlerini yarıya indiriyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Dibinde bir Old-fashioned'ın son yudumu kalan bardağımı alıp evin içinden mutfağa taşıyorum.

Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakarken gökyüzü karanlık. Midem gurulduyor ve bütün akşam boyunca içine dolan sinir kümesini protesto ediyor. Dikkatimin yarısı Landry Security'de, diğer yarısı da Mallory'deydi. Bardak lavabonun dibine kesinlikle güvenli olmaktan çok bir gümbürtüyle çarpıyor. İki elimle çiftlik evinin seramiğinin çıkıntısını kavrayarak

Kafa.

Sanki ikiye bölünmüş gibiyim, bir yanım bildiğim hayatı yaşarken diğer yanım çılgınca bir ihtiyaç tarafından çekilip alınıyor. Neye olan ihtiyaç, bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı. Gürültüyü bastırıp odaklanma konusunda harikayımdır. Bu benim uzmanlık alanım. Keşke şu anda odaklanmam gereken şeye odaklanabilseydim. Yani ona değil.

Bunun temiz bir tarafı yok. Aslına bakarsanız, o kadar karışık ki, ne kadar denersem deneyeyim düzeltmeyi başaramıyorum.

"Alo?" İkinci çalıştan sonra telefonuma cevap veriyorum.

"Selam Graham. Ben Camilla."

"Telefonlarıma çıkmıyorsun, sonra da Cuma gecesi rastgele arıyorsun. Eğer başını belaya soktuğunu söylemek için aradıysan, bu gece bunu gerçekten duymak istemiyorum Camilla."

Telefonda gülüyor. "Başım belada değil. Sadece haftanın nasıl geçtiğine bakıyordum."

Kendi etrafımda dönerek sırtımı mermer tezgâha yaslıyorum. Mallory'nin topuklarının tenimde bıraktığı çiziklere karşı iyi hissettiriyor.

Bir anda ereksiyonla savaşmaya başladım. "Graham?"

"Buradayım. Sadece bir içki alıyorum," diye yalan söyledim. "Bu hafta iyi geçti. Öyle mi olmalıydı?" Nereye varmak istediğimi düşünmesi için ona bir saniye veriyorum.

"Mallory bugün ayrılmayı teklif ettiğini söyledi." "Kabul etmedim."

"O da öyle dedi," diye gülüyor. Sözleri midemdeki asidi biraz olsun yatıştırıyor. "Bunu kastettiğini sanmıyorum. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu seninle tartışmayacağım Swink," diyorum, büyükbabamızın yıllar önce çok meraklı olduğu için ona taktığı lakabı kullanarak.

Camilla iç geçirir. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Pek değil."

"Graham! Kes şunu ve beni dinle."

Gözlerimi devirerek el değiştiriyorum. "Dinliyorum. Karışmanı dinliyorum." Çenem sıkıştı. "Ona bu gece bir randevu ayarlaman hakkında ne söyleyeceğimi duymak ister misin?"

"Oh, bu seni rahatsız mı etti?" diye tatlı tatlı soruyor. "Neden bunu yaptığından şüpheleniyorum?"

"Çünkü sen aptal değilsin," diye gülüyor. "Bak, Ford ve Lincoln senin ondan hoşlandığını söyledi. Ve," diyor itirazım üzerine yüksek sesle, "Ben onunla arkadaşım, G. Bazı şeyleri biliyorum."

"Bunu bir daha yaparsan, Landry Holdings'ten gelecek ay alacağın çekin gecikeceğini biliyorum."

"Buna cesaret edemezsin!" diye kıkırdıyor.

"Dene bakalım. Bu hafta hiçbir şey yapamadığım için şimdi işe dönmem gerekiyor."

"Bu çok açıklayıcı," diye mırıldanıyor.

"Bu bir şeylerin değişmesi gerektiğini gösteriyor. Hayatını mahvetmeden önce izlemem gereken Lincoln'ün düğünü var. Ford'un

güvenliği

ilgilenmem gereken işler, Barrett'ın burada bıraktığı ufak tefek şeyler var," diye iç geçiriyorum. "Bütün hafta portföyümüz için yatırım toplantılarım var ve babamın önümüzdeki ayın başlarında bakmak istediği bir arazi anlaşması için çok fazla hazırlık yapmam gerekiyor. Sienna parasının bir kısmını çekip tamamen zarar edecek bir şapka işine yatırım yapmak istiyor ve ben de Sienna'nın kanatlarını açmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışan annemle uğraşmak zorundayım. Bir de senin saçmalıkların var, kim bilir nerelerde sürünüyorsun-"

"Kes şunu."

"Kiminle görüştüğün konusunda bana karşı açık olursan yapabilirim."

"Biriyle görüştüğümü kim söyledi?"

Öfkeyle tavana bakıyorum. "Aptal olmadığımı kendin söyledin. Babam Parker'ı seni takip etmesi için tutmamı istiyor ve-"

"Yapamazsın!"

"Yapmadım," diye uyarıyorum, "ama yakında itiraf etmezsen yapacağım."

Hat boyunca homurdanıyor, aşırı korumacı olduğum hakkında mırıldanıyor, ama daha önce duymadığım bir şey değil. Sonunda iç geçirdi. "Neden gidip köpük banyosu falan yapmıyorsun? Bu gece dinlen."

"Üretken olmama lüksüm yok Camilla."

"Sakin ol koca adam," diyor usulca. "Senin yaptığını söylemedim. Sadece söylüyorum..."

"Ne diyorsun?" Kız kardeşime bağırıyorum, sonra hemen kendimi suçlu hissediyorum. "Özür dilerim. Sadece stresliyim."

"Anlayabiliyorum."

Aramızda sessizlik uzuyor ve işlerin bu hale gelmesine izin verdiğim için kendimi tekmeliyorum. Bu ben değilim. Ben boktan şeyleri idare ederim. Bok beni yönetmiyor.

Eğer kırılırsam, her şey dağılır. Başarısız olursam, hepimiz batarız.

"En son ne zaman yapmak istediğin bir şeyi yaptın?" diye soruyor. "İş için ya da herhangi birimiz için değil, kendin için?"

Telefonu kulağımdan çekince tanımadığım bir numaradan gelen mesajı görüyorum. "Bilmiyorum, Cam. Ne önemi var ki?"

"Kendine iyi bakmalısın," diye ısrar ediyor. "Sanki bu senmişsin gibi davranıyorsun. ..kimseye ihtiyacı olmayan metanetli bir adam. Belki senin de yoktur, bilemiyorum. Ama hayatından zevk almalısın. Biraz denge bul."

"Ben dengeliyim. Sadece benim terazim seninkinden farklı görünüyor." "Denge dengedir, Graham. Anlamı neyse odur."

Bu istemediğim bir kavgaya dönüşüyor. Sadece Camilla olduğu için değil, enerjim olmadığı için de. Ya da mizacım.

"Bu konuşmayı yapacak havada değilim," diyorum ona.

"Size bir öneride bulunabilir miyim?"

"Elbette," diye iç geçirdim. "O zaman gitmem gerek." Bir uyarı sesi gelince telefonumu tekrar yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Mallory'ye bir şans ver. Bu işe gerçekten ihtiyacı var Graham ve onun zeki olduğunu biliyorum ve-"

"İstifa etmeye çalışan oydu," diye hatırlatıyorum ona, hayal kırıklığım birkaç kademe daha artıyor. "Onu kovmaya çalışmadım. Ama düşündüm de, belki de ona izin vermeliydim. Bu birkaç şeyi çözebilirdi."

Haklıyım. Gitmeliydim. Ama Pazartesi sabahı onu göremeyeceğim düşüncesi henüz başa çıkmak istemediğim bir his veriyor. Büyük hamleler yapmadan önce kafamı toparlamam lazım. Bugün yaptığımdan daha büyük hamleler. Ya da onun içine tekrar batmadan.

"Belki de neden yapmadığını düşünmelisin," diyor nazikçe.

"Gitmem gerek Cam."

"Yarın annen ve benimle öğle yemeğine gel."

"Denerim," dedim. "Sonra konuşuruz."

Beni başka bir yöne çekemeden aramayı sonlandırıyorum. Mesajlara baktığımda aynı numaranın beni birkaç kez aradığını görüyorum. Hattına tıklıyorum.

Yeşil renkte dört mesaj var.

E-postanı aldım. Bu konuda benimle konuşmadan "talebimi reddedemezsiniz".

Yine de, beni etrafta tutmak istemeni anlamlı buluyorum. Ben iyiyim, ha? ;)

Merak ediyorsanız diye söylüyorum, çatal kullandık. Gerçek metal olanlar.

Bir yemek yedik ve (ayrı) yollarımıza gittik. Bacaklarım hala birbirine yapışmış durumda. Sanırım bir banyo yapacağım ve şirketinizde kalmam konusundaki TALEBİNİZİ değerlendireceğim.

Ben daha düşünemeden parmaklarım telefonumun tuşlarına vuruyor.

Bu bir rica değildi. Geç kalmayın.

Cevapları hemen ping atıyor.

Ya öyleysem?

Ben: Seni tekrar çalıştıracağım.

Ofisinizdeki masa başı işleri de buna dahil mi? Eğer öyleyse, sekizden sonra onda görüşürüz.

Onu masamda, sadece benim için yayılmış halde hayal ederken elim sikime gidiyor.

Ben: İlk haftanız için iyi bir performans gösterdiğinizi

söyleyebilirim. O: Senin için çalışmanın korkunç

olmadığını söyleyebilirim.

Vay canına. Güven oyu için teşekkürler.

Daha kötüsü de olabilirdi. Daha iyi olabilirdi.

Ben: İlerisi için tavsiyen var mı?

Ağzınızı daha çok kullanın Bay Landry. Anlaşmalar böyle yapılır.

OceanofPDF.com

Mallory

Elimde bir fincan sıcak çay ile Xavier Park'ta yürürken güneş pırıl pırıl parlıyor ve tenimi ısıtıyor. Pazar günlerini severim, hep sevmişimdir. Dünya bir anlığına yavaşlıyor. İnsanlar uyumaktan, kiliseye gitmekten ya da pijamalarıyla koltukta takılmaktan mutludur.

Unuttuğum küçük bir hayat hazinesi. Eric için Pazar günleri evi temizlemek, çamaşırları ütülemek, su tesisatını değiştirmek için bir gündü. Keyifli bir kahvaltı, kır gezisi ya da yatakta tost ve televizyonla geçirilen bir sabah hiç olmadı. Savannah'ya dönene kadar Pazar sabahlarını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

Telefonum cebimde, göldeki kazları, salıncaklarda ve kaydıraklarda oynayan çocukları ve piknik masalarında oturup gazete okuyan ebeveynlerini izliyorum.

Hepsi kalbimi mutlu ediyor. Temiz hava. Huzur. Graham'ın anıları.

Keenan ve ben randevumuzda iyi anlaştık, eğer buna arkadaşça demek isterseniz, ama sadece arkadaş olarak. Üçüncü dilim pizzaya geldiğimizde, ne kadar zavallı olduğumuz hakkında şakalaşıyorduk, her birimiz açıkça bir başkasına takılmıştık.

Kendimi bildim bileli hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Belki de çok mutlu değil, memnun. İyimser. Bugün dünyanın neden biraz daha güneşli göründüğünden emin değilim ama öyle.

Kalçam titriyor, zil sesim cebimde şıngırdıyor. Telefonu çıkarıyorum ve ekranda Graham'ın adını görüyorum. Aceleyle boş bir masaya gidip çayımı bırakıyorum ve telefona cevap verirken kulaktan kulağa gülümsüyorum. "Alo?"

"Günaydın," diyor. "Bugün sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." "Sorun değil."

"Landry Güvenlik dosyasının tamamını eve götürdüm ve Gulica'dan yapılan alıntıyı bulamıyorum."

"Kırmızı ataşın içinde. En üst sayfa sarı bir sayfa sanırım. . . . "dan bir şey.

"Anladım," diyor. Bunu söyleme şekli, başından beri sahip olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. "Teşekkür ederim. İyi hafıza."

Masaya tırmanıp çayımı alıyorum. Onun sesini seviyorum. Beni içten dışa doğru ısıtıyor. "Bir şey değil."

"Yani ..." Hızlı bir nefes alıyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Xavier Park'tayım. Etrafta dolaşıyorum, biraz çay içiyorum," diye iç geçiriyorum mutlu bir şekilde. "Pazar sabahlarını seviyorum. Ne diyebilirim ki?"

"Garip bir şekilde ben de öyle düşünüyorum," diye kıkırdıyor. "Pazar günleri insanlar daha az pislik oluyor. Sanki din onları vuruyor gibi bir şey." "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Birlikte gülüyoruz, arkamdaki çocuklar salıncaktan kaydırağa koşarken kıkırdıyorlar.

"Ben büyürken," diyor Graham, "büyükannem büyük bir Pazar yemeği yapardı. Kiliseye giderdik, sonra onun evine giderdik ve o da tavuk ya da domuz pirzolası kızartır ya da yumurtalı sandviç yapardı. Biz çocuklar onun bahçesinde koşturur, kıyameti koparırdık, sonra yemek yer, futbol izler ya da biraz kestirirdik. Bunlar hayatımın en güzel anılarından bazıları."

"Uyanır, mısır gevreği yer ve çizgi film izlerdim. Annem ve babam cumartesi günleri çalışırdı, bu yüzden bir bakıcıya gitmemiz gerekirdi. Pazar günleri evde kalıp uyumamız gereken gündü. Bizim tembel günümüzdü. Ama muhtemelen tembellik hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuzdur."

"Pek sayılmaz," diye kıkırdıyor. "Ama Pazar günleri, haftanın geri kalanında yaptığımdan daha azını yapıyorum. Tamamen izin almasam da uyuyorum."

"Ne zamana kadar? Beşe kadar mı?"

"Altı," diye itiraz ediyor. "Bugün altıya kadar uyudum."

"Tembel," diye takılıyorum. "Bugün izin aldığını görüyorum. Bu

yüzden beni evraklar için aradın, değil mi?"

"Beni yakaladın."

Çayımdan bir yudum alıyorum, bardağın dibindeki bal üst tarafa sızıyor ve dudaklarıma değiyor. "Bana en azından kahvaltıda çılgınca bir şeyler yediğini söyle."

"Deliliği tanımla."

"Çocuk gevreği. Doldurulmuş Fransız tostu. Bisküvi ve

sos." "Çocukluğumdan beri mısır gevreği yemedim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben çocuk değilim."

"Bu hiç fark etmez," diye belirtiyorum. "O çikolatalı çakıl taşları gelmiş geçmiş en iyi şey. Biraz vıcık vıcık olana kadar sütün içinde bekletin ve ... Aman Tanrım."

"Eskiden meyveli olanları severdim. Sadece süte geçer geçmez. Vıcık vıcık olmalarından nefret ediyorum."

Graham'ı mısır gevreğini olabildiğince hızlı yiyen küçük bir çocuk olarak hayal ettiğimde dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. Çok sevimli, muhtemelen gerçekte olduğundan daha az sevimli.

"Tereyağlı ve şuruplu çikolatalı krep yedim," diyorum ona. "Çikolatalı mısır gevreğinden daha yetişkince değil."

"Uzun zamandır krep yememiştim."

"Kimsin sen?" Şaka yapıyorum. "Ne yiyorsun ki?"

"Bu sabah yaban mersinli kek yedim. Ve bir kase yulaf ezmesi."

"Çok sıkıcı."

Gülüyor. "Çok doğru."

"Belki yarın sabah sana biraz krep getiririm. Mahrum kalmışsın gibi hissediyorum."

"Demek yarın işe geliyorsun, ha?" diye şarkı söylüyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Birileri istifa niyetimi kabul etmedi."

"Birisi istifa etme niyetiyle blöf yapıyordu."

Yüzüm kızardı çünkü haklı sayılır. İstifa etmek istemedim ama işleri kolaylaştıracak olsaydı kesinlikle ederdim. Ama bugün onunla konuşmak garip gelmiyor. Hatta belki de daha kolay geliyor.

"Tam olarak blöf yapmıyordum."

"Öyleydin," diyor basitçe. "Ama sana bir şey söyleyeceğim."

"Neymiş o?"

"Blöf yapma şeklini seviyorum."

"Birçok şeyi yapma şeklini seviyorum," diyorum sessizce.

"Siz de pek çok konuda oldukça bilgilisiniz."

Ayağa kalkarak göle doğru ilerliyorum ve bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Bununla nereye varacağımdan emin değilim, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"İyi yapamadığım tek şey kayak yapmak," diyorum rastgele.

"Keşke yapabilseydim." "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Göle bakıyorum ve en son ne zaman su kayağı yaptığımı düşünüyorum. Birkaç yıl önceydi ve boğulacağımı sanmıştım. Hiçbir zaman birkaç saniyeden fazla ayakta kalamadım."

"Her yaz dışarı çıkar ve etrafta takılırız," diyor. "Su kayağı yapmayı seviyorum. Kar kayağı. Odaklanma ve sessizlik gerektirir ve çoğu zihninizdedir." Uzun bir süre duraksıyor. "Belki bir gün sana bir iki ders verebilirim."

"Bu bir yaz ikramiyesi olabilir. Üç bedava kayak dersi."

"Bedava olduklarını hiç söylemedim."

Boğazımı ıslatmak için çayımdan bir yudum alarak bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyorum.

Telefona doğru inliyor. "Babam arıyor. Lincoln için bir hayır işi üzerinde çalışıyoruz, bu yüzden onu gerçekten almam gerekiyor."

"Git," dedim. "Al bunu. Aradığınız gazeteyi bulduğunuza sevindim."

"Ben de."

Bunu söyleme şekli bana hiç kaybolmadığını düşündürüyor ama asla emin olamayacağım.

"Yarın görüşürüz," dedim.

"Tam sekizde."

"Güle güle, Graham."

"Güle güle, Mallory."

OceanofPDF.com

Mallory

Gülümseyerek uyandım. Hem de pazartesi günü. Bu kesinlikle dünyanın sonunun geldiği anlamına geliyor.

Bir elimde çayım, diğerinde mikrofon yerine geçen saç fırçam, güne hazırlanırken doksanların müziğini söyleyerek dairemde dans ediyorum.

Nemlendiricim etkisini gösterirken e-postalarımı kontrol ediyorum. Gelen kutumda birkaç önemsiz posta var, ancak aralarında yerel üniversiteden gelen bir bildirim gömülü. Fikirlerin pislik gibi olmasıyla ilgili bir şarkının nakaratını mırıldanarak tıklıyorum.

Lisans derecelerinin bir dökümü ve başvuru sürecini başlatmak için çevrimiçi bir form.

Müziğin sesini kısıp çayımı tezgâhın üzerine koyarak forma geri dönüyorum. Bunu yapabilir miyim? Bunun için hazır mıyım?

Talep formunu gönderdiğimde teoride harikaydı, çevrimiçi trafikte kaybolacağını ve denediğimi söyleyebileceğimi düşündüm. Ama işte burada. Bana bakıyor. Ve aniden her şey gerçek gibi görünmeye başladı. Ve korkutucu.

Ya yaparsam ve başarısız olursam? Ya içine girer ve nefret edersem? Ya beceremezsem?

Ya ben gerçekten de karavan parkından gelen ve şimdiden "Söylemiştim" diyebilen bir aileye sahip küçük zavallı kızsam?

Programdan çıkıp çayımın kalanını içtikten sonra banyoya geri dönüyorum. Rujlarımın arasında gezinirken Graham'ı düşünüyorum.

Eric'e ya da ondan önce on sekiz yaşındayken kısa bir süre çıktığım adama benzemiyor. Graham olgun biri. Kendine güveniyor. Sorumluluk sahibi ama huysuz bir şekilde değil. Detaylara olan takıntılı ve acımasız ilgisini ve tam bir kontrol manyağı olmasını aştıktan sonra eğlenceli biri. Bahse girerim tatlı bile.

Dün aldığım yeni tüpü çıkarınca, doğru renk olduğunu anladım.

Kırmızı. Ben kesinlikle kırmızıyı seçiyorum.

Olgun kirazların renginde ve ben buna bayılıyorum. Otuza kadar sayıyorum, dokunmalarına izin vermiyorum ve bir kat daha sürüyorum. Kuruduktan sonra biraz parlatıcı sürüyorum ve aynada tüm takımımı kontrol ediyorum.

Tam da istediğim gibi. Profesyonel ve çalışkan, ancak kırmızı dudaklar, hafif omzu açık üst ve sahip olduğum gündüze uygun en yüksek topuklu ayakkabılarla biraz seksi bir yetenek.

Karnımda bir endişe kabarcığı hışırdıyor ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da orada. Hissediyorum, midemde ağır bir şekilde yuvalanmış. En çok hangi kısmı için gergin olduğumdan emin değilim. Belli ki işe geri dönmemi istiyor ama dün onunla konuşmak yardımcı olsa da bunun tuhaf olacağından korkuyorum.

Sonra aklıma geldi. Beni bu yüzden aramıştı. Daha az garip hale getirmek için.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve onun kokusunu düşüncelerimden uzaklaştırıyorum. Yapamıyorum. Bugün, olağanüstü İdari Asistan Mallory Sims olmaya kararlıyım. Onun gücüne direneceğim. Hünerlerine boyun eğmeyeceğim.

Evet, doğru.

Beni masasında becerdi. Onu çıplak gördüm. Beni hayatımda sadece üç erkeğin hissedebileceği şekilde hissetti.

Utanmıyorum ya da suçlu hissetmiyorum. Eric buna "fahişe gibi" bir davranış derdi ama hiç de öyle hissettirmiyor. Eğlenceli bir şey. Özgürleştirici. İstendiğimi hissettiriyor ve bundan hoşlanıyorum. Hem de çok.

Sadece bunu kontrol altında tutmam gerekiyor.

Banyodan çıkarken saç maşamın kablosuna takılmamaya çalışıyorum.

On dakika sonra arabamdayım ve ne olacağını görmek için Landry Holdings'e doğru yola çıkıyorum. Onun işaretlerini okuyup oradan devam edeceğim.

"Geç kalmadın."

Beni izlediğini bilmeme rağmen sesine atladım. Geldiğimde kapısı açıktı ve fark etmemiş gibi davrandım.

Kapı çerçevesine yaslanmış ona baktığımda, libidom üzerinde sahip olduğumu düşündüğüm herhangi bir kilitlenme ile birlikte tüm irade gücüm pencereden dışarı çıktı.

Siyah takım elbise pantolonu ve ceketi, açık mavi gömleği ve düz siyah kravatıyla bir yandan CEO gibi görünürken bir yandan da altta ne olduğunu artık bildiğim şeylerle benimle alay ediyor. Yine de giydiği en seksi şey yakışıklı yüzündeki kendini beğenmiş ifade. Pazartesi sabahı hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Sana da günaydın," diyorum, ondan etkilenmemiş gibi gözlerimi devirerek. "Dakikliğimi fark etmene sevindim."

"Ben de geç kalacağını umuyordum ama sen hayal kırıklığına uğrattın."

Karnım sıkıştı. "Bu gece çalışamam. Yarın hayal kırıklığı yaratmayı hedefliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Gitmem gereken yerler var."

Yırtıcı bir şekilde masamın önüne doğru yürüyor ve ellerini önüme koyuyor. Eğiliyor, gözleri gömleğindeki mavileri seçiyor ve onları daraltıyor. "Peki neden?"

"Planlarım var." Her hecesini heceleyerek dudaklarımı büzüyorum. Fark etti. Kafasında çarklar dönüyor, cevap vermeden önce uzun bir süre düşünüyor.

"Peki bunlar ne olabilir?" diye sorar. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Kesinlikle haklısın."

O kadar yaklaşıyorum ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum. "Bu akşam yoga dersi veriyorum Bay Landry. Sizin için sorun olur mu?"

"Bu sınıfın karma olma ihtimali var mı?" "Neden? Gelmek mi istiyorsun?"

Göğsü gümbürdüyor, bakışları hınzırlaşıyor. "Oh, bebeğim, ben hiç."

"I-"

Graham'ın arkasından gelen bir ses beni böldü. Graham masamdan kalktı ve Ford'un içeri girdiğini görmek için etrafına baktım.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye sırıtıyor.

"Mallory'ye bu sabah babamla birlikte son güvenlik planlarını gözden geçirmek için geleceğinizi haber veriyorum. Sabahımın açık olduğundan

emin oluyor.

Öğle yemeğine kadar." Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Babam ne zaman geliyor?" "Her an burada olabilir." Ford kardeşinin yanında duruyor ve
Bana bilerek gülümsüyor. "Nasılsın?"

"Güzel." Gülümsemesine karşılık veriyorum ve mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyorum. Sanki kalçalarım kardeşi tarafından ayrılmak için yanıp tutuşmuyormuş gibi. "Bu sabah nasılsın?"

"Senin kadar iyi olduğunu sanmıyorum." Kardeşine bakmadan önce bana bir göz kırptı. "Ben konferans odasında bekleyeceğim. Koridorun sonundaki odayı mı kullanacağız?"

"Evet. Birkaç dakika içinde orada olacağım. Birkaç şeyi halledeyim ve dosyaları alayım."

"Sen git şu işlerle ilgilen. Dikkatinin dağılmasını istemem." Ford bıyık altından gülerek oradan ayrılır.

O gittikten sonra Graham ellerini ceplerine sokup arkasını döndü. Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi beni dikkatle inceliyor.

"Graham, dinle," diye başladım, "tüm bunlar için üzgünüm. Yani, üzgün değilim. Cuma günü harikaydı. Belki de ..." Başladım ama sonra durdum.

"Neye sahip olabilirsin?" diye sırıtıyor.

"Yok bir şey," diye sırıtıyorum. "Ciddi bir not olarak, bunun bana geri dönmesini istemiyorum. Bu işe ihtiyacım var. Burada çalışmayı seviyorum. Belki beni başka bir departmana falan transfer edebiliriz."

Çenesinin iç kısmını ısırıyor. "Hayır," diyor nefes verirken. "Bu asla işe yaramaz. Bence bu seni burada bırakmaktan daha fazla soruna yol açar."

"Gerçekten mi? Belki de bizi gözden ve akıldan uzak tutar diye düşünüyordum."

"Bütün hafta sonu seni görmedim ve aklımdan çıkaramadım," diye suçlulukla itiraf ediyor.

Yutkunmaya zorlayarak kendimi sabit tutmaya çalışıyorum. Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor, kulaklarımdan beyaz bir gürültü geçiyor. "Ben de seni benimkinden çıkaramadım."

"Kendimizi bir çıkmazın içinde bulduk." Masamın köşesine oturdu, yüzü ağırlaştı. "Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var. Burada çalışmana ihtiyacım var. Şirketimize mükemmel uyum sağlıyorsun. Ama konsantre olmam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bakışlarımız kabullere tutunuyor, aramızdaki enerji çatırdıyor. Yüz hatları yumuşuyor ve ben uzanıp yüzüne dokunmak istiyorum.

yanaklarının pürüzsüzlüğü, ama ben yapmıyorum.

"Bugünkü programım uygun mu?" diye soruyor.

"Cuma günü netleştirdim. Ford aradı ve toplantıdan bahsetti, ben de gidip işleri yeniden düzenledim. Ayrıca kardeşinizle yaptığım konuşmaya dayanarak ihtiyacımız olabileceğini düşündüğüm birkaç dosyayı da çıkardım."

Graham'ın kaşları tavana fırlar. "Çok iyi." Ayağa kalkıyor ve ofisinde kayboluyor. Döndüğünde beni takip etmemi işaret ediyor. "Bu sabahın çoğunu alır. Not alın, anlamadığınız bir şey olursa soru sorun ve nefes almaya çalışın." Eğildi ve gülümsedi. "Nefes almayı unutma."

"Olur. Peki ya Graham?" Eli kapıya çarptığında soruyorum.

"Öyle mi?"

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." "Neymiş

o?"

"Bugün inanılmaz görünüyorsun."

Dudağının kenarı yukarı doğru çekildi. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Bu görselle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim ve sonra seni iş başında görmek. Yapmak zorunda kalabilirim, bilirsin..." Göz kırpıyorum.

Gözleri parlıyor, eli kapıdan düşüyor. "Buna cesaret edemezsin."

"Hayır, muhtemelen yapamam," diye şakacı bir şekilde omuz silkiyorum.

"Sakın aklından bile geçirme."

"Teknik olarak ofisinizde olmayacağı için kurallara aykırı olmaz."

"Kurallar artık tüm Landry mülklerini kapsayacak şekilde değiştirilmiştir" dedi.

İç çekiyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Mallory, Tanrı aşkına, benimle taşak geçmeyi bırak. Konsantre olmam lazım." Kapı uçarak açıldı ve koridorda ilerlemeye başladık. Aşağı inerken çalışanlar kenara çekiliyor, yanımızdan geçerken "Günaydın Bay Landry" mırıltıları ve defterlerini göğüslerine bastıran kadınların birkaç baygınlığı duyuluyor.

Koridorun sonuna geldiğimizde bana döndü. "Uslu dur." Ben cevap veremeden kapı açıldı ve içeri girdik.

OceanofPDF.com

Mallory

Kum renginde uzun, mermer bir masa konferans salonunu boydan boya kaplıyor. Ford ve babası karşılıklı oturuyor, Graham ve ben de iki uca oturuyoruz.

Güvenlik toplantısı üç saat sürdü ve bu sürenin çoğunda oturup Graham'ı iş başında izledim. Beyni o kadar hızlı çalışıyor, zekası o kadar belirgin ki hayrete düştüm. Daha önce de zeki adamlarla çalışmıştım ama böylesini görmemiştim. Aklımı başımdan alan gerçekler, rakamlar ve içgörülerle başka bir seviyede. Bir adam, hem de onun yaşında, nasıl bu kadar çok bilgiye sahip olabilir?

Ford ya da Bay Landry'nin sorduğu her şeye Graham'ın bir cevabı var. Bunu mümkün olan her açıdan düşünmüş ve araştırmış gibi görünüyor ve ben çok etkilendim.

Ve açılmanın da ötesinde.

"Bu parçayı kapatmak için ihtiyacımız olan tek şey sigorta numaraları. Sizde var mı?" Bay Landry Graham'a dönerek sorar. Alnı mükemmel bir şekilde kırışmış bir halde dosyalarını karıştırmaya başlar.

Onda yok. Bende var. Bu sabahki küçük şakalaşmamızda, onları masama bıraktı.

"Onları bana sen getirttin Graham," diyorum dosyayı babasına uzatırken. "Hatırladın mı?"

Yüzünü bir rahatlama ifadesi kaplıyor. "Teşekkür ederim, Mallory."

"Bir şey değil. Ayrıca," diyorum bir not defteri çıkararak, "bunu Linda'nın çekmecesinde buldum. Eğitim kursları ve farklı lisanslarla ilgili bir toplantıda birileri tarafından alınmış notlar gibi görünüyor."

"Biz de bunu arıyorduk!" Hukuk defterini masanın üzerinden ona doğru kaydırırken Ford haykırıyor. "Her yere baktık. Graham'ın asistan atlıkarıncası yüzünden bunların nereye gittiğini bilmiyorduk."

"Masamın arkasında gömülü bir dosyanın içindeydiler," diye açıklıyorum. "Üzerlerinde ne için olduklarını gösteren hiçbir not yok. Sadece biliyordum çünkü bu konuda hepinizle birlikte çalışıyordum."

Bay Landry bana Graham'ın baktığı gibi bakıyor. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Graham'a bakarak, "Çok uzun sürmez," diye cevap veriyorum. Bana neredeyse gülümsüyordu. "Birkaç hafta."

"Senden hoşlandım," diyor, dosyayı karıştırırken neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Bu sigorta rakamları harika görünüyor. Öğle yemeği yiyelim ve sonra da yer konusuna geçelim. Şehir merkezindekini çok beğendim ama Ford'un Woodrose Avenue'dakini tercih ettiğini biliyorum."

Hepsi ayağa kalkmaya başladı ve ben boğazımı temizledim. "Umarım haddimi aşmam ama hepinize öğle yemeği sipariş ettim. Yaklaşık yirmi dakika içinde burada olur."

"Sen mi yaptın?" Graham sorar.

"Bana bunun sabah boyunca süreceğini söylemiştin," diye omuz silkiyorum. "Öğle yemeği molası vermemek bunu hızlandıracak. Senin istediğin de bu, değil mi Ford?"

"Evet," diyor bana sırıtarak. "Teşekkürler Mallory."

"Sorun değil."

"Graham, eğer Mallory'den kurtulmak istersen, onu ben alırım." Graham kardeşine onu sadece güldüren bir bakış fırlatır.

"Şaka yapıyordum," diyor Ford, "ama şaka değil. Eğer bu iş yürümezse," diyor bana bakarak, "kuracağım bir şirket var..."

"Çalışıyor," diyor Graham.

"Çocuklar," diye araya giriyor Bay Landry, ikisini de susturarak, "tam burada oturuyor." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Ve o aptal değil. Eğer bir işe ihtiyacın varsa, seni işe alırım."

Onlar yer ve metrekare tartışmalarına dönmeden önce hepimiz gülüyoruz ve ben patronumu izlerken kendimi dalgın buluyorum. Parmakları bir kalemi ileri geri çeviriyor, bir yandan da aile üyeleriyle fikir alışverişinde bulunuyor. Ona boyun eğmeleri, fikirlerini sormaları, olası her yol için bir planla hazır olması çok tahrik edici.

Ellerimi masadan kaldırıp kucağıma koyuyorum.

Bu hareket Graham'ın dikkatini çekti, ama o hiçbir şeyi kaçırmadı. Gözlerini benimkilere dikmiş, hizmet fiyatları hakkındaki küçük konuşmasına devam ediyor. Bakışlarını yakalıyorum, gözlerimi büyütüyorum, onunla alay ediyorum. Bunu burada, kardeşinin ve babasının önünde asla yapamazdım. Ama o bunu bilmiyor. Ve bu eğlenceli.

Graham'ın kafası sessiz bir uyarıyla yana eğiliyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Kaşlarımı oynatıyorum ve dudaklarının birbirine yapışmasını izliyorum. Boğazını temizliyor, koltuğunda kayıyor.

Dudaklarımla bir "o" harfi oluşturup Graham'a göz kırpıyorum. Bu işe yaradı. Hızlı bir hareketle ayağa kalkıyor. Kardeşi ve babası şaşkınlıkla arkalarına yaslandılar.

"Her şey yolunda mı?" Bay Landry soruyor. "Graham?"

"Ofisimden bir şey almam gerekiyor. İzninizle," diye homurdanarak kapıdan hışımla çıktı.

Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde sıçradım. Bana baktıklarında omuz silkiyorum. "Bu sabah çok kahve içmedi," diye zayıfça teklif ediyorum.

Ford kıkırdıyor. "Bugün buraya geldiğimde biraz dalgın görünüyordu. Sanırım odaklanmıştı ve ben böyle iş düşünürken," diye arsızca sırıtıyor, "kahve kolayca gözden kaçabiliyor."

Bay Landry, "Graham'da bulunması zor bir dürtü var," diyor. Ford kahkahasını bastırmaya çalışır. "Sen de katılıyor musun Mallory?"

"Kesinlikle," diye kıkırdıyorum.

Bay Landry Ford'a, "Bugün tuhaf davranıyor," diyor. "Sizinle arası iyi mi?"

"O iyi baba. Onun için endişelenme."

Bay Landry başını sallayarak, "Genelde öyle olmaz," diyor. "Kendini hepinizden daha iyi toparlıyor, bugün onu böyle gördüğümde bu beni endişelendiriyor. I-"

Havadaki bir uğultuyla konuşması kesilir. "Mallory, ofisime gelir misin lütfen?" Graham'ın sesi nettir ve fark edilmesi imkânsız bir kabalıktan da uzak değildir.

"Tabii. Hemen geliyorum." Ayağa kalktım, elbisemi düzelttim. Dahili telefonun bağlantısı bir gümbürtüyle kesiliyor. "Kremanın yerini değiştirdim," diye şaka yapıyorum. "Hemen döneceğim beyler."

Öğle tatilinde koridorda duran insanların arasından geçip çıkarken bakışlarını sırtımda hissediyorum. Ofisime girdiğimde kapılarının açık olduğunu görüyorum.

Havada bir beklenti hissi var. Kapıya yaklaşıyorum ve onu masasının yanında, kravatı boynunda gevşek, saçları karışmış halde buluyorum. Bakışları üzerimde gezinirken çenesi sabit.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor.

"Hâlâ not alıyordum. İşimi yapıyordum."

"Kendini parmaklıyordun."

"Bunu bilemezsin."

Bana doğru hışımla geliyor, kapının kenarından tutup arkamdan çarpıyor ve bir çırpıda kilitliyor. "Şimdi sana dokunursam ıslanır mısın?"

"Sanki bunun kendime dokunup dokunmamamla bir ilgisi varmış gibi," Söyle. "Sadece sana bakarak-"

Duvara yaslandım, güç aşk koltuğunun üzerindeki tablonun sallanmasına neden oldu. Dudakları benimkilerin üzerinde, çenemde, boynumdan göğsüme doğru iniyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, ellerinin vücudumda -kollarımda, yanaklarımda, göğsümde ve sonra yanlarımda- dolaşmasını iliklerime kadar hissediyorum. Hızlı bir hareketle elleri kıçımı avuçluyor ve beni kaldırıyor.

İçgüdüsel olarak, beni kaldırıp duvara yaslarken bacaklarımı beline doluyorum. Beni anlamsızca öpüyor ve ben de ona karşılık veriyorum, çılgınca gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyorum.

Beni geriye doğru götürürken bir çemberin içinde dönüyorum. Gömleğini pantolonundan çekip çıkarıyorum ve son düğmeyi bulmaya çalışıyorum. Daha çözemeden beni koltuğa bıraktı.

Sırt üstü uzanmış, nefesim kesilmiş bir halde ona bakıyorum. Saçları her yere yapışmış, ceketi yarıya kadar açık, gömleği sanki az önce soyulmuş gibi tamamen yamuk. Cehennem gibi sıcak.

Dizlerinin üzerine çöküyor, sol bacağımı sürükleyip omzuna atıyor. Dudaklarının kenarından bir sırıtış yükseliyor.

"Rahatlamaya ihtiyacın var mı bebeğim?" diye soruyor.

Bacaklarım açılmış, amım ona sonuna kadar açık. Sanki umursamalıymışım, bir tür öz-bilinç hissetmeliymişim gibi geliyor ama hissetmiyorum. Sadece hissetmiyorum.

"Baban ve kardeşin toplantı odasında," diyorum elimden geldiğince açık bir şekilde.

"Ford'un burada neler olduğunu bilmediğini mi sanıyorsun?" Bir parmağını uyluğumun iç kısmında gezdiriyor. "Babamı meşgul edecek." Parmağı açıklığımın üzerinde geziniyor, titrememe yetecek kadar hafifçe dokunuyor. "İstediğin buydu, değil mi?"

Ona cevap veremiyorum. Ona bakamıyorum bile. Tek yapabildiğim arkama yaslanmak, elbisem belime dolanıyor ve bana dokunmasını beklemek.

Çok beklemem gerekmiyor. Avuç içi karnımın üzerinde düz bir şekilde uzanıyor, başparmağı klitorisimi buluyor. Sabit ve sert bir şekilde itmesi neredeyse çığlık atmama yetiyor.

"Şşşt ..." diye kıs kıs gülüyor. "Günün ortasındayız Bayan Sims. Seyirci istemezsiniz, değil mi?"

"Umurumda değil," diyorum, elini iterek.

"Hayır, ama ben istiyorum," diye yanıtlıyor. "Bir sik kafalının benim adımı inlettiğini duymak için kopya çıkarmasını istemiyorum. Ve sen benim adımı inleteceksin."

Kalçalarımı kavrayıp yüzünü bacaklarımın arasına yerleştirmeden önce başparmağının ucunu üzerimde gezdiriyor.

"Ah!" Beni ağzına alırken inliyorum. "Oh, Tanrım, Graham."

"Sana söylemiştim."

Sanırım yüzüne karşı eriyeceğim, dilinin beni ayırdığı temastan dolayı kontrolümü tamamen kaybedeceğim. Aşağı bakıp beni izlediğini gördüğümde neredeyse ölecektim.

Saçlarından tutarak kendimi olabildiğince yukarı kaldırıyorum ve bacaklarımın arasından adamın yüzünü izliyorum. "Tadım güzel mi?"

Dilini bana doğru fiske vurmadan önce açıklığıma karşı mırıldanıyor. Bu his inanılmaz.

Ellerini altımdan geçiriyor, kalçalarımı kaldırıyor, böylece amım tam ağzına doğru açılıyor. Beni emdiğini, bana karşı alıştırdığını, diliyle beni okşadığını duyabiliyorum. Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda bir parmağını sokuyor ve "buraya gel" der gibi çeviriyor.

"Graham," diye inliyorum, nefesim daralıyor. Ellerim saçlarının arasından geçerek yüzünü bana doğru itiyor.

Bir parmağı daha giriyor, parmakların sertliği ağzının yumuşaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. İçime girip çıkıyor, takım elbiseli bu güçlü adam altımda diz çökmüş.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, parmaklarını çekip tekrar içeri sokarak. "Bu, sikimi istemeni sağlıyor mu?"

"Evet," diye inliyorum, daha fazla

sürtünme için yalvarıyorum. "Çok kötü."

Tartışmak, soyunması ve üstüme çıkması için yalvarmak istiyorum, ama vuruşları beni daha da yükseğe çıkarırken kelimeler bulamıyorum.

"Bir daha sana bir şey yapmamanı söylediğimde beni dinle."

"Ben sadece ... ... Ben yapmadım. I . . ." Başım arkaya düşüyor, ellerim göğüslerimi buluyor ve onları kavrıyor. "Aman Tanrım."

"Sessiz ol yoksa dururum."

Dudağımı ısırıp, sırtımı kamburlaştırarak, geri dönüşü olmayan sınıra yaklaşmaya başladığımı hissediyorum.

"Beni delirtiyorsun," diyor, sesi tamamen kontrollü. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bunu bana yap," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Sırıtıyor. "Seni şimdi boşaltacağım. Elimin üzerinde kontrolünü tamamen kaybetmeni izleyeceğim. Bunu kimin kontrol ettiğini hatırlamanı istiyorum, anladın mı?"

Beni kasıtlı olarak boşaltmıyor, o söyleyene kadar boşalamayayım diye yeterince geri duruyor.

"Graham," diye inliyorum, içim sıkılıyor, parçalanmak için yeterli sürtünmeyi elde etmek için umutsuzca çabalıyorum. "Lütfen."

"Bunun kontrolü kimde Mallory?"

"Sen," diye ısırdım.

"Ne zaman geleceğini kim söylüyor?"

Bacaklarımı daha da açarak, "İstiyorsun amına koyayım," diye homurdandım. "Şimdi yap şunu."

"Emirleri acınası bir şekilde alıyorsun," diyor, ama teslim oluyor ve dört vuruş içinde her tarafıma boşalıyor.

OceanofPDF.com

Graham

LINCOLN'UN EVLİLİK ANLAŞMASI ELİMDE. Okumak sadece üç saniye sürüyor.

Her sayfanın üzerinde kalın bir X işareti ve belgeyi son sayfaya çevirmem gerektiğini gösteren bir ok var. Bunu yapıyorum ve Lincoln'ün el yazısıyla karalanmış olduğunu görüyorum:

Ben, Lincoln Landry, sevgilime beni terk ederse paramı alamayacağını bildiren aptal bir kağıt parçası imzalatmayacağım. Gerçek şu ki, eğer giderse, o kadar çok çalıştığım tüm parayı da alabilir çünkü o noktada kimin umurunda olur ki? (Ve sen varsın. Bana daha fazlasını kazandırabilirsin.)

Gerçekten kötü bir seçim yaptığımı düşündüğünüzde (Sienna'nın köpeğin saçına taktığı örgüleri yerinde tutmak için koli bandı kullandığım zamandan daha kötü) yaptığınız o surat ifadesini yaptığınızı biliyorum ama bunu anladım. Sakin ol. Eğer ben yanılıyorsam, sen haklı olacaksın ve bunun seni ne kadar mutlu ettiğini hepimiz biliyoruz.

Bana göz kulak olduğun için teşekkürler, G. Sağdıcım olacaksın, değil mi?

Gülsem mi yoksa onu arayıp kıçını mı yırtsam bilemiyorum. Hayatınızı bir başkasınınkiyle birleştirirken çıkarlarınızı korumamak son derece aptalca. Ama o Lincoln ve bunu kabul etmekten nefret etsem de, bu yolu seçmesine pek de şaşırmadım.

Mallory'nin sesi sırf bu amaçla açık bıraktığım kapıdan içeri sızıyor. Onun orada olması profesyonel anlamda bir nimet. Bazen

Masamda oturup onun telefon görüşmelerini, sorunlarla ilgilenmesini, insanları ofisime sokmamasını huşu içinde dinledim. Linda iyiydi. Mallory harika.

Hepsi bu kadar olsaydı, sorun olmazdı. Ama öyle değil. Bunu biliyorum ve düzeltemiyorum ve bu beni kesinlikle çıldırtıyor.

Onu birkaç metre öteden dinlemek, Vanessa'yı üniversitede felsefe öğretirken izlemekle aynı şeyi yapıyor benim için. Beyni olan bir kadından daha seksi bir şey yok, ama daha fazlası var. Aklımı başımdan alıyor, konsantrasyonumu bozuyor, hayatımda gitmeye hazır olmadığım bir yerin karanlık, bilinmeyen sularına dalıyorum.

Vanessa için hazır değildim. Yapacak çok işim, hokkabazlık edecek çok topum vardı ama denedim. Yere düşüp parçalandıklarında, hiçbir şeyin bana bir daha asla eskisi gibi görünmeyeceğini biliyordum. Olaylara pembe gözlüklerle bakma yeteneğimi kaybedecektim. Saflığım, onun gerçekleri söylediği gün yok oldu.

Bir bacağımı diğerinin dizine dayayarak otururken ve yüzümde ılık güneş ışığının parıltısını hissederken Mallory'yi dinliyor ve duvarlarımın yıkıldığını hissediyorum. Bunlar insanları dışarıda tutmak için konulmuş bariyerler değil; yıllar boyunca pek çok kadının içeri girmesine izin verdim, sadece dikkatlice zamanlanmış, önyargılı şekillerde.

Bunu Vanessa ile yapamazdım. Ya hep ya hiçti, tıpkı Mallory'yle olacağından korktuğum gibi. Tüm kontrolü kaybettim ve bir daha asla "her şeyi" yapamam.

"Graham?" Kapı çalınıyor ve ben o tarafa bakıyorum. Mallory orada duruyor, başını kapının pervazına dayamış, yumuşak bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Saat beş. Ben çıkıyorum."

"Bir saniye buraya gel." Doğrulup onun ofisimde ilerleyişini izliyorum, içimde beni huzursuz eden bir sıcaklık hissediyorum. "Küçük patlamanı bir kenara bırakırsak, bugün babam ve Ford'la yaptıklarınla gerçekten gurur duyuyorum. Beni iyi gösterdin."

Yanakları kızardı. "Ben sadece senin tüm fikirlerinin ve planlarının doğru olduğundan emin oldum. Bugün tamamen seninle ilgiliydi." Karşımdaki sandalyenin kenarına oturdu.

"Bugün Ford'la ilgiliydi."

"Bunu kutlamalısın. Belki kreplerle." "Bana hiç

getirmedin, yoksa ben getirirdim."

"Zamanım yoktu," diye alay ediyor. "Bugün iyi bir gün olmasına rağmen sabahları pek iyi değilimdir."

"Sabahları seviyorum. Her gün yeni bir başlangıç."

Omuz silkiyor. "Sanırım her zaman dört gözle bekleyeceğim pek bir şey olmadı."

"Masama yaslanarak ona, "İleriye bakman gereken çok şey olduğunu söyleyebilirim," dedim. Tüm hayatın önünde duruyor."

"Doğru." Söylüyor ama buna inanmıyor.

"Evet, bu doğru," diye ısrar ediyorum. "Her gün kalkıp neyi başaracağınıza, hangi hedefler doğrultusunda çalışacağınıza karar verebilirsiniz. Bunu bir düşünün. Her sabah mutlu olmadığınız şeyleri değiştirmek için bir fırsattır."

"Başım ağrıyor," diye gülüyor. "Bugün uzun bir gündü." "Bu akşam yogan var. Doğru mu bu?"

Başını sallıyor. "İhtiyacım var. İhtiyacım var. Bütün kızların olduğu bir sınıfta ders veriyorum. Ama gelmek istersen, bir istisna yapabilirim."

"Bana yoga yok," diye sırıtıyorum. "Gel hadi. Seninle arabana kadar yürüyeyim. Geç kalmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Eşyalarımı topluyorum, onun esansiyel yağlar ve yoga hakkındaki saçmalıklarını dinliyorum ve asansöre doğru yürüyoruz. Kelimeleri dinlemiyorum, sadece sesindeki keyfi duyuyorum. Gecenin geç saatlerinde evde yalnızken kendimi her şeyden daha çok arzularken bulduğum şey bu.

Asansör tıka basa dolu. Sıkıştık ve yönetici park katına çıktık. Çıktığımızda boştu.

Küçük, dört kapılı, kırmızı kompakt bir arabaya doğru ilerlerken ayakkabıları betona vuruyor.

"İşte burası," diyor, bir anahtarla kilidi açarak. "Evet, biliyorum," diye iç geçiriyor. "Artık araba kapılarının anahtarla açılabildiğini bile bilmiyordum."

"Bu olabilir," diye gülüyor. "Eric'le daha yeni bir arabamız vardı ama ödemelerini karşılayamadığım için ona bıraktım. Bu güzellik beni gideceğim yere götürüyor."

"Öyle mi?" Elimden geldiğince ihtiyatlı bir şekilde araca hızlıca bir göz atıyorum. Muhtemelen on yıldan daha eski ve yağlı saçlı bir kullanılmış araba satıcısının size satacağı, ancak bir hafta sonra bozulacak bir şeye benziyor. "Bu ne zamandır sende?"

"Birkaç hafta. Fena değil. Süslü değil ama iyi." Yere bakıyor ve utandığını fark ediyorum.

"Hey," diyorum çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. "Yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Yüzüne o bakışı takın."

"Bana acıma," diyor elimi fırçalayarak. "Bu metal yığınını kullanıyorum çünkü bunu ben seçtim. Sadece bu bile, bunu yapmayı seçmiş olmam bile benim için çok şey ifade ediyor."

Ona inanamayarak baktım. Onun yaptığını kaç kişi yapıyor? Daha fazlasını hak ettiklerini fark edip, en azından maddi olarak daha zor bir hayat için sahip oldukları her şeyi geride bırakan?

"Buna saygı duyuyorum," diyorum, ses tonum kasvetli.

"Evet, ön cam silecek sıvısını nasıl ekleyeceğimi bulmaya çalışırken ne kadar saygın olduğunu hatırlayacağım."

Çantasını arabasına atarken bir çıtırtı duyuyorum. Yolcu koltuğunda ve döşemede bir sürü paket servis poşeti ve strafor bardak var.

"Bu seni rahatsız ediyor, değil mi?" diye kıkırdıyor.

"Noel ikramiyesi olarak ne alacağını biliyorum."

"Neymiş o?"

"Lanet araban temizlendi. Sadece . . ." Dayanamıyorum. Asansöre geri dönerek plastik çöp kutusunu kaptığım gibi otoparka doğru sürüklüyorum. Alt kısmı kaldırımda yırtılırken gıcırdıyor.

"Graham!" diye bağırıyor gürültünün üzerine. "Ne yapıyorsun?"

Başımı sallayarak onu yolumdan çekiyorum. "Tanrım, Mallory," diye inliyorum. Poşet üstüne poşet, bardak üstüne bardak, peçete üstüne peçete, yarı nemli plastik parçaları toplanıyor ve arkamdaki kutuya atılıyor.

Konsoluna yaslanmış durumdayım, enkazın çıtırtısı itirazlarının sesini bastırıyor. Halı berbat durumda ve bana pastırmayı hatırlatan tuhaf bir koku var, ama en azından halıyı şimdi *görebiliyorsun*.

Yüzümü buruşturarak sürücü koltuğundan iniyorum ve elimdeki son eşyaları da atıyorum. "*Bu* tam bir felaket. Yarın sabah ön tarafa park et, birine şampuanla temizletirim."

"Yapmayacaksın!"

"Oh, yapacağım. Bunu insanlığa bir hediye olarak kabul edeceğim."

"Tam bir pisliksin," diyor göğsüme vurarak. Elini yakalıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bu otomatik, o kadar doğal bir hareket ki ikimizi de hazırlıksız yakalıyor. "Burada muhtemelen kameralar vardır, Bay Landry."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani gözlerindeki o bakışı biliyorum."

"Güvendesin," diye iç geçirdim. "Seni arabanın konsoluna atamam. Yüzün şuruba falan yapışır diye korkuyorum."

Gözlerini deviriyor ve içeri tırmanıyor. "Derse geç kalacağım. Sabah görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapatıyorum ve arabadan çıkabilmesi için uzaklaşıyorum. Garajdan tamamen hızlı bir şekilde çıkarken bana küçük bir el sallıyor ve kornaya basıyor.

Stop lambaları uzaklaştıkça, bir yalnızlık hissi yoluma süzülmeye başlıyor. Artık ne lavanta kokusu, ne benimle dalga geçme sesi, ne de benimle konuşması için ona soru sormak istememe neden olan gözlerindeki pırıltı var.

Gerginlik omuzlarım boyunca uzanıyor, kaslarımı sıkıyor. Sertlikle birlikte sol gözümün arkasında bir titreşim hissediyorum, bu da müthiş bir baş ağrısının eşiğinde olduğumu gösteriyor.

Her şeyin düzeni bozuldu. Hayatımın parçaları onun döşeme tahtasının üzerindekilerden daha kötü bir şekilde etrafa saçılmış durumda ve ben onları yeterince hızlı bir şekilde yerlerine yerleştiremiyorum. Masam hâlâ kâğıtlarla, Lincoln'ün aklı başında olmayı reddetmesiyle ve Ford'un güvenlik şirketiyle uğraşmakla dolu. Genelde bu anı beklerim; herkes gider, her şey sessizleşir ve ben de gerçekten işe koyulabilirim. Şimdi yapamam çünkü elimde başka, potansiyel olarak daha kötü bir sorun var: Mallory'nin yanımda olmasına ihtiyacım olduğu kadar aramıza mesafe koymaya da ihtiyacım var.

Şakağımdaki çekim daha da artıyor, asansöre yöneliyorum ve düğmeye basıyorum. Beklerken bir mesaj yazıyorum.

Ben: Böyle kardeşçe bir şekilde sağdıcın olmamı istediğin için teşekkür ederim.

Lincoln: İkimizi de kandırma. Barrett ve Ford yerine seni seçmeme bayılıyorsun.

Beni seçmeniz çok mantıklı. Lincoln:

Nasıl anladın?

Ben: Her şeyin kötüye gitmesi durumunda kıçını kurtarmak için bir plan yaparak akşamı geçirmek üzere yerleşen benim.

Lincoln: Bana bir iyilik

yapar mısın? Ben: Ne,

Linc?

Bir içki al. Çünkü ne kadar sinirlenirsen sinirlen, o planı uygulamak için sana ihtiyacım olmadan önce ölmüş olacaksın ve o zaman

gerçekten

Berbat.

Ben: Hep seninle ilgili, değil mi?

Evet. Oh-Ford bugün bir toplantının ortasında yaptığını söyledi. Seninle gurur duyduğumu söyleyebilir miyim?

Sonra konuşuruz.

Bekle! Kıçıma atlayıp sonra da beni görmezden gelemezsin. Bugün Graham'ın insan olduğunu kanıtladığı gün. Hadi tartışalım. Pizza alıp ofiste buluşalım mı?

Gülerek telefonumu kapatıyorum ve ceketimin içine koyuyorum. Asansöre binip ofisime gidiyorum, Mallory'yi düşünmeden çalışmayı umuyorum.

Mallory

"İşte buradasın!" Joy cıvıldıyor.

Aceleyle yoga stüdyosuna giriyorum ve eşyalarımı duvara fırlatıyorum. Neyse ki bu akşamki sınıf küçük sınıflardan biri ve kimse erken gelmedi.

"Ben de gelmeyeceğini düşünüyordum," diyor Joy. "Kırk dakika önce yolda olduğunu söylemiştin."

"I . . ." Mindere uzanıyorum ve arkadaşıma bakıyorum. "Niye geç kaldığımın bir önemi var mı?"

"Hayır. Sen böyle yapıyorsun. Sözümü geri alıyorum," diye kıs kıs gülüyor, "tabii Bossman'le ateşli ve terli bir ilişki yaşamadıysan. Bu durumda, her ayrıntıyı istiyorum. Hiçbir şeyi atlama."

Yüzüstü minderimin üzerine yuvarlanarak belimi esnetiyormuş gibi yapıyorum. İyi hissettiriyor ama aslında Joy'un yanında yüzümü nasıl boş tutacağımı bulmam için bana zaman veriyor.

Ona Graham'dan bahsedebilirdim. Başka biri olsaydı, şüphesiz söylerdim. Her zaman anlattım. Ama bu sefer, bunu kendime saklamak istiyorum. Bu sefer *farklı* hissediyorum.

Ne olduğundan emin değilim, ama kesinlikle sadece seks gibi hissettirmiyor. Tam olarak değil. Seks bir yerleştirmedir. Bir hareket ve sonra biter. Bu benim için bir yürüyüş değil.

Araba. Gün boyunca küçük bakışlar atmadan, döşeme tahtamdaki çöpleri almadan bana sahip olabilirdi. Ama bu ne anlama geliyor? Hiçbir fikrim yok.

"Bugün işler nasıl gitti?" diye soruyor. Sesinin tonu onu ele veriyor, bilgi almaya çalışıyor. "Graham'la ilgili yeni bir şey var mı?"

"Hayır, Graham'la ilgili yeni bir şey yok," diye iç geçiriyorum.

"O benim patronum, Joy." "Yani bir şeyler oldu!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Savunmaya geçtin. Bu konuyu en son konuştuğumuzda, 'O çok seksi!' diyordun, şimdi de konuyu açtığım için saçmalıyormuşum gibi davranıyorsun. Demek ki konuyu saptırıyorsun."

Derin bir nefes alarak sırt üstü dönüyorum ve umutsuzca boyanmaya ihtiyaç duyan tavana bakıyorum. "İşler tamamen profesyonelce gitmedi," diye itiraf ediyorum.

"Biliyordum!" diye haykırıyor. "Aman Tanrım. Düşündüğüm kadar iyi mi? Öyle, değil mi?"

"Neşe . . ." Neredeyse sızlanıyorum. Beni konuşmaya zorluyormuş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Neden?"

Doğrulmaya çalışırken, onun anlayabileceği bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Benim anlayabileceğim. "Kafanı toparlayana kadar bir şey hakkında konuşmak istemediğin oldu mu hiç?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Her zaman seni arıyorum ve bana yardım etmeni istiyorum."

Ona acınası bir gülümseme fırlatıyorum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ama bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum ve senin fikrini almanın işleri daha da zorlaştıracağından korkuyorum."

"İyi tavsiyeler veririm."

"Öyle," diye gülüyorum. "Ama konu ona geldiğinde her şey Graham yanlısı. Bunun için seni suçlamıyorum. Ona baksana," diye omuz silkiyorum. "Ama bu olaya Mallory yanlısı baktığımdan emin olmalıyım. Bu mantıklı mı?"

Joy su şişesini kapıyor ve ağzına biraz sıkıyor. "Öyle.
Ama benim Mallory yanlısı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Her zaman." Ayağa kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Herkes gelmeden tuvalete gideceğim."

Paspasları koşarak geçip kapılardan geçerek boş bir koridora giriyorum ve sırtımı serin tuğlalara dayıyorum. Başka bir şey düşünmediğim her an olduğu gibi aklım Graham'a gidiyor.

Ondan hoşlanıyorum. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla hoşlanıyorum. Daha da sorunlu olanı, onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onunla daha fazla zaman geçirmek *istiyorum*.

Ama uzun boylu, esmer ve yakışıklı TDH beni bıktırıyor mu? Landry büyüsüne mi kapıldım ve olayları mantıklı bir insan gibi göremiyor muyum?

O benim patronum. BIR CEO. Ben planı olmayan bir okulu bırakmış biriyim. Bu uzun vadeden ne çıkabilir ki? Fazla bir şey değil. Orgazm dışında.

Graham'la eğlenmenin yanlış bir tarafı yok. Biz rızası olan iki yetişkiniz. Ama ona aşık olmak ne kadar kolay olursa olsun, aklımı başımda tutmam gerektiğini unutmamalıyım. Kendimi buna kaptırıp sonra da işler yolunda gitmediğinde şaşkınlığa uğrayamam. Yürümeyecek bir şey yok. Bu eğlenceli. Sadece eğlence.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sienna'nın kalçasıyla kapıyı açmaya çalıştığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Hey," diyorum duvarı iterek. "Sadece toparlanmak için birkaç dakikamı ayırıyordum. Sevinç biraz bunaltıcı olabiliyor."

"Gerçekten yapabilir. Onu çok seviyorum ama o sadece saldırıyor!" diye gülüyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben de tam düşünüyordum," diyerek açık kapıdan geçip Sienna'yı matlarımızın yanına götürüyorum. "Her şeyi çözdükten sonra sanırım kendi yoga stüdyomu kurmak istiyorum."

"Bence bu harika olabilir," diyor Sienna. "Los Angeles'ta büyük bir şey. Biliyorsun, her zaman batıya gidip benimle yaşayabilirsin. Bedava kira. Bedava yemek çünkü annem evime teslim edilmek üzere yiyecek siparişi verir. Bu çılgınca değil mi?"

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye not ediyorum. "Ben sadece ... . Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Hiç böyle bir şey yaşamadım. Bir kız için iyi olmalı, değil mi?"

"Elbette. Ama bir kız için etrafındaki insanların onu önemsediğini ve onun yanında olduğunu bilmek de iyidir." Arkası Joy ve Camilla'ya dönük olacak şekilde bana doğru bakıyor. "Sen iyisin, değil mi? Onların önünde her şeyi konuşmak istemediğini biliyorum ama kardeşlerim için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Annem lisedeyken bir yaz beni Landry Holdings'de stajyer olarak çalıştırmıştı. O buna 'karakter geliştirme' diyordu. Ben buna cehennem diyordum."

Gülüyorum, mor saçları ve pembe tırnaklarıyla ofise uyum sağladığını hayal ediyorum. "Bu herkes için değil."

"Hayır, değil." Gözlerimin içine bakıyor, tıpkı ağabeyinin aklımı okumaya çalışırken yaptığı gibi. "Eve geldiğinden beri yanaklarının bu kadar pembeleştiğini görmemiştim. Mutlu görünüyorsun, Mal."

"Öyleyim." Karnımda kelebekler uçuşuyor ve yüzümdeki sevimsiz gülümsemeyi silemiyorum. "Günümün sorumluluğunu almak iyi hissettiriyor. Önümde gerçekten seçenekler olması ve ne yapacağıma karar verecek olanın ben olduğumu bilmek. Ve kiminle yapacağıma." Göz kırpıyorum.

"Bilmek istemiyorum." Sıkı bir kolunu bana doluyor ve başını benimkine yaslıyor. "Biliyor musun? Eric'i siktir et."

"Muhtemelen kardeşini becermeyi düşünüyordur," diye araya giriyor Joy ve bizi güldürüyor.

OceanofPDF.com

Graham

GÖZLÜKLERİM kâğıtlardan fırlıyor ve masanın üzerine düşerken takırdıyor. "Ugh," diye inliyorum, ellerimle yüzümü kapatıyor ve şakaklarıma masaj yapıyorum.

Yüzümün ön tarafında büyük bir baş ağrısının başladığını hissedebiliyorum. Ford'la bugünün yorgunluğunu atmaya yetecek kadar esneme ya da kilometre yok.

Dün gece belki üç saat uyuyabildim. Belki üç. Muhtemelen uyuyamadım. Annemle akşam yemeğinden, Barrett'la beyin fırtınası seansından, Sienna'nın Ford'dan sonra neden kendi şirketini kurmasına izin verilmesi gerektiğine dair gerekçelerini dinledikten ve Landry Security'nin ekipman ihalesinde büyük bir hata bulduktan sonra gün içinde yeterli zaman yoktu. Özellikle de kalan saniyelerimin dörtte birini Mallory'yi düşünerek harcadığımda.

İşteyken o kadar kötü değil. O burada. Ben de buradayım. Kulağa ne kadar aptalca gelse de ulaşılabilecek bir yerde. Ulaşabildiğimden değil ama ulaşabildiğimi ve başka kimsenin ulaşamadığını bilmek bile bana bir rahatlık hissi veriyor.

Bunu da stres yükümün üstüne ekleyin.

"Bunun için endişelenemem," diye homurdanıyorum.

Buraya bir şarkının nakaratı gibi geldi, patlayarak hayatıma girdi ve kollarıma düştü. Ve ben, aptal bir orospu çocuğu olarak, gitmesine izin vermedim.

Yapamazdım diyorum ama yapabilirdim. Yapmalıydım. Ama yapmadım. En kötüsü de
-Nedenini biliyorum.

Lanet gözleri.

Hayatım boyunca bunun gibi sadece bir çift gördüm. Onlar yeşil ve Mallory'ninkiler altın rengi olsa da, önemli olan yönleriyle aynılar. Bana bakan ve beni gören tek iki göz. Bütün paketi, sadece bir parçasını değil.

Onu karşı konulmaz yapan da bu. Beni delirten de bu. Bütün bu lanet şeyi tehlikeli yapan da bu.

"Selam." Kafamı kaldırdım ve onun ofisimin kapısından kafasını uzattığını gördüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tabii ki istiyorum. Sahip olamayacağım çok şeye ihtiyacım var. İhtiyacım olan şeyler beni mahvedecek şeyler.

"Ben iyiyim," diyorum ve ona elimden geldiğince gülümsüyorum.

İçeri adım atmadan önce tırnaklarını tahtaya vuruyor ve kaşlarını birbirine vuruyor. "İyi değilsin."

Masamda öne doğru eğilip ellerimi önümde birleştiriyorum. Gülümsemem artık gerçek, içime bir sıcaklık yayılıyor. Güzel ya da küstah olduğu ya da bana çok eğlenceli bulmaya başladığım o bakışı attığı için değil. Ama önemsediği için.

"Ben iyiyim Mallory."

Başını iki yana sallar. "Bütün gün sessizdin, her zamankinden daha tuhaftın." "Ben mi tuhafım?" Kıkırdıyorum.

"Evet," diyor kızgınlıkla. "Sürekli bu çizgide yürüyormuş gibi görünüyorsun, sanki birinin seni belli bir şekilde hareket ederken görmesinden ya da belli bir şey söyleyip her şeyi mahvetmesinden korkuyorsun. Ama bugün ... bana on kelimeden fazla bir şey söylemedin."

Bunun onu rahatsız etmediğine beni inandırmaya çalışıyor. Yüzeyin hemen altındaki hüzün, iki saniye önce hissettiğim tüm sıcaklığı alıp buzlu bir su çukurunda boğmaya yetiyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Bugün cehennem gibiydi." "Yardım edebilir miyim? Bana ne yapacağımı söyle, yapayım." "Sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Umarım bunun profesyonel yönünü duyar ve geri kalanını duymaz. Onun varlığına, gülümsemesine, kahkahasına itiraf etmek istediğimden daha fazla güvenmeye başladığım gerçeğini değil.

"Hemen döneceğim," diyor ve topuklarının üzerinde dönerek dışarı çıkıyor. O tekrar ortaya çıkmadan önce bir şeylerin hışırdadığını duyuyorum.

Yanlarında cepleri olan gri elbisesiyle profesyonel bir yönetici asistanı gibi görünüyor ... bir elinde bir kutu soda, diğerinde protein barı var.

"Ne yapıyorsun?" Eşyaları önüme koyarken koltuğumda geriye yaslanıyorum.

"Kendini toparlaman lazım. Al, bunu ye."

"Şeker dolu bir soda ve protein barındaki ironiyi görmüyor musunuz?"

"Buna denge deniyor," diye iç geçiriyor ve arkamda dönüyor. Parmakları ceketimin yakasının altına dalıyor ve şefkatle ensemi kavrıyor. "Biraz dengeye ve biraz rahatlamaya ihtiyacın var." Kaslarımı ileri geri hareket ettiriyor, başparmakları tenimde aşağı yukarı yuvarlanıyor. "Çok gerginsin." "Bu benim çizgim," diye geveliyorum, ona daha fazlasını vermek için başımı yan yana hareket ettiriyorum. oda. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor." "Bu *benim repliğim*," diye gülüyor.

Bu kadar belirgin olduğunu fark etmediğim düğümleri çözerken, neredeyse ellerinde eriyecektim. Daha önce böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Hem de hiç. Ne zaman bir kadın bana dokunsa, bu bir amaç içindi - sonunda onun yararlanacağı bir sonuç. Bu mu? Bu sadece benim için.

"Hayatınızda biraz yogaya ihtiyacınız olabilir Bay Landry."

"Bana göre değil," diyorum, o gerçekten dokunun derinliklerine inerken neredeyse irkiliyorum.

"Öyle olmalı. En azından bir kısmı. Gerçekten inanılmaz," diye iç geçiriyor. "Bu ayki ilk kararım dengeyi bulmak."

"Neyiniz?"

"Herkes yeni yıl kararları alır. Ben hep üçüncü günde başarısız olurum. Çok fazla baskı var çünkü herkes on bin adım yürümeniz ya da pasta yememeniz gerektiğini biliyor. Korkunç bir şey."

"Ben asla pasta yememeye yemin etmem," diyorum. "Bu çok saçma."

Gülüyor ve beni son bir kez daha sıkıyor. "Bir kere denedim. Başarısız oldum, bu yüzden bu kalçalar." Masamın önünden geçip karşıma otururken gülümsüyoruz.

"Bu kalçaları gerçekten seviyorum."

"Her neyse," diye kızararak konuyu değiştiriyor, "her ay bir karar alıyorum. Bu sadece üzerinde çalışmak ve daha iyi olmak istediğim bir şey. Her

Bir ay yaklaşık otuz gündür ve yeni bir alışkanlık edinmenin de bu kadar sürdüğü söylenir."

"Yani yeni alışkanlığın denge

mi?" "Evet."

"Ve ben de bunun ben olacağımı umuyordum," diye fısıldıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve pişman oluyorum. Ciddiyim, kesinlikle, ama bunun bir alışkanlık olabileceği konusunda onu yönlendirmek istemiyorum. Alışkanlık olamaz. Bir noktada bitmeli ya da sınırlara uymanın bir yolunu bulmalı ve onun sınırlara uyabileceğinden emin değilim. Bu da nasıl aşacağımı bulamadığım bambaşka bir engel.

Neyse ki yorumumu görmezden geliyor. "Bence dengeye ihtiyacın var," diyor. "Tüm bu insanlar için yapıyorsun, yapıyorsun, yapıyorsun. Ben sadece ucunu biliyorum, eminim, ama sen tüm ailenin merkezisin, Graham. Sonra da bu şirketi bebeğinmiş gibi yönetiyorsun."

"O benim bebeğim," diye düzeltiyorum.

"Ben de bunu söylüyorum," diye iç geçiriyor. "Graham şeylerini ne zaman yapıyorsun? Ne zaman rahatlıyorsun? Ne zaman takım elbise giymeden kendin olabiliyorsun?"

"Hangi gezegende olduğunuzdan emin değilim ama bu takımın içinde

çok iyi görünüyorum." "Konuyu değiştirmeyi bırak!"

"Kıyafetime bu kadar önem vermeniz beni onurlandırsa da, sizi temin ederim ki ben iyiyim. Sevdiğim işi yapıyorum. Sahip olduğum bu hayat, çok düşünüp planladıktan sonra yarattığım bir hayat. Zaten sahip olmadığım, istediğim ya da ihtiyacım olan başka bir şey yok."

Yüzü düştü ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. İçine düştüğüm pisliği görmemiştim, sadece herhangi birine yaptığım gibi kendimi açıklıyordum. Ama o herhangi biri değil. Kim olduğunu bilmiyorum ama Barrett ya da Linda'dan bir farkı olmadığını söylersem yalancı olurum.

Sonraki kelimeler söylemem gerekenlerin tam tersi olsa da, ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyorlar. "Hadi yemeğe gidelim."

Bana kafasının ne kadar karışık olduğunu gösteren bir bakış fırlatıyor.

"Ne?" "Bugün kıçımızı yırttık. Hadi gidip biraz beslenelim." "Graham. .

."

"İkimizin de dengeye ihtiyacı olduğunu söylemiştin," diye belirtiyorum, ayağa kalkarken ceketimi düzeltiyorum. "Bugün burada yaşanan saçmalıkları dengelemek için biraz yemek yiyelim ve biraz pasta yiyelim."

Gözleri parlıyor ve bu, onun yanında konuşmadan önce düşünememin yarattığı endişeyi yatıştırıyor. Yine de cevap vermiyor.

"Hadi," diye kışkırtıyorum, bilgisayarımı kapatıyorum ve elimi ona uzatıyorum. "Seni yemeğe götüreyim."

"Ben sadece beni gerçek çatalların olduğu yerlere götüren erkeklerle yemeğe çıkarım," diye dalga geçiyor.

"Senin sorununun çatallar olduğunu sanmıyorum," diyorum, yumuşak avucunun benimkine dayandığını hissederek. "Bence gerçek erkek bulmak senin sorunun olabilir."

Serbest eliyle beni itiyor ve ofisten çıkarken kendimi yüksek sesle gülerken buluyorum.

OceanofPDF.com

Graham

"BURAYA HİÇ GELMEDİĞİME İNANABİLİYOR MUSUN?" Dalicon'un girişine yaklaştığımızda Mallory bana kocaman gözlerle bakıyor. "Neredeyse burada olduğunu bile unutuyordum. Buraya öyle güzel sıkıştırılmış ki."

"Burası Savannah'daki en sevdiğim yerlerden biri," diyorum ona. Garsona adımı veriyorum ve o da bizi restorana doğru yönlendiriyor. Tavanı boydan boya kaplayan büyük ahşap kirişler ve koyu renkli zeminle bütünleşen sıcak duvarlarıyla burası çok rahat bir yer. Yanık turuncu kâğıt fenerler ve duvar sanatı buraya sevdiğim hafif bir sofistike hava veriyor.

Köşedeki küçük masaya yerleşip şarap siparişimizi verdikten sonra Mallory rahatlamış görünüyor. "Burası muhteşem. Sadece etrafa bakmak istiyorum ve bu da bir şey söylüyor, hep yemek yemek istiyorum!" diye gülüyor.

"Soda ve protein barları mı?"

"Hayır," diyor ama garson yanımızda belirince duruyor. Ona bir bardak uzatmaya başlıyor. Tam bunu yaparken arkadan çarpıyor ve şarap Mallory'nin kucağına düşüyor.

"Çok özür dilerim," diyerek servis tabağını boş bir masaya bıraktı ve Mallory'nin yanına koştu. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Dur sana bir şey getireyim."

Keten peçetemle elimi uzatmaya hazırlanırken kahkahası beni durduruyor. "Lütfen," diyor garsona. "Bu bir kazaydı. Sorun değil, gerçekten."

"Ama madam, çok özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım. Elbisenizi mahvettim."

"Lütfen . . . Donnie," diyor, isim etiketine bakarak. "Gerçekten önemli bir şey değil. Temizlenecektir. Temizlenmezse de bu bir elbise. Hayatta kalırım."

"Emin misin? Kesinlikle emin misin?" diye sorar, afallamış bir halde. "En azından size bir aperatif getirebilir miyim? Bir şeyler yapmama izin ver."

Gözlerindeki saf nezaketten başka hiçbir şeye odaklanamadığım için dikkatimi toplayamıyorum. Çok geçmeden onu da kendisiyle birlikte güldürüyor ve benim nutkum tutuluyor.

"Efendim? Size ne getireyim?" Donnie sorar.

Başımı sallayarak menüden ne istediğimi işaret ediyorum ve o gittikten sonra Mallory'ye gülümsüyorum. "Bu oldukça harikaydı."

"Ne?" diye soruyor, neyi kastettiğimden tamamen habersiz bir şekilde ıslak noktayı peçeteyle silerken.

"Bununla nasıl başa çıktın?"

"Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?" diye soruyor, keteni tabağının yanına koyarak.

"Çoğu kadın bunun üzerine çıldırırdı. Sen Donnie için endişeleniyordun."

Şarabından bir yudum alır. "Kazalar olur. Tanrı biliyor ya, ben de payıma düşeni aldım. Bir tepsi dolusu margaritayı birinin kucağına döktüğümde ona anlattığım hikâyeyi duydun. Bazı şeyleri oluruna bırakmak zorundasın. Ya da belki de onların yerinde olduğunuzda bunu fark ediyorsunuz."

"Garson muydun?"

"Evet. Bulaşık yıkadım, bir keresinde bir markette kasiyer olarak çalıştım. Aslında yaptığım en kötü işti. İnsanlar size çöpmüşsünüz gibi bakıyor" diye kaşlarını çatıyor. "Bir güzellik salonunda çalıştım, insanlar gittikten sonra solaryum yataklarını temizledim ve saçları falan süpürdüm."

"Ne zaman? Lisede mi? Şimdi mi?"

"Tüm hayatım boyunca," diye omuz silkiyor. "Lisedeyken bunların çoğunu yaptım. Okula gidiyordum ve sonra kanunen izin verilen saatlerde çalışıyordum. Bazen de başka bir yerde çalışıyordum ve okulla başım derde girmesin diye bana el altından ödeme yapıyorlardı."

Okula gitmenin ve hafta sonları babama yardım etmenin ne kadar zor olduğunu düşündüğümü hatırlayarak, "Bu gerçekten zor olmalı," diyorum.

Gülümsüyor. "Kolay değildi. Ama bu disiplin beni bugün olduğum yere getirdi." Düşünürken parmağı bardağının kenarında geziniyor. "Burası

iş ahlakım buradan geliyor. Eğer bir depo benzin ya da araba sigortası istiyorsam, bunun için para bulmam gerekiyordu. Pırıltılı cepleri olan süslü bir kot pantolon istiyorsam, bunun için acele etmem gerekiyordu. O zamanlar berbattı ama şimdi sahip olduklarım için çalışmaktan korkmuyorum. Ya da istediğim şey için." Bana bakıyor, gözleri loş ışıkta parlıyor. "İşte bu yüzden sana çok saygı duyuyorum Graham. İş ahlakını görüyorum ve buna hayranım. Sadece işini yapacak çok fazla insan yok, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye kıkırdıyorum. "Siz gelmeden önce yaklaşık on dört kez yerinizi değiştirdim."

Garson yemeğimizi önümüze koydu. Mallory ile sohbet etmek için bir dakikasını ayırıyor ve onun tamamen mutlu ve rahat olduğundan emin oluyor. Onun üzerine titrenmesini izlemek çok eğlenceli ve Donnie'yle birlikte tatlılığının parlamasına tanık olmak çok özel. Bu sık gördüğüm bir şey değil.

"Peki," diyorum, "ne yapmak istiyorsun? Bildiğimiz kadarıyla tıp alanında bir şey yapmak istemiyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi?" Tavuk göğsünü dikkatle dilimliyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. Sonunda omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?"

Başını sallarken saçları ileri geri sallanıyor. "Joy'a orta yaş krizi yaşadığımı söylüyorum," diye yarı gülüyor. "On sekiz yaşımdan beri tüm hayatımı yapmam gerekeni ya da Eric'in yapmamı istediği şeyi yaparak geçirdim."

"Ondan hoşlandığımı sanmıyorum."

"Benim yok. Yani ikimiz varız," diye iç geçiriyor. "Beni manipüle etmesine izin verdim. O anda fark etmedim ama şimdi görüyorum."

Çatal bıçağımı tabağımın kenarına koyup ona bakıyorum. "Onunla ne oldu? Sormamın sakıncası var mı?"

Onun da çatalı düşer. "Ona okulu bıraktığımı söylediğimde çılgına döndü. Onun için bir yük olduğumu, hiçbir işe yaramayacak bir hiç olduğumu söyledi. Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı-"

"Bunları daha önce de söylemiş miydi?" Sinirimin yükseldiğini hissederek ısırdım.

Omuz silkiyor, geçiştirmeye çalışıyor. "Olabilir. Ama o zaman ... beni gerçekten kötü hissettirdi. O zaman neden öncekinden farklıydı bilmiyorum. Sadece çok çirkin bir tartışmaydı."

"Çirkinliği açıkla," diyorum gözlerimi kısarak.

"Hayır," diyor satır aralarını okuyarak. "Hiçbir şey olmadı. Tanrım, hayır. O hâlâ hayatta. Eğer bana fiziksel olarak zarar vermiş olsaydı, hapse

atılmış olurdum." "Zihinsel istismar ve fiziksel istismar farklı değildir."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ama o gün artık canıma tak ettiğine karar verdim. Kendimi köşeye sıkışmış hissettiğim bir noktadaydım. Bu mantıklı mı? Sanki tüm hayatım bir başkası tarafından senaryolaştırılmış gibiydi. Yapmak istediğim hiçbir şeyi yapmamıştım." Peçetemin köşesiyle oynuyorum. "Ve orada kaldığım için bana dünyaları vaat etmedi. Bana açık açık geleceğimiz olmadığını söyledi."

"Tam bir aptala benziyor."

"Görünüşe göre ben sadece çıkılacak türden biriyim, evlenilecek türden değil." Gözleri beni öldüren bir hüzünle benimkilere kayıyor. Elini uzattım.

"Ne düşünüyorum biliyor

musun?" "Neymiş o?"

"Sanırım haklı."

Bakışları masaya düşüyor, omuzları çöküyor. Sırıtıyorum.

"Sen böyle bir adam için sadece bir randevu türüsün. Seni uzun süre yanında tutmayı hak etmiyor."

Yanaklarının köşeleri bükülmeye başlıyor ama gülümsemiyor. Bunun için daha çok çalışıyorum.

"Gençsin. Güzelsin. Zekisin. Tüm dünya ayaklarının altında, Mallory. Neden seni bir kutunun içinde tutmak isteyen biriyle kalarak potansiyelini bastırasın ki?"

Canlanıyor, görmek için can attığım gülümseme yanaklarında kaymaya başlıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Şimdi sadece bir plana ihtiyacın var ve ben mükemmel bir planlamacıyım," diye kıkırdıyorum. "Kendinle ne yapmak istiyorsun?

"Geçen gün Sienna'ya bir gün bir yoga stüdyosu açabileceğimi söylüyordum."

"Ve ..."

Omuz silkiyor.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Belki ileride bir yoga stüdyosu açmak istersin?"

"Evet, öyle," diyor savunmacı bir şekilde. "Bak, Graham. Her şeye baştan başlıyorum. Bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum, sen kimsin ki, ama hayallerimi yeniden yaratmak ve hayatımın ortasında kim olduğuma karar vermek için elimden geleni yapıyorum."

"Hey," diyorum, elini uzatıp benimkini onunkinin üzerine koyarak. "Öyle bir şey demek istemedim. Bir pislik gibi göründü ama hiç de öyle demek istemedim. Hatalıydım."

"Şu anda kendimi koruduğumu biliyorum. Ayağımın kaymasından ve kendimi kesilecek bir pozisyonda bulmaktan çok korkuyorum."

"Seni asla aşağı indirmem. Başkalarını aşağılayanlar sadece boylarından dolayı tehdit edilenlerdir. Ne kadar yükseğe çıkarsan, o kadar sevimli olduğunu düşünürüm."

Yanakları kızardı. Elini çeviriyor ve benimkini sıkıyor. "Bunu söylemen çok hoş."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Sandalyesinde rahatlıyor. "Bana kendinden bahset Graham. Hayat planların neler?"

"Yapamadığım sürece yaptığım şeyi yapmaya devam etmek istiyorum," diyorum basitçe. "Bu iş benim hayatım. Büyürken tek istediğim babam olmaktı. Onu taklit etmek ya da onun gibi davranmak değil, onun gibi *olmak* istedim. Geri adım atıp beni şirketin başkanı yaptığında, hayatımın en gurur verici günüydü, anlıyor musunuz? Babam bir nevi meşaleyi devrediyordu."

"Bu harika," diye sırıtıyor. "Ama yaptığınız ve söylediğiniz her şeyin işle ilgili olduğunu hissediyorum. Peki ya bunun dışında? Kocaman bir ailen var. Bunu da istiyor musun?"

Elimi yavaşça onunkinden çekiyorum. "Benimki kadar geniş bir ailem olacağını sanmıyorum, hayır. Yani, altı kişiyiz ve ben gençleşmiyorum," diye kıkırdıyorum.

"Ama çocuk istiyor musun? Bir aile geleceğinin bir parçası mı?"

Şarabımdan bir yudum alarak sorusunu düşündüm. Daha da ötesi, onun kim olduğu, benim kim olduğum ve aramızdaki şeyin ne olduğu bağlamında düşünüyorum. Ya da ne olabileceğini. Ve ne olmasına izin verebileceğimi. "Belki bir gün," diyorum, bunun yeterince adil olduğunu düşünerek. "Bir aileye sahip olmaya karşı değilim. Açıkçası, büyük bir aileye sahip olmayı seviyorum ve çocuk sahibi olmanın her zaman bir lütuf olduğunu düşünüyorum. Ama bu şu anda hazır olduğumu düşündüğüm bir şey değil, yakın gelecekte de buna hazır olacağımı sanmıyorum."

"Ben öyle düşünmüyordum," diye neredeyse fısıldıyor. Masanın ortasındaki mum ileri geri dans ederken yüz hatları parlıyor. Bana doğal görünmek için çok çaba sarf ettiği bir gülümseme fırlatıyor ve şarabından bir yudum alıyor.

"Peki ya sen?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Bir aile mi? Bir gün, evet, kesinlikle. Kendi aileme sahip olmayı umuyorum. Aksi takdirde hayatın ne anlamı kalır emin değilim." Bana yumuşak bir bakış attı. "Dürüst olacağım, bir ilişki içinde olmayı seviyorum. Takım çalışmasını, yemek yapmayı ve market alışverişine

gitmeyi sevdim. Ben büyüdüm

Annemle babamın birlikte böyle şeyler yapmasını izlemek. Bundan zevk alırlardı, dört gözle beklerlerdi. Belki de sahip oldukları tek şey buydu, bilemiyorum. Bu, hayatı gerçekten hayat yapan bir parça gibi görünüyor."

"Benim annemle babam kesinlikle birlikte alışveriş yapmazlardı," diyorum, babamı alışveriş arabasıyla hayal etmeye çalışarak. "Ama ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bazı insanlar için ilişkiler işe yarar." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sadece benim için değiller."

Gözlerindeki ateşin sönmeye başlamasını izlerken göğsüm sıkışıyor, bifteğim yukarı çıkmakla tehdit ediyor. Bir parçam onun elini tutmak ve ona bir şekilde hayatımda olmasını istediğimi söylemek istiyor, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama bu adil olmaz. İkimiz için de.

"Tuvalete gideceğim," diyor sandalyesini geri çekerek. "Pasta sipariş edeceğim."

"Ne?"

"Pasta, Mallory. Pasta yiyeceğiz," diyorum, o gülümsemeyi geri kazanmaya çalışarak.

"Vanilyalı krema ile vanilyalı olsun."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Tatlı menüleri iki sayfa uzunluğunda ve sen vanilya kreması ile vanilyalı kek mi alacaksın?"

"Vanilyanın çikolatadan daha az kalorili olduğunu fark ettim. Bu, bugün içtiğim üç gazlı içeceği dengeliyor," diye göz kırpıyor ve arkasından kıkırdarken beni bırakıp gidiyor.

Mallory

Graham'ı takip ederek kısa bir koridordan geçip geniş ve açık bir mutfağa giriyorum. Koyu renkli ahşap zemin ve dolaplar büyük paslanmaz çelik aletleri öne çıkarıyor. Pencerelerin dışındaki parlak aydan içeri ışık giriyor, ama oda aynı zamanda dolapların altındaki yumuşak ışıklardan da parlıyor.

Evi bir golf sahasının sınırındaki bir alt bölgede, geldiğimizde bu beni şaşırttı. Daha özel bir yerde, hatta belki de şehir dışında yaşamasını bekliyordum ama öyle değil. Yine de burası inanılmaz huzurlu, sanki şehirden çıkıp bambaşka bir yere adım atıyorsunuz. Sandal ağacı kolonyasıyla karışık keskin bir şey kokuyor. Temiz. Sarhoş edici.

Graham ceketimi alıyor ve takım elbisesinin ceketiyle birlikte adadaki uzun taburelerden birinin arkasına koyuyor. "Sana bir içki getireyim mi? Ya da yiyecek bir şeyler?"

"Daha yeni yemek yedik," diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorum. Bu sadece annemin bana yıllarca aşıladığı bir davranış biçimi.

Asla birini davet edip ona yiyecek ve içecek ikram etmeyin."

Uzun bir süre beni o şekilde izliyor. Yoga stüdyosu ve aileler hakkındaki konuşmamızdan bu yana aramıza sıkışmış olan belirsizlik dalgasını hissediyorum. Tatlı güzeldi ve sohbetimiz her zamanki gibi akıp gidiyordu ama aklımızda biraz daha ağır bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum.

Arabayla buraya gelirken sessizdik, cipinde hafif bir müzik çalıyordu, konuşulan tek şey beni Landry Holdings'teki arabama bırakmadan önce birkaç evrak için buraya uğrayıp uğrayamayacağımızı sormasıydı. Şimdi mutfak adasının üzerinden ona bakarken ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Belki o da bilmiyordur.

"Bu akşam benimle yemeğe geldiğin için teşekkür ederim," diyor sonunda. "Çok güzeldi. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Elimi tutup beni bir dizi Fransız kapısına götürmeden önce elini yüzünde gezdiriyor. Kapıları kaydırarak açtı ve verandaya çıktık.

Hava serin ve ben titriyorum. Beni hemen yanına çekiyor ve elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "İçeri geri dönebiliriz," diye teklif ediyor. "Sadece burayı seveceğini düşündüm. Şunu izle." Sırıtarak büyük bir taş şöminenin yanına gidiyor ve bir düğmeyi çeviriyor. Alevler içeride dans etmeye başlıyor.

"Bu harika," diye gülüyorum, şömineye bakan koltuğa kıvrılıyorum. Çitin iç tarafında bir sıra kalın çam ağacı var, her iki taraftaki evlerden ve evin arkasındaki golf sahasından bir bariyer oluşturuyor. Masal gibi hissettiren küçük bir mahremiyet köşesi yaratıyor. "Buna alışabilirim." Yanımda otururken, alevler yüzüne gölgeler düşürürken, günün stresi geçtiğinde ne kadar nefes kesici bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark ediyorum. "Böyle rahatlıyorsun, değil mi? Burada, ateşin yanında oturarak."

"Bazen." Nazik bir eliyle kolumu tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Temas sırasında nefesim boğazımda düğümleniyor. Onunla daha önce hiç olmadığım kadar samimi, daha bağlıyız ve az önceki konuşmamızın üzerine, bu konuda ne düşündüğümden emin değilim.

Başımı göğsüne yaslayarak verandanın ötesine ve golf sahasına bakıyorum. "Golf oynar mısın?"

"Biraz. İş anlaşmaları yapmak için iyi bir yer," diyor. "Babam oldukça iyi golf oynar. Barrett nefret eder. Linc'le golf oynamak tam bir pislik çünkü o kadar iyi ki hiç uğraşmıyor bile."

"Peki ya Ford?"

"Ford yapabilir. Yani, o iyi biri. Sadece zamanını böyle şeylere harcamıyor." Eli yine kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Eğer dikkat etmeseydim, olduğundan daha fazlasıymış gibi davranabilirdim. "Ford ciddi şeyleri ciddiye alır ve eğlenceli şeyleri de oldukları gibi kabul eder. Muhtemelen içimizde en iyisi o."

"Bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?" diyor, başını eğip bana bakarak. Gözleri alçak ışıkta parlıyor.

"İçlerinde en iyisinin sen olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdıyor ve elini sırtımın alt kısmına indiriyor. "Bunu söylemen çok hoş."

"Bu doğru. Barrett çok karizmatik, Ford çekici ve Lincoln çok .. ."

Graham bana bir bakış fırlatıyor, neredeyse bir uyarı gibi. "Ne olmuş yani Mallory?"

beni kışkırtıyor.

"Yani *Lincoln*," diyorum kıkırdayarak. "Ama sen bunların hepsisin." "Çekici olduğumu sanmıyorum."

"*Çok* çekicisin," diye gülümsüyorum ve bana dönene kadar yanağına dokunuyorum. "Ve kibarsın. Kendinden başka herkesi düşünüyorsun, bu yüzden yogaya ihtiyacın var," diye göz kırpıyorum. "Seninle ilgili en sevdiğim şeyi bilmek ister misin?"

"Hayır, bu beni rahatsız etmeye başladı," diye yakınıyor.

"Umurumda değil," diye fısıldıyorum, onunla alay ederek. "Seni çıplak görmenin ve gülümsemene maruz kalmanın yanı sıra, seninle ilgili en sevdiğim şey ne kadar zeki olduğun ve senin için önemli olan şeyler hakkında ne kadar tutkulu olduğun."

Belli ki utanmış bir şekilde oflayıp pufluyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Seninle ilgili en sevdiğim şeyin ne olduğunu bilmek ister misin? Seni şaşırtabilir," diyor burnuma dokunarak. "Ne kadar muhteşem olduğun ya da işinde ne kadar iyi olduğun ya da seninle herhangi bir şey hakkında konuşabileceğim ve senin o konuda bir şeyler bildiğin değil."

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Onun yerine bakışlarımı sabit tutuyor ve gülümsüyor.

"Seninle ilgili en sevdiğim şey kalbin." Bunu o kadar basit, o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, anlaması bir saniye alıyor. "Önceleri sabahları bana nasıl olduğumu ya da işten çıkmadan önce bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda, bunun rolünün bir parçası olduğunu düşünürdüm. Ama *gerçekten* sorduğunu öğrenmeye başladım. İyi olup olmadığımı gerçekten önemsiyorsun."

"Olmazsa sana bir soda ve protein barı getiririm," diyorum ve ateşin sıcaklığı beni sararken başımı göğsüne yaslıyorum.

"Umursamanı seviyorum Mallory. Ve bu çok iyi bir yerden geliyor. Benden bir şey istediğin için sormuyorsun. Tıpkı bu geceki Donnie gibi. Onun üzgün olmasından endişelendin. Bu inanılmaz bir şey."

"Buna kalp sahibi olmak denir."

"Buna hanımefendi olmak denir." Diğer elini bana dolayarak kalçamda sabitliyor. "Bu çok hoş."

"Mhmm . . ." Gömleğinin birkaç düğmesini açıp elimi içine sokarak söylüyorum. Sıkı göğsü, sert ve sıcak, içime bir enerji patlaması gönderiyor. "Biliyor musun?"

"O da ne?"

"Benimle ilgili en sevdiğin şeyin dakikliğim olduğunu söyleyeceğini sanıyordum."

Gülüyor ve elimdeki yankıyı hissedebiliyorum. Kalbi hızlanıyor. "Hayır, ama başka bir şey söyleyebilirdim."

"Ne gibi?"

"Sikimin etrafına sarılmış amcığını hissetmek gibi."

Sözleri, ses tonundaki sertlikle birleşince beni güçsüzleştiriyor. Geriye doğru uzandığında pantolonundaki şişkinliği görüyorum ve biliyorum, doğru ya da yanlış, hazır ya da değil, boşalacağım.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum, avucumu göğsünden aşağı kaydırıp onu kavrayarak. "Vücudumun gerilmesine bayılıyorum, çünkü sen avucunun ucunu- Ah!"

Cümlemi bitiremeden sırt üstü döndüm. Graham üzerimde geziniyor, gözleri muziplikle dans ediyor.

OceanofPDF.com

Mallory

GRAHAM'IN DİLİ DIŞARI ÇIKIYOR, alt dudağını sıyırıyor. Bir elini yüzümün iki yanına koyarak beni koltuğa yapıştırıyor.

"Beni deli ediyorsun," diyor gözlerini kısarak. "Senin yanında iyi davranmak için çok uğraşıyorum ama sen beni küçümsüyorsun. Her seferinde."

"Şey," diye takılıyorum, bacaklarımı beline dolayarak. "Sanırım 'en iyi davranışınız' öznel."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." "Sen de benim ne demek istediğimi biliyorsun."

Topuklarım sırtına kilitlenmiş, kalçalarımı belinin etrafına sıkıştırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ama dokunmuyorlar.

"Tam olarak ne demek istiyorsun Mallory?"

Parmaklarımı saçlarına doluyor ve hafifçe çekiştiriyorum. "Yani en çok sevdiğim Graham bu. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor."

"Kendimi bir arada tutmak için mücadele mi ediyorum?"

"Aynen öyle." Başımı kaldırıp dilimi dudaklarına değdiriyorum. Ağzının sıcaklığını, arzusunun tadını hissedebiliyorum. "Bu kadar zorlama," diye fısıldıyorum.

"Zaten nafile," diyor. Geri çekilirken kelimeleri zar zor duyuyorum. "Ayağa kalk." Sevgi koltuğundan tırmanıyor, gömleğini çıkarıyor. "Şimdi."

Gözlerindeki yoğunlukla midem sıkışıyor, hareket ettiğimi fark etmeden önce ayağa kalkıyorum.

"Elbiseni çıkar. Her şeyini. Seni tamamen çıplak istiyorum."

Vücudumu kaplayan keten ayaklarımın dibinde toplanırken hava tenime değiyor. Dışarı çıkarken Graham'ı izliyorum ve neredeyse nefesim kesiliyor.

Önümde duruyor, siki elinde, her hareketimi izliyor. "Sütyen. Çıkar."

Titrek bir elimle arkasını açıp ona doğru fırlatıyorum. Yakalıyor ve yüzüne bastırıyor.

"Şimdi ne olacak?" Önünde duruyorum, tenimde hiçbir şey yok. Saçlarım omuzlarıma dökülüyor ve dışarıda bu seksi CEO'nun dikkatli bakışları altında çırılçıplak durmama rağmen kendimi hiç gergin hissetmiyorum. Sadece ... hayranlık duyuyorum. Bu bana herhangi bir orgazmdan, herhangi bir başarıdan, bana söylenen herhangi bir güzel sözden daha iyi hissettiriyor.

Graham tekrar oturuyor, bacaklarını açmış. Kontrol tamamen onda, durumu kelimelerle ya da güçle değil, gözleriyle yönetiyor. Tek gereken bu.

Benimle göz temasını hiç kesmeden sikini aşağı yukarı okşuyor. Ateşin alevleri yanımızda dans ediyor, sıcaklık üşümüş tenimi gıdıklıyor.

"Buraya gel," diye talimat verdi.

Ona doğru birkaç adım atıyorum ama o daha bir şey söyleyemeden dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Mallory . . ."

Aletini dibinden kavrıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve dilimi başına değdiriyorum. Çenesi kalkıyor, boyunu okşarken boynundaki kaslar esniyor ve dilimin şaftından aşağı inmesine izin veriyorum.

Kol dayanağını kavrıyor, kolları geriliyor ve bana ciddi bir kol pornosu yaşatıyor. Çekirdeğimdeki düğümün kontrol etmeye çalıştığımdan daha hızlı tutuştuğunu hissedebiliyorum, her dakika daha sıcak yanıyor.

Şişmiş başını ağzıma çekip lolipop gibi emiyorum. Homurdanıyor, tepki olarak kalçalarını kaldırıyor. Onu alabildiğim kadar derine alıyorum, sonra ucuna kadar çekip dilimle fiskeliyorum.

"Siktir, Mallory."

Taşaklarını diğer elime alarak, elimde olduklarını bilmesini sağlayacak kadar sıkıyorum. Onu ağzıma pompalarken, elim yukarı ve aşağı kayarken daha da sertleştiğini hissediyorum. O kadar kalın ki elimin tamamını zar zor içine sokabiliyorum.

Vücudum dikkat çekmek için çığlık atsa da, klitorisim bacaklarımın arasında zonklasa da, onun bana tepki vermesini izlemek işkenceye değer. Gözleri sıkıca kapandı,

kontrolüm altında titremesi inanılmaz.

Tam kontrolünü kaybedeceğini bildiğim tempoyu bulduğumda, öne doğru uzanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Beni uzaklaştırıyor, siki ağzımdan çıkarken bir patlama sesi çıkarıyor.

Topuklarımın üzerine düşerek elimin tersiyle ağzımı sildim. "Beni neden durdurdun?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Ağzına boşalmayacağım. Ayağa kalk."

Ayağa kalktığımda, arkamda pantolonunun içinde hışırdıyor. Bir paketin yırtılma sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde bir prezervatifi yuvarladığını görüyorum. Ona şaşkın bir bakış atıyorum çünkü geçen sefer kullanmamıştık.

"Ben her zaman lastik kullanırım," diyor. "Geçen sefer beni hazırlıksız yakaladın." Ambalajı sehpanın üzerine atıyor. "Şimdi aşk koltuğunun üzerine eğil. Kıçının havaya kalkmasını istiyorum."

Tırmanıp kollarımı koltuğun arkasına dayıyorum. Hasır kollarımı ısırıyor. Dizlerimi kırıp kalçalarımı yukarı kaldırarak havanın soğukluğunu ısınmış amımda hissediyorum.

Arkama baktığımda Graham'ın birkaç santim ötemde durduğunu görüyorum.

"Buna her gün bütün gün bakabilirim." Elini kıçımın üstüne koydu. "Bu mükemmel." Hafifçe vuruyor, sadece acıtacak kadar. Ben ciyaklayınca gülüyor. "Sadece bir uyarı, bazen insanlar geceleri golf sahasında köpeklerini gezdiriyor. Bizi göremezler, buna söz veriyorum. Ama bizi duyabilirler. Sesini alçaltmak isteyebilirsin." Kıs kıs gülüyor, arkama geçiyor ve bir kolunu önüme doluyor. Bir parmağı klitorisime değiyor ve nefesim kesiliyor. "Ya da değil."

Aleti bir hamlede içime kayıyor.

"Aman Tanrım!" Tekrar öne doğru eğildim, ellerim hasırın üzerinde dolanıyordu. Saçlarım bir tarafa düşüyor, ona doğru yaslanıyorum. Neredeyse tamamen dışarı çekiyor ve sonra tekrar içime doğru itiyor. "Siktir, Graham. Bunu tekrar yap."

Yapıyor. Bir kere. İki kez. Üç kez. Dördüncü seferde kalçalarımı hareket ettiriyorum, böylece sikinin ucu G noktama mükemmel bir şekilde çarpıyor. O kadar sert, o kadar sağlam ki, her penetrasyon neredeyse başlı başına bir eylem.

Bir eli kalçama giriyor. Diğeri etrafıma uzanıp zonklayan klitorisime baskı uyguluyor.

"Tanrım," diye inliyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ne istiyorsun Mallory? Bundan hoşlanıyor musun?" Beni daha sert itiyor. "İstediğin bu mu bebeğim? Seni öyle sert becermemi istiyorsun ki

başka bir şey düşünemiyor musun?"

Ben onu geri iterken göğüslerim zıplıyor, başım eğiliyor. Arkamdan homurdanıyor, parmaklarının uzmanlığıyla birleşen itişlerinin yoğunluğu aşırı duyum yüklemesi.

"Ah," diye bağırıyorum, arkama yaslanıyorum. Daha da derine inebilmesi için dizlerimi birbirinden ayırırken, daha fazla yoğunlaşamayacağını düşünüyorum. Ta ki bir elini meme ucuma götürüp parmaklarının arasında kabaca bastırana kadar. "Bu. Bu. İnanılmaz."

Kelimeler neredeyse tutarsız. Bedenlerimizin sesinden ve kulaklarıma dolan beyaz gürültüden ben bile zar zor duyabiliyorum. Ama çamların ötesinde bir yerden gelen sesi duyuyorum.

"Sen misin Landry?" Golf sahasının bulunduğu ağaç hattının diğer tarafındaki alandan bir erkek sesi geliyor.

"Ah," diye soluyorum, kolumla göğüslerimi kapatıyorum. Graham adımlarını bozmadan kıkırdayarak onu itiyor.

"Yapma," diye fısıldıyor kulağıma, hızını artırarak. "Sen misin Paul?"

"Evet. Nasılsın?"

Bir kolunu ön tarafıma doluyor ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni yukarı çekiyor. Açıyı mükemmelleştirmek için ikimizi de yeterince öne eğiyor.

Hava onları gıdıkladıkça meme uçlarım sertleşiyor ve adamın sesinin coşkusu yeniden duyuluyor. Onu göremiyorum ama sesi yakın geliyor ve acaba beni görebiliyor mu diye merak ediyorum. Graham umursamıyor gibi görünüyor, sadece kendini bedenime sokmaya ve beni zirveye yaklaştırmaya devam ediyor.

"İyiyim," diyor Graham, sesi o kadar kontrollü ki ne yaptığını asla anlayamazsınız. "Sen nasılsın?"

Cevabı duymuyorum. Vücudum Graham'ın sikinin üzerinde zıplıyor, elleri vücudumda dolaşıyor, temas talep ediyor. Kollarımı boynuna doluyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, tadını alabileceğim kadar yakın olan serbest kalmaya ihtiyacım var.

Dudakları boynumun kıvrımını buluyor ve beni öpüyor, kulağımın arkasındaki yumuşak deriyi kemiriyor. İşte bu kadar.

"Graham," diye mırıldanıyorum, bir kolumla göğüslerimi kavrarken. "Bunu durduramam
. . ."

"Bırak bebeğim," diye fısıldıyor. İçime giriyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi sevdiğim noktaya vuruyor. Benim dünyam çılgınca kontrolden çıkarken onun komşusuna veda eden sesini duyuyorum.

"Kahretsin!" Çok yüksek sesle bağırmamak için dudağımı ısırarak ağlıyorum. Vücudum onun sikinin etrafında geriliyor, vücudumun titrediğini hissederken onu sıkıyorum. Dizlerim güçsüzleşiyor, çökmekle tehdit ediyor. Graham'ın kolu belime dolanıyor ve beni tutuyor, parmak uçları tenimi kavuruyor. "*Aman Tanrım."*

Orgazm tüm gücüyle beni vururken titriyorum, dudaklarını boynumda hissediyorum. "Kahretsin, Mallory," diye inliyor. Siktir!" Sırtıma doğru titriyor, hedefini bulduğunda siki zonkluyor. Yüzünü görmenin hiçbir yolu yok ve onu izleyememekten, ona ne yaptığımı görememekten nefret ediyorum.

Nefesimi tutmaya çalışırken, kulağımın hemen arkasındaki deriye tek ve hafif bir öpücüğün konduğunu hissediyorum. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, aklımı başıma toplayarak. Hava şimdi daha soğuk görünüyor, bedenim çok daha açıkta.

Yüz ifademi bile görmeden, neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor. "Hadi seni içeri götürelim ve temizleyelim."

Kıyafetlerimizi topluyor, elimi tutuyor ve beni arka kapıya götürüyor.

OceanofPDF.com

Mallory

Kanepenin yüksek noktasından Graham'ın mutfakta çalışmasını izliyorum. O kadar akıcı hareket ediyor ki, bize içecek hazırlarken tamamen evinde gibi.

Bir yandan onu çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama düşündüğümde, aslında hiçbir şey bilmediğimi görüyorum. Daha fazlasını bilmek istemem beni biraz tedirgin ediyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, içkisini doldururken boynundaki kaslar esniyor. Değiştirdiği yumuşak gri pantolon göbeğinin hemen altına oturuyor, gömleksiz ve ayakkabısız.

"Ne?" diye sırıtıyor, elinde bir şarap kadehi ve bir bardakla bana doğru geliyor. "Yemek yapar mısın?"

"Bu rastgele," diye kıkırdıyor.

"Hayır, değil. Mutfaktaydın. Mutfaklar yemeklerin yapıldığı yerlerdir. Sen seksisin. Mutfaktaki erkekler seksidir."

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum."

"Güven bana," diye gülüyorum. "Peki, sen güveniyor musun?"

Bardağı bana uzatıyor ve fincanı saklıyor. Ayakta durarak bana biraz deliymişim gibi bakıyor. "Bazen. Fazla yemek yapmıyorum. Çok fazla şey ziyan oluyor. Bazen somon yapmak için kullandığım bir sedir tahtam var. Gerçekten güzel oluyor."

"Balık sevmem."

"Balık sevmez misin?"

"Sanırım Balık burcu olduğum için," diye irkildim.

"Bu hiç mantıklı değil," diye kıkırdıyor. "Ben de krep yapıyorum. Yumurta ya da glütene karşı garip bir isteksizliğiniz var mı?"

"Hayır," diyorum. "Tereyağı, yumurta ve glüten içeren her şeyi seviyorum. Bu benim dengemin bir parçası. Tüm korkunç şeyleri yiyorum ve sonra yoga yapıyorum."

"Stres için yogaya gittiğini

sanıyordum?" Ona boş boş bakıyorum.

"Gidiyorum."

Gülüyor, başını sallıyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Peki ya sen? Yemek yapar mısın?"

"Deniyorum," diye itiraf ediyorum. "Pişirmeyi seviyorum. Bilirsin işte-"

Gülmeden önce hep bir ağızdan "Tereyağı, yumurta ve glüten" diyoruz.

Seslerimiz aramızdaki havada birbirine karışıyor. Lezzetli bir duygu, sıcak ve rahat ve hayal ettiğimden bile daha iyi.

Bacaklarımı yukarı ve altıma çekerek şöminenin ışığında onu izliyorum.

"Eminim mutfağınız harap haldedir," diyor. "Masanı gördüm ve hiç sıvı yok. Seni sadece bir mutfakta hayal edebiliyorum."

"Evet, biraz vahşi oluyor. Bir ara benimle yemek yapmak ister misin?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum. Sen bu kadar dağınıkken asla hayatta kalamam" diye şaka yapıyor.

Bakıyorum. Bunu biliyorum. Kaşlarını birleştirip bana sorgulayan bir bakış fırlattığında onun da bunu bildiğini anlıyorum.

"Sadece sana böyle bakmayı sevdiğimi düşünüyordum."

"Uyku pantolonuyla mı?" diye gülüyor. "Vay canına. Artık resmi olarak takım elbise içinde nasıl göründüğümle ilgili bir kompleksim var."

"Takım elbiseyi kimseye yakıştıramıyorsun," diye gülümsüyorum. "Ama bu çok farklı. Rahat ve gündelik görünüyorsun. Belki de talepkâr CEO'dan başka yönlerin de olduğunu gösteriyor," diye göz kırpıyorum.

Yanıma oturdu, birlikte aldığımız duştan yeni çıkmıştı. Deriye gömülüp bir kolunu kanepenin arkasına uzatıyor. "Sanırım benim için bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Anlıyorum. Ama kendini çok kapalı tuttuğunu ve burnunun taşa değdiğini hissediyorum. Neden?"

Yüz hatları bu soruyu ya da benzer bir soruyu beklediğini belli eden bir ifadeye bürünüyor. Aynı zamanda bana iki şey daha söylüyor: Cevap vermeye hazır ama vermek istemiyor.

Hemen yapmıyor. Bardağından bir yudum alıp, kenarından beni izliyor. Konuyu değiştirmem için bana bir şans verdiğini, gözlerindeki bakıştan huzursuzlanacağımı sanıyorum ama yapmıyorum. Vakit geldi. Aramızdaki şeyler gelişmeye devam ediyor ve nereye varacağını bilmiyorum.

"Pek çok insana güvenmiyorum," diyor sonunda. Sesinin tonu yumuşak, ama açmak istemediği bir konu hakkında kendini konuşturmak için kullandığı gücün arkasındaki sertliği duyuyorum. "Ailemin ötesine açılmak benim için gerçekten zor."

"Ama arkadaşların var, değil mi? Ve, bilirsin, muhtemelen bazen kız arkadaşların."

Sırıtıyor ve elini bir tür rahatlatıcı hareketle kalçama indiriyor. Kızarmamaya çalışıyorum. "Arkadaşlarımdan çok tanıdıklarım var sanırım. Zamanımı çoğunlukla kardeşlerimden biriyle ya da yalnız geçiriyorum. Bu şekilde olmasını tercih ederim." Duraksıyor, sırıtıyor. "Ve evet, bazen kız arkadaşlarım oluyor. Ama bu ilişkiler çok özel."

Kırmızı odaları ve sözleşmeleri hayal ederek yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece . . ." Tavana bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, rutin bir şey haline geleceği beklentisiyle ya da arzusuyla bir kadınla zaman geçirmiyorum."

Her kelime göz teması olmadan net bir şekilde söyleniyor. Her hece kalbimi acıtıyor. En değerli organımın kumaşındaki her yırtıkla birlikte, çok açık: Daha fazlasını umuyordum.

Belki şimdiye kadar fark etmedim ama midemdeki hissi görmezden gelmek mümkün değil. Ruhumdaki öğütücü, çalkantılı hareketi.

Moralim bozuluyor, şarap kadehi elimde titriyor, ben de diğer elimle onu sabitliyorum. Ona gülümsüyorum. Beni kederli görmesini istemiyorum.

"Bununla birlikte, seninle vakit geçirmeyi gerçekten seviyorum Mallory. Bunu benim için gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Madem dürüst davranıyoruz," diyorum, pencereden karanlığa bakıp kısa bir süre kalbimin nasıl hissettiğini düşünerek, "bu benim için de işleri gerçekten zorlaştırıyor."

Elini bacağımdan çekmeden önce bacağımı sıktı. Dizimin hemen üstünde tuttuğu yer, avucu gittiği anda tamamen boşalmış gibi hissediyorum.

"Mallory, eğer ben-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Yedi elli dokuzdan beşe kadar benden profesyonel performanstan daha fazlasını istediğinizi hiç belirtmediniz.

saat. Geri kalanı sadece bir ikramiye. Senden hiçbir şey beklemiyorum."

Kelimeleri söylüyorum ve içten söylüyorum ama yine de çok acıtıyor. Kıçım ondan biraz uzaklaşıyor ve kaşları tavana fırlıyor ama yorum yapmıyor.

"İşleri zorlaştırdığımı söylüyorsun ama ben bunu istemiyorum Graham. İşine, ailene asla engel olmak istemem."

"Mallory-"

"Hayır. İş yerinde değiliz, bu yüzden ayağımı yere vurabilir ve beni dinlemeni sağlayabilirim."

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum. "Eğer bu iş çok zor, sert ya da tuhaf bir hal alırsa, kontrolden çıkmadan durdurmak istiyorum. Bunu seviyorum, ama-"

"Bunu benden daha çok sevmiyorsun," diye fısıldıyor. "Eşyaları kutularda tutmamın bir nedeni var. Şu anda dağılmış durumdalar ve ben dağınıklıkla başa çıkamam."

"Senin için bundan nefret ediyorum," diyorum dürüstçe. "Çok yalnız olmalısın."

"Yalnız olmak, bir ilişki içinde olmaktan ve yapmak istemediğiniz fedakârlıklarda bulunmaktan daha iyidir. Ya da diğer kişi ile sizi harekete geçiren şey arasında seçim yapmanız için üzerinizde baskı kurulmasından."

"Bunu sana kim yaptı Graham?"

Yüzündeki çizgiler hareket ediyor ve ortaya çıkıp sormama şaşırdığını görüyorum. Açıkçası ben de ortaya çıkıp sormama şaşırdım ama bilmek istiyorum.

İç geçiriyor ve kalkıp mutfağa geri dönüyor. Bardağını tekrar doldururken omuzları kaskatı, sıvının büyük bir kısmını hızla içerken sırtını bana dönüyor.

Bir panik dalgası kabarıyor ve ne yapacağımdan emin değilim. Çantam telefonumla birlikte onun arabasında, bu yüzden Joy'u arayıp beni aldıramıyorum ama gitmem gerektiğini hissediyorum. Sorarak sınırımı aşmışım gibi.

Ağzım özür dilemek ve arkasını döndüğünde gitmeyi teklif etmek için açılıyor. Bu sefer kararını verdiğini görüyorum.

Şarap kadehimi kanepenin önündeki masanın üzerinde duran bardak altlığına yerleştirirken kadehim tıkırdıyor. O yaklaştıkça nefesim kesiliyor. Ne yapacağından ya da söyleyeceğinden emin değilim.

"Üniversitedeyken," diyor kanepenin kenarına oturarak, "hukuk fakültesine gitmek istiyordum. Babamın şirketine yardım etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm, ki istediğim tek şey de buydu. Barrett büyürken

Hafta sonları sinemaya ya da bir arkadaşımın evine giderdim, ben de babamla ofise giderdim ve her şeyi içime çekerdim. Boş masada oturup onun konuşmalarını dinlerken hissettiğim heyecanı ve gücü çok severdim."

Bana bakmayı reddederek derin bir nefes alıyor.

"Her şey önüme serilmiş durumda. Sekizinci sınıftan itibaren ne yapmak istediğimi ve oraya nasıl ulaşacağımı biliyordum. Ortaokulda kariyer günümüz vardı. Konuşmak için dört profesyonel seçmemiz gerekiyordu. Diğer çocuklar DJ'i, televizyoncuyu falan seçiyorlardı. Ben dört kez avukat seçtim," diye gülüyor, sesi biraz titriyor.

Titreyen elimle avucumu dizine dayıyorum. Ağzının köşesi titriyor ama tam olarak açılmıyor.

"Üniversite birinci sınıftayken bir çocukla tanıştım. Benzer ilgi alanlarımız vardı ve takılmaya başladık. İkinci yılımızda birlikte bir daire tuttuk. Hayatımda ilk kez gerçekten biraz gevşemiştim, anlıyor musun? Eğlenceliydi," diye omuz silkiyor. "Üçüncü sınıfın ikinci yarısında bir felsefe dersim vardı. İlk gün bir kadın geldi. Öğretim asistanı olarak derse giren bir yüksek lisans öğrencisiydi."

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin," diyorum usulca. Yüzündeki kasvet kalbimi acıtıyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

"Hayır." Boğazını temizliyor ve bana bakıyor, gözlerinin yeşili açık. "Adı Vanessa'ydı. Ona ilk gün aşık oldum."

Onun bu itirafı kalbimde bir şok etkisi yaratıyor, elim dizinden kayıyor. Tepkimi fark etmesine rağmen devam ediyor.

"Birkaç deneme yaptım ve üç hafta içinde birlikte olduk. Dersten sonra onun şehrin öbür ucundaki dairesinde buluşuyor ya da hafta sonunu benimkinde geçiriyorduk. Felsefe ve siyaset konuşur, bütün gece özgür irade ve ahlak üzerine tartışırdık. Hayatımda ilk kez beni gerçekten anladığını düşündüğüm biriyle tanışmıştım. Benim, yani kardeşlerimin deyimiyle inekliğimi takdir ediyordu."

Yutkunmaya zorluyor, acısı yüzünden okunuyor. Sanki o anı zihninde yeniden canlandırıyormuş gibi uzaklara bakarken, ben arkama yaslanıp kendi duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum - tam olarak tanımlayamadığım ama yüzeye yakın bir yerde var olduğunun farkında olduğum duygular.

"Taşak geçmememiz gerekiyordu. Pozisyonunu ve hatta belki de bursunu kaybedebileceğini biliyorduk ama o da benim gibi birlikte olmak istediğimiz konusunda kararlıydı. Bu yüzden devam ettik. Tüm sömestr boyunca. Her

Gün daha da derinleşti, saatin her tik takında bir çıkıntıdan atlar gibi. Tüm ilgimi istiyor, ailemi görmek için eve gittiğimde ya da annem aradığında veya babam Landry'deki bir durumla ilgili yardım etmemi istediğinde kıskanıyordu. Başa çıkabileceğimden çok daha büyük hale geldi. Sürekli olarak onunla diğer yükümlülüklerim arasında seçim yapmak zorunda olduğumu hissediyordum. Ve neyi seçersem seçeyim, birileri sinirleniyordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Gözleri kararıyor, elleri önünde kenetleniyor. "Sonra bir gece, geç olmuştu ve olması gerekenden daha fazla içmiştik. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve onun dairesi daha yakındı, biz de geceyi orada geçirmeye karar verdik. Daha önce hiç hafta sonu orada kalmamıştık," diyor çenesi titreyerek. "Sabah kocası içeri girdi."

"Hayır!" Nefes nefese kaldım, elim yine onun

kalçasını buldu. "Hiçbir fikrim yoktu Mallory.

Hiç."

Hem söylediklerini hem de yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışırken ağzım bir karış açık kalıyor. Graham'ı daha önce hiç kızgın görmemiştim ama bu o kadar şiddetli ki neredeyse korkuyorum.

"Haber yayıldı," diyor kelimeleri tükürerek, "ve o ifşa oldu. Görünüşe göre birlikte olduğu tek kişi ben değilmişim. Bütün hafta şehir dışında çalışan kocası, bu yüzden hafta sonları evine hiç gitmezdik, onu departmanla baş başa bıraktı."

"Bunu hak etti!"

"Belki," diyor. "Bütün bunlar oluyor ve o hâlâ beni arıyor, benimle birlikte olmak istediğini söylüyor. Beni seviyor. Ben onun ruh eşiymişim. Benimle evlenmek, bebeklerimi doğurmak istiyor. Bu saçmalık, anlıyor musun?" diye tıslıyor. "Bu kız yüzünden o kadar dağılmıştım ki, ona açıklama yapması için bir şans verecektim. Sadece gerçek olmasını çok istedim." Çenesi sıkılıyor, yüzündeki kaslar zonkluyor. "Evine gittiğimde ve gitmiş olduğunu fark ettiğimde yaşadığım şoku hayal edin."

"Graham," diye mırıldanıyorum, bana bakmasını dileyerek. "Çok özür dilerim." Onu kollarıma almak istiyorum. Ona uzanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bir sonraki dönem neredeyse sınıfta kalıyordum. Onu bulamadım. Öldüğünü falan düşündüm. Hayatımın en kötü dönemiydi. Ailem dünyanın yıkıldığını düşünüyordu. Terapiye gitmemi istiyorlar, beni okuldan almakla tehdit ediyorlardı. Hiçbir şey yapamıyordum. Tam bir kedi gibiydim."

"Ne hissetmen gerekiyordu? Bak sana ne yaptı!" Yüzüne bu ifadeyi verdiği için bu kadından nefret ettiğimi söylüyorum. "Bu çok zor, Graham. Özellikle de ilk kez yaşıyorsan ve bu kadar dramatikse."

"Neredeyse hayatımı mahvediyordu. Bu en hafif tabiriyle. Okul durumumu, ailemle olan ilişkilerimi mahvetti. Her şey birkaç ay içinde altımdan çekilip alınırken, o ortadan kayboldu ve birkaç ay sonrasına kadar bana hayatta olduğunu bildirme nezaketini bile göstermedi, bir mektupla ve iade adresi olmadan."

Hüzünle gülümsüyor. "O duruma tekrar düşmektense yalnız kalmayı tercih ederim." Kanepeye uzanıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sana bakıyorum ve ne kadar iyi bir kız olduğunu düşünüyorum. Seninleyken sonsuza kadar orada kalmak istiyorum. Seninle olmadığım zaman, olmak istiyorum." Gözyaşlarım gözlerimi gıdıklıyor çünkü daha fazlasının geleceğini biliyorum. Destansı hayat-dilinin ucunda "ama" var.

"Ama olamam Mallory." Çenemi kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Yüzü o kadar yakışıklı, o kadar şefkatli ki neredeyse nefes alamıyorum. "O zamandan beri, olaylar büyümeden önce onlarla nasıl başa çıkacağıma dair bir plan yaptım. Olasılıklar için olasılıklarım var, böylece duygularıma göre karar verecek durumda değilim." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Aramızdaki bu şeyi nasıl yöneteceğimi bilmiyorum. Bunun bir planı yok ve yaşadığım her deneyim bana bunu hemen bitirmem gerektiğini söylüyor. Ama yapamıyorum," diye fısıldıyor.

Kendimi onun gözlerinde kaybederken kelimeler kifayetsiz kalıyor. Derinlerde çok şey var-acı, hüzün, umut. Kalbim göğsümde parçalanıyor çünkü ne yapacağımı bilmiyorum.

Nasıl cevap vereceğim, hangi kelimeleri bir araya getireceğim konusundaki kafa karışıklığı beni suskun bırakıyor.

Saçlarını çekiştiriyor, başını ellerinin arasına gömüyor. "Böyle hissetmekten nefret ediyorum."

"Yapma," diyorum bileğini tutarak. "Bana karşı dürüst davrandın. Bana söylemek zorunda olmadığın ve söylemesi kolay olmayan bir şey söyledin."

"Bu konuyu hiç bu kadar yüksek sesle konuşmamıştım." Elimi kendi eliyle sarıyor ve dudaklarına götürüyor. Öpmüyor, sadece orada tutuyor. "Ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmeni istedim."

"Uğraşmak mı?" Ona yaklaşarak söylüyorum. "Sen kalbi kırılmış bir adamsın. Benimki de kırıldı. Anlıyorum. Acıtıyor."

Elimi bırakıyor ve daha önce ondan hiç görmediğim kadar güzel gülümsüyor. "Umarım bir gün aşkı bulursun. Umarım seni benim düşündüğüm gibi düşünen birini bulursun." Sırıtışı duraksıyor. "Umarım ihtiyacın olan şeyi sana geri verebilir."

Gözlerimi kaçırıyorum, onun yüzündeki ifadeyi göremiyor ve benim yüzümde dönen duygularla başa çıkamıyorum. Benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşündüğünü, ama ileriye gidemediğini, gidemeyeceğini bilmek, zaten paramparça olmuş kalbimi kırıyor.

"Sanırım artık eve gitmeliyim," diyorum, boşluğa ihtiyacım var.

"Ceketini getireyim." Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Uzaklaşmak için döndüğümde beni kollarına alıyor ve yakınımda tutuyor. Kalbi göğsünde durmadan çarpıyor, kolonyasının kokusu duyularımın üzerinde dans ediyor. Geri çekildiğinde, aramızdaki her şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum. "Hazır mısın?"

"Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Mallory

LİMON DİLİMİ ÇAYIN İÇİNE DÜŞER ve yüzeyde bir dalgalanma yaratır. Dalgalanmanın ne kadar aşağıya indiğini merak ediyorum. Bu gece hissettiklerim kadar derine iniyor mu?

"İçeri gel," diye bağırıyorum kapının çalındığını duyduğumda. Joy'un yüzünün köşeden gelmesini bekliyorum ve geldiğinde biraz rahatladığımı hissediyorum.

"Browni ile geldim," diyor. Marketten aldığı beyaz bir kutuyu sehpanın üzerine bırakıyor. "Ne oldu sana böyle? Bok gibi görünüyorsun."

"Tanrım, teşekkürler," diye iç geçirdim. "Ben iyiyim."

Kaşları kalkıyor. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Çayımdan tereddütlü bir yudum alırken onu uyaran bir bakış attım. Kapıdan girer girmez aradığında onu ölümümden haberdar etmek istememiştim. Sanırım biraz belliydi.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister

misin?" diye sorar. "Hayır."

"Mallory . . ."

Derin bir nefes alıyorum. "Graham ve ben bu akşam yemek yedik."

Ciyaklayarak kanepenin yanındaki ikinci el sandalyeye kıvrılıyor. Malzemenin marka gömleğine ne yapacağından endişe ediyorsa da bundan bahsetmiyor. Bir kez olsun.

"Sonra bazı dosyaları almak için evine geri döndük. Seviştik. Sonra bana olabildiğince dikkatli ve tatlı bir dille bir daha asla sevişmeyeceğimizi söyledi.

her şey olabilir."

"Tamam o zaman," diye yutkunuyor, bacaklarını yavaşça açıyor. "Bu kulağa pek hoş gelmiyor. 'Beni becerdiğin için teşekkür ederim. Şimdi evine git' mi?"

"Hayır, öyle değil." Akşam olanları daha yakından anlatıyorum. "Biliyor musun, aramızda bir şey olacağını gerçekten düşünmemiştim. Yani, böyle bir şey olsun diye yola çıkmamıştım. O sadece bir erkekte istediğim her şeyin yürüyen bir kontrol listesiydi ve beni masasında, ofisinde, komşusunun önünde istiyordu."

Kendini yelpazeliyor. "Bu beni çok tahrik etti."

"Dur," diyorum başımı sallayarak. "İtirafına neden bu kadar üzüldüğümü bile bilmiyorum. Başka bir şey düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

"Ama bunu umman çok doğal, Mal. Ya da en azından bu fikri düşünmüş olman.

Kimse yapmaz mı? Seni yönlendiriyor, seni beceriyor-"

"Beni gerçekten yönlendirmedi," diye itiraf ediyorum. "Arada bir kıyafetlerimi çıkarmamı söylemesi dışında hiçbir şey söylemedi, ben de seve seve yaptım." İç çekiyorum, bir yudum daha alıyorum.

Pembe, mükemmel manikürlü parmağını dudaklarına götürüyor. Bana bakışından nefret ediyorum, sanki bir projeymişim ya da hayatımın her alanında mücadele ettiğim için daha değersiz bir kadınmışım gibi.

"Biliyor musun? Unut gitsin," diyorum ona. "Bir yolunu bulacağım."

"Hayır. O kadar kolay değil," diyor. "Sizin için en iyisinin ne olduğuna karar vermelisiniz."

"Evet. Ama benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum." Bakışlarımı yakaladı. "Evet, biliyorsun."

Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor. O haklı ve ben bundan nefret ediyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Bu içimdeki küçük kıpırtı, mantığımı dinlemem gerektiğini hatırlatıyor, kalbimi değil ve kesinlikle vajinamı değil.

"İki haftanızı ayırın," diyor usulca. "Dosyayı ona değil, İnsan Kaynakları'na verin, böylece ..."

"Ne yaparsa yapsın ve hoşuna gitmeyen şeyleri veto mu etsin?" Teklif ediyorum.

"Evet. O. Bildirimini yap ve gelip benimle çalış. Biraz nüfuzum var, biliyorsun," diye göz kırpıyor. "Ya da Sienna ile Los Angeles'a git. Mal, sen bekarsın. Gençsin. Güzelsin. Burada kalman için hiçbir sebep yok. Ruhunun sana söylediği bir şeyi yap."

Gülüyorum. "Dur, bekle. Ne zaman derinleştin?"
"Ne?" diye kızarıyor.
"*Ruhunun sana söylediği bir şeyi yap*. Gerçekten mi, Joy?"

"Eczanede bir kartın üzerinde yazıyordu," diye omuz silkiyor. "Hoşuma gitti."

Derin bir nefes alarak çayımı masaya koydum. "Ruhum bana ne yapmamı söylüyor bilmiyorum. Sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

Joy'a gerçeğin geri kalanını söyleyemem, umarım Graham da iyidir. Kalbim onun için kırılıyor. İncinmiş ya da üzgün olmasından endişeleniyorum ve keşke ona ne kadar harika biri olduğunu ve bir CEO olmaktan daha fazlasını yapabileceğini gösterebilseydim. Bazen beni dinlese de, bunu dinlemeyeceğini biliyorum.

Browni kutusunu açtı ve bana bir tane uzattı. Yapış yapış ve yumuşak ve kreması neredeyse ucundan akıyor. Kendine de bir tane aldıktan sonra havada tutuyor. Ben de benimkini ona çarpıyorum.

"Yetişkin olmak berbat bir şey, değil mi?" diye soruyor, ağzı çikolatayla yapışmış bir halde.

"Evet. Kesinlikle öyle."

Bir süre oturduk, Joy kek yiyordu ve ben onu izliyordum. Ben aç değilim. Kızların bir şeylerle başa çıkma yöntemi çikolata yemek olsa da b a n a pek cazip gelmiyor. Duygusal desteğe ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var. Çözümlere. Bunun farkına varmam beni güçlendiriyor.

Joy yarın beni kontrol edeceğine söz vererek ayrıldı. Kapıyı kilitliyorum ve bilgisayarımın başına geçiyorum. Üniversiteden gelen e-posta hala gelen kutumda duruyor.

Hafif bir tereddütle tekrar tıklıyorum. Kayıt için başvurmak üzere form en altta. Orada duruyor, heyecan ve olasılık vaadiyle beni içine çekiyor.

Birkaç yıl içinde işim bitebilir. Generallerimin çoğu tamamlandı ve transfer edilebilir durumda ve öğrenci kredisi almaya hak kazandığımı biliyorum.

Graham'ın potansiyel sahibi olduğuma dair sözlerini hatırlıyorum. Haklı mı? Soru sormak için ona sahip olsaydım bunu yapabileceğimi biliyorum, ama ona hiç sahip olmayabilirim. Herhangi bir sıfatla.

Ruhuma geçici bir his çöküyor. Ne yapmam gerektiğini bildiğim için moralim bozuluyor, heyecanım azalıyor. Graham söz konusu olduğunda mantıklı olan tek bir cevap var. En azından şimdi görebiliyorum.

"Siktir et," diyorum ve kendimi durduramadan ilgi formunu doldurup "Gönder "e tıklıyorum.

Graham

Ford, gezegenin öbür ucunda bir yerde bir çocuğa futbol topu verme hikayesini anlatırken yüzü aydınlanıyor. Hikayesi ilginç ama onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde aydınlanırken izlemek her şeyin en güzel yanı.

"Onu her gördüğümüzde yanımıza gelir ve 'Teşekkür ederim' derdi," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bu gerçekten memnuniyet vericiydi."

"Bakın kim gelmiş..."

Kafamızı kaldırdığımızda Barrett'ın çiftliğin mutfağına girdiğini görüyoruz, Huxley de peşinde. Ford'u hızlıca kucaklıyor ve sonra sırtıma vuruyor. "Burada neler oluyor?"

"Güvenlik şirketini tartışıyorduk," diyorum. "Bu konuda senin lanet olası kampanyandan daha fazla şey var."

"Düşünsenize," diye şaka yapıyor Barrett, "biz olmasak canınız çok sıkılırdı."

"Ya da aklı başında," diye mırıldandım.

"Selam, Graham. Hey, Ford!" İyi huylu bir çocuk olan Huxley, konuşma sırasının kendisine gelmesini bekler. Ford'un yanına koşar.

Lincoln her zaman Huxley'nin favorisi olmuştur, ancak annesi ve Barrett Atlanta'da siyasi işlerle uğraşırken Ford ile balık tutarak birkaç gün geçirdikten sonra, Linc'e rakibi olduğunu söylemekten nefret ediyorum.

"Balıkların ısırıp ısırmadığına bakmak ister misin?" Huxley sorar.

"Hey, Hux. Ford bugün Graham ile çalışıyor," diyor Barrett saçlarını karıştırarak.

"Doğru," diyor Ford sandalyesini geriye iterek, "ama balık tutmak Graham'la konuşmaktan çok daha eğlenceli. Hadi gidip neler yapabileceğimize bakalım, dostum." Onlar dışarı çıkarken Ford, Barrett'a doğru eğildi ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı: "Onunla ilgilenme sırası sende. Graham'ın bugün kıçında bir sopa var."

"Siktir git," diye kıkırdıyorum. Ama o kadar da haksız değil.

Bugün ofisten ayrılmak zorunda kaldım çünkü yakınlığına dayanamadım. Ondan uzak olmak istediğim için değil. Çünkü onun içinde olmak istedim. Onu kucağıma almak, kahkahalarını dinlemek, yoga hikayelerini dinlemek ve söylediğim bir şeye cevap verirken yüzünün nasıl da asıldığını izlemek istedim.

Bununla ilgili her şey imkansız. Dün gece onu bıraktıktan sonra ofisten uzaklaşmasını izledim. Köşede gözden kaybolurken arka lambaları karardı ve arabama atlayıp onu takip etmemek için her şeyimi verdim.

Tamamen bencilce. Ben buyum işte. Ona verebileceğim, vermek *istediğim* hiçbir şey yok, yaptığımızdan daha fazlasını yapamam. Bu ona hiçbir şekilde adil değil. Yine de onu ofisimde tutmak istiyorum, böylece onu içime çekebilir, yakınlığını hissedebilirim. O bana sarılmışken birkaç saatliğine gizlice kaçmak ve sadece onunla olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Ama bunu yaparsam, her şey dağılacak.

"N'aber, G?" Barrett daha önce Ford'un oturduğu sandalyeye oturdu. Ford'un tavrımla ilgili yorumunda ne kadar haklı olabileceğini düşünürken başını iki yana sallıyor. "Çok kızgınsın."

"Hayır," diyorum elimdeki kalemi masaya vurarak. "Ben iyiyim."

"Konuş benimle. Neler oluyor? Ford'la ilgili bir şey mi?" Cevap vermeyince kıs kıs güldü. "Oh, anlıyorum."

"Bir bok göremiyorsun."

"Sanırım biliyorum, küçük kardeşim." Masanın karşısında birbirimize bakıyoruz, o gülüyor, ben ters ters bakıyorum. "Açık olmak gerekirse, şu anda çoğu zaman Atlanta'da olabilirim, ama hala konuşuyorum. Özellikle de Linc'le. Yani bazı şeyleri biliyorum."

"Eğer Lincoln size bilgi veriyorsa ve siz de bunu kabul ediyorsanız, size verdiğim değer kadar zeki değilsiniz demektir."

"Bakalım kaynaklarım ne kadar güvenilir. Bir tahmin hakkım var, tamam mı?" "Barrett," diye uyarıyorum.

"Bu .. . . Mallory
mi?" Omuz
silkiyorum.

"Onu gördüm. Çok seksi."

Yine omuz silktim.

"Ford da onun çok zeki olduğunu ve ister inanın ister inanmayın, babamın ondan hoşlandığını söyledi."

Üçüncü kez omuz silkiyorum, ama bu sefer bir uyarı atışıyla. Barrett gülüyor.

"Ford ayrıca eğer ona gözünü dikmeseydin-"

"Yeter," diyerek ayağa kalktım ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim.

"Sadece şaka yapıyordum. Son kısmı Ford söylemedi ama söylediğini söylersem senden gerçek bir tepki alacağımı biliyordum."

"Sen tam bir politikacısın," diyorum, Ford'un Mallory'ye ciddi ciddi bakmamasından dolayı rahatlamış bir şekilde. Üzerimdeki rahatlama kalkarken, tekrar geriye doğru yığılıyorum. "Barrett," diye irkildim. "Başım belada."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ayaklarını masaya vuruyor ve kendini beğenmiş görünüyor.

Lincoln odaya girerek, "Annem bunun için seni öldürecek," diye bağırır. "Güven bana. Dün ben de benzer bir şey yüzünden dayak yedim."

Lincoln, Barrett'ın yanına otururken hepimiz gülüyoruz. Yerimize oturduğumuzda, ikisinin de bana bir soruşturmada şüpheliymişim gibi baktıklarını fark ediyorum. Birden kendimi sayıca çok az hissediyorum.

"Ee, ne hakkında konuşuyoruz?" Lincoln kocaman pembe bir baloncuk üfleyip yüzüne çarpmasına izin vererek soruyor.

"Mutluluğun can sıkıcı," diyorum.

"İyi bir amcık sana bunu yapar, G. Dene."

"Biz de tam bundan bahsediyorduk," diyor Barrett, kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümseyerek. Lincoln, "Demek o da bunu dinliyormuş," diye haykırıyor. "Ford dedi ki-"

"Kapa çeneni, Lincoln."

Barrett kardeşimize, "Graham da tam benden tavsiye almak üzereydi," diyor. "Hayır, sormayacaktım."

"İyi ki o zaman uğramışım. Bunun benim uzmanlık alanım olduğunu hissediyorum," diyor Lincoln. "Kadınlar benim işim. Yani, şuna bir bakın. Nişanlı olan benim ve küçük Landry de yolda. Getir onu, G."

"Tavsiyene ihtiyacım yok."

Barrett, "Yani sen istemeden sana vereceğiz," diye takılıyor. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Başımı masaya koyarak inliyorum.

Lincoln kardeşimize "Sen önden git" dedi. "En iyisini sona saklayacağız." "Lincoln, bu düğün saçmalığı konusunda hâlâ ince bir çizgidesin." "Taşaksız olmana engel olamıyorum," diye iç geçiriyor Lincoln. "Ne yaptığımı gördüğümde İstersem, yaparım."

Ne olduğundan emin değilim ama bir itiş kakış duyuyorum ve ikisi gülmeye başlıyor. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyorlardı. "Pekâlâ, G. Mallory'yle aranızdaki sorun nedir?"

İkisi de bana bakıyor, bakışları yüzümde sabitlenmiş. Hiçbir çıkış yolu yok. Bu durumda da Mallory'yle olduğum gibi sıkışmış durumdayım ama bu sefer bir çıkış yolu görüyorum. Acı verici ve potansiyel olarak küçük düşürücü olacak ama bir yolu var.

Nefesimi tutarak, "Mallory'nin sorunu bir tane olmaması," diyorum. İkisi de hemen yanıt vermiyor ve bu beni rahatsız ediyor. "Burada işimiz bitti mi?"

"Hayır," diyor Lincoln. "Yani, şunu anlamama izin ver, senden hoşlanıyor mu? Değil mi? Hoşlanmadığını söylemiyorum-"

"Kes şunu, Linc," diye gülüyor Barrett. "Seni durduran ne, Graham?"

"İşe yaramayacak."

"Sana bunu düzeltecek tüyolarım olduğunu söylemiştim," diye göz kırpıyor Lincoln. "Bu hapları da yapıyorlar..."

İçimi çektim. "Bakın çocuklar, yardım etme arzunuzu takdir ediyorum. Ediyorum da. Ama yardıma ihtiyacım yok. Sadece bunu çözmeye ihtiyacım var."

Barrett masaya yaslanıyor, saati tahtaya çarparak şıngırdıyor. "Doğru kişiyle tanıştığınızda, bu asla kolay olmaz. Birlikte olduğum birkaç kadın vardı ve her şey *çok* kolaydı," diyor. "Ne dediysem yaptılar. Doğru soyadına sahiptiler ya da kamu görevi için kişiliğime katkıda bulunacak doğru yoldaydılar."

"Ya da siyah file çorap giyiyorlardı," diye sırıtıyor Lincoln.

"Ve bu," diyor Barrett, Lincoln'ü göstererek, "doğru kişi olmadıklarını nasıl anladığınızdır."

"Doğru." Lincoln şapkasını çıkarır ve ters çevirir. "Barrett'ın söyledikleri doğru. Dani ile kolay olmadı. Hâlâ da kolay değil. Hatalı olduğumda bana söyler ve beni yola getirir. Sonra bir de beyzbol meselesi çıktı. İşler karışık. Anahtar şu-"

Barrett, Lincoln'e gülümseyerek, "Onları değiştirmek yerine çözmeyi istemek," diyor. "Tüm bu sorunları, tüm bu baş ağrısını göze alıp bunun için savaşmayı tercih ettiğinizde, çünkü teninizde başka bir kadının parfümünü ya da size bakan başka birinin gülümsemesini hayal ettiğinizde . . ."

"Yapamazsın." Lincoln bana gülümsüyor. "Birisi bana bir keresinde belki de işe ve kıza sahip olamayacağımı söylemişti. Belki de 'işe yaramayacağı' yanılgısına kapılamazsın ve bu her ne demekse, ki bu arada aptalca, ve kıza. İkisinden birini alıp gideceksin, G-senin aptalca bahanelerini ya da Mallory Sims'i. Sen seç."

Kapı açıldı ve Ford ile Huxley içeri girdi. Hayatımda bir çocuk gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Bu iş daha bitmedi," diye uyarıyor Lincoln.

"Eğlendin mi?" Barrett Hux'a sorar.

"Evet."

"Beni aldatıyor musun?" Lincoln, Hux'u kolundan tutup hızlıca kucaklayarak sorar. "Nasılsın dostum?"

"Güzel. Hey, bebeğin olacağını duydum. Düşünüyordum da. Çocuğuna benim adımı vermek istersen, benim için sorun olmaz."

"Bunu patrona ileteceğim," diye gülüyor Lincoln.

"Pekâlâ çocuklar, ofise dönmem gerekiyor. Ford, son sigorta belgesini hafta sonundan önce fakslayacağım. O da tamamlanır tamamlanmaz, sanırım gitmeye hazırız."

"Teşekkürler."

"Şimdi git biraz puuuu. . . . . Yavru köpekler," diye boğuluyor Lincoln, Hux'a bakarak. "Yavru köpekler. Git kendine yeni bir köpek yavrusu al, Graham."

Ben Çiftlikten çıkarken hepimiz gülüyoruz, Huxley şaşkın görünüyor.

OceanofPDF.com

Graham

Landry Holding'deki odamıza girdiğimde MALLORY'nin koltuğu boştu. Telefonu ve anahtarları masasının üzerinde bir yığın halindeydi, klavyesinin yanında bir çeşit şekerin ambalajları vardı.

Dayanamıyorum. Onları toplayıp çöpe attıktan sonra ofisime gidiyorum. Kapı açık bırakılmış.

Önümdeki sözleşmeye odaklanmaya çalışıyorum ama ne zaman bir ses duysam Mallory mi diye başımı kaldırıp bakıyorum. Pavlovcu bir köpek saçmalığı bu ve onunla bu noktaya gelmekten nefret ediyorum.

Buraya gelirken kardeşlerimin sözlerini düşününce haklı olduklarını anladım. Bu iş öyle ya da böyle bitecek. Her zaman öyle olur. Olayların doğal akışı bu.

Mallory bundan daha fazlasını hak ediyor. Dünyalara sahip olmalı, sevebileceği ve ciddi olabileceği biri olmalı. Alison ya da Danielle gibi aşık olabileceği ve güvende olacağı bir ilişkiye ihtiyacı var. Ayrıca, beni sevdiğine karar verip sonra sevmediğini fark etmesini izleyemem. Buna dayanamam.

Bugün ondan kaçtım. O da benden kaçtı. Bu işin sonuna varmak düşündüğümden daha kolay ve benim kararıma bağlı olmayabilir. Bu beni biraz rahatlatmalı. Bunun yerine, kaygımı daha da arttırıyor.

Süite geliyor. Selofan havada kırışıyor ve ben gülüyorum.

Tam bir pislik.

"Hey," diyor kafasını kapıdan uzatarak. "Ben gidiyorum, tamam mı?"

"Saat beş oldu mu?" Saate bakarak soruyorum.

"Saat beş buçuk aslında. Baban için bir şeyler bitirmek üzere burada kaldım."

"Gerçekten mi? Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Önemli bir şey değil," diyerek beni başından savdı. "Ama gitmem gerekiyor."

"Planınız var mı?"

"Yogam var." Ofisime adımını atıyor ve neredeyse boğuluyorum. Daracık pantolonu kıvrımlarını sararken beyaz gömleği üstünü sarıyor. "İyi misin?"

"Peki," diyorum hırıltılı bir sesle. Boğazımı temizleyerek onu Keenan'la akşam yemeğinde hayal ediyorum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette. Zaten seninle konuşmak istiyordum," diyor gözlerini benimkilerden ayırarak.

Midem korkuyla doluyor. Ağır, iğrenç, sinir bozucu bir endişe. "Ne hakkında? İstersen içeri gelebilirsin."

Karşımdaki sandalyeye doğru adım atmadan önce biraz düşündü. "Bugünden sonra Ford'un şirketi büyük ölçüde yoluna girmiş olacak. Sadece sigorta belgesini imzalamanızı bekliyorum, sonra da faksla geri göndereceğim."

Bir kâğıdı masanın üzerinde kaydırıyorum. "İmzaladım. Tamamdır. Yine de fakslayacağım. Saat altıya kadar oraya ulaşması gerekiyor yoksa teklif geçersiz olur ve her şeye baştan başlamak zorunda kalırız."

"Göndereceğim," diyor.

"Siz ayrılmadan önce orada olması gerekiyor. Aksi takdirde, bu oranı garanti edemeyiz ve bütçeyi tutturmak için bu orana ihtiyacımız var."

"Bana güvenmiyor musun?" diye sırıtarak kağıdı
alıyor. Ona ihtiyatla bakıyorum ama haklı. Ona
güveniyorum.

"Bununla birlikte," diyor boğazını temizleyerek, "benim yerime geçmeni istiyorum. Tercihen mümkün olan en kısa sürede."

Yüzünde güneş ışığı yok, görmeye alışık olduğum rahatlık yok ve bu da korkuyu daha da sıkılaştırıyor.

"Aramızdaki şeyler her gün buraya gelmemi gerektirecek kadar karmaşık. Yani, sen . . . Ben ... biz ..." Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, yardım etmem için yalvarıyor.

"Anlıyorum." Aramızdaki hava, hissettiğim dehşet kadar ağır bir şekilde hareket ediyor ve ona uzanmak istiyorum, ama bu başlı başına bir sorun. "Gitmeni istemiyorum. Bunu söyleyebilir miyim?"

"Gidebilirsin. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, gitmek istemiyorum," diye iç geçiriyor. "Buraya gelmek çok zor ve bu sefer kelime oyunu bile yapmıyorum," diye zayıfça gülümsüyor. "Seninle asla sınırı aşmamalıydım çünkü birlikte çok iyi çalışıyoruz. Ama ben yaptım."

Çizgiyi aştığımız tüm zamanları düşünüyorum ve en ciddi olanların onun bedeninin içinde olduğum zamanlar olmadığını fark ediyorum. Onun zihninin içinde olduğum zamanlardı. Kendini kalbimin içine gömdüğü zamanlardı.

Bizi bu noktaya getiren şey bu. Bu yüzden bu konuşma bana boğuluyormuşum gibi geliyor. Aramızda sadece fiziksel bir şey olsaydı, idare ederdim. Ama öyle değil. Bundan çok daha derinleşiyor.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor. "Aslında uygun olabilecek bir kız tanıyorum. İsterseniz özgeçmişini getirebilirim."

Ama o sen olmayacaksın.

En iyisi bu. Bunu biliyorum, her ne kadar beynimin içinde onu vazgeçirmem için bana bağıran çığlığı duymaktan kendimi alamasam da.

"Emin misin? İşinden ayrıldığın için kendini zor durumda bırakmanı istemiyorum. Seni transfer edebilirim. Bunu daha önce önermiştin, hatırladın mı?"

"Evet. Ama sanırım senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var Graham. Sen bir çeşit uyuşturucu gibisin ve benim de soğuk hindiye ihtiyacım var."

Benzetmesine sırıtıyorum ama gülümsememde mutluluk yok. "Sana parlak bir tavsiye mektubu yazacağım," diye söz veriyorum. "Başka bir iş bulmana bile yardım edebilirim. Seni işe alacak kadar akıllı olan herkes için bir değer olursun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Zorla yutkunuyorum. "Peki, benim iyiliğim mi?" "Tabii. Çek."

Ciğerlerimi havayla doldururken beyaz gürültüden başka bir şey duyamıyorum. "Lincoln bu hafta sonu evleniyor. Çiftlikte." Gözlerinin açılmasını izliyorum, güzel yüzünün her yerinde beklenti yazılı. "Eşim olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Graham . ." diyor temkinli bir şekilde.

"Yakında buradan ayrılacaksın ve dürüst olalım, muhtemelen seni bir daha görmeyeceğim." Bunu söylerken çenem sıkışıyor ama devam ediyorum. "Gidip başka bir hayat yaşayacaksın ve sana en iyisini diliyorum. Ama bir süre daha birlikte olacağımıza göre, elimizden gelenin en iyisini yapalım. Ne zararı olabilir ki?"

Cevabı biliyorum. Sonunda sadece daha fazla acı verecek ama hayatımda ikinci kez hedonist yaklaşımı benimsemeye hazırım.

"Emin misin?" diye sorar. "Bu senin ailen, üstelik bir düğün ve ben . . ."

"Ne?"

Omuz silkiyor.

"Sen de benim eşim olursun ve kolumda olmandan onur duyarım." Kabul etmeyince öne doğru eğildim. "Beni yalnız gitmeye zorlama. Kardeşlerim bunu yaşamama izin vermez."

Yavaş yavaş, santim santim, yüzü özlediğim o güneş ışığıyla parlıyor. "Böyle söyleyince, sanırım sana yardım edebilirim."

"Bir bölüm daha var." Yok. Hepsi bu kadar. Sadece düğün. Ama ne kadar kolay kabul ettiğini görünce, şimdi şansımı zorlayacağım. "Bir gün önce kardeşlerimle bir golf gezisi var. Hepimiz gidiyoruz. Kabus gibi olacak ama Lincoln bunu yapmak istiyordu. Ailemin kızları kulüp binasına gidip Danielle için duş alacaklar. Belki benim adıma gitmek istersin diye düşündüm."

"Ne? Senin adına mı? Bu hiç mantıklı değil Graham."

"Evet," diyorum ayaklarımın üzerinde düşünerek. "Annem orada olacak, iki kız kardeşim de. Alison ve Danielle ve birkaç arkadaşı. Sen de gidersen iyi olur diye düşündüm. Lincoln için de çok şey ifade edeceğini biliyorum."

Son söylediğin biraz abartı oldu. Lincoln'ün umurunda olmaz. O sadece Danielle ve onu mutlu etmek için endişeleniyor. *Bingo!*

"Dani buralı değil," diyorum, lafı dolandırmadan. "Burada pek arkadaşı yok ve Lincoln'ün hepimizin gelip onu desteklememizi çok istediğini biliyorum."

"Onu tanımıyorum bile," diye belirtiyor.

"Evet, ama hepimizin senin hakkında konuştuğunu duydu." Yutkunuyorum ve buna biraz daha gerçeklik katmaya hazırlanıyorum. "Bu benim için çok şey ifade ederdi."

Nefesini içine çekiyor, karar vermekte zorlanıyor. "Lütfen mi?"

"Peki," diye nefes verir. "Ben yaparım."

"Harika! Ben-"

"O kadar hızlı değil," diyor bana parmağını sallayarak. "Bir şartla giderim."

"O da ne?"

"Bu gece benimle yogaya geliyorsun."

"Mallory," diye inledim. "Mantıklı ol."

"Bence bu çok makul. Hiç tanımadığım birinin düğününde ve gelin partisinde sana eşlik etmeyi düşünüyorum. Sana çok şey veriyorum Graham. Bana kesinlikle bir saat yoga verebilirsin."

"Yoga yapmıyorum."

"İyi yoga yapacaksın." Ayağa kalkıyor, elini kalçasının kıvrımına sokuyor. Ne yaptığını biliyor çünkü sırıtıyor. "Saat altıda stüdyoda olman gerekiyor." Karar verilmiş gibi, sigorta evraklarını alıp kapıya doğru zıplıyor. "Oh, ve Graham?"

Bana nazlı nazlı bakıyor. "Evet?"

Soruyorum.

"Geç kalmayın."

Mallory

Bunu kendime neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yüksek sesle gülerek iç monologumu düzeltiyorum. Bunu kendime neden yaptığımı biliyorum. En azından bu sefer.

Graham Landry'yi rahatlamış görmek istiyorum. O kadar çok şeyle uğraşıyor ki ona ofisten uzakta birkaç dakika vermek istiyorum. *Olmaktan* başka yapacak bir şeyinin olmadığı bir zaman dilimi. Biraz kas görebileceğimi ve şanslıysam biraz terleyebileceğimi hesaba katarsak, bunun da zararı olmaz.

Son otuz dakikadır esniyorum, kendimi iyi ve esnek hissediyorum. Her yerim karıncalanıyor ama bunun muhtemelen yaptığım hareketlerle bir ilgisi yok, daha çok stüdyonun ön camında aniden parlayan farlarla ilgisi var.

Bir bağımlı olduğumun farkındayım ve uyuşturucularımı Graham'larla ölçüyorum. Tıpkı bir şeye karşı doyumsuz bir istek duyan herkes gibi, onunla geçirdiğim kalan anları hor görmek istiyorum çünkü bir kez bitti mi, bitmiştir. Bitmek zorunda. Arada bir sopasından gereksiz yere nefes alamam.

Stüdyoya girdiğinde nefesim kesildi. Üzerinde, çoğu erkeğin aksine ona yarı dar gelen bir çift siyah egzersiz pantolonu vardı. Takım elbisesinin pantolonu gibi, ama değil. Sadece, büyük olasılıkla, daha iyi. Kolsuz siyah bir gömlek gövdesini örtüyor, kolları benim zevkim için sergileniyor.

Alt dudağını ısırarak etrafına bakınıyor. "Yani burası bir yoga stüdyosu mu?" "Öyle." Çıplak ayaklarımın üzerinde doğruluyorum.

"Hiç yoga yapacağını düşünmüş müydün?"

"Hayır." Gri spor çantasını yere fırlatarak bana kocaman bir sırıtış atıyor. "Ayakkabılarını çıkar?"

"Lütfen." Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarışını, sonra da yere, benimkilerin yanına onun için serdiğim mindere doğru ilerleyişini izliyorum. "Umarım mutlusundur," diyor, rahatsız görünüyor. "Burada olmak için bir yığın kâğıdı imzasız bıraktım."

"O düğüne gitmemi gerçekten istiyor olmalısın," diye takılıyorum.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor, tam bir daire çizerek. "Her yerde aynalar var. Bu stüdyo başka bir amaç için kullanılabilir, eğer beni anlıyorsanız."

Koluna vurarak onu güldürüyorum. "Odaklan, Graham."

"Tamam, tamam. Önce ne?"

"Sadece otur ve gerin. Gevşe."

Oturdu ve bana baktı.

"Bu kadar heyecanlı davranma," diyorum yanına oturarak. "Daha başlamadan enerjini tüketeceksin."

"Onu dizginlemeye çalışacağım."

Hareketlerimi taklit ediyor. Bu kadar formda birine göre, bir tahta kadar sert. Neredeyse komik ama yorum yapmıyorum. Sadece ofis dışında yanımda olmasından hoşlanıyorum. Ayrıca, benim kışkırtmalarım olmadan da yeterince konfor alanının dışına çıkmış durumda.

"Yoga bu mu?" diye soruyor, bir kolunu başının üzerine uzatarak. "Bu aptalca."

Ayağa fırlıyorum ve arkasına geçiyorum. "Hayır," diyorum kaslı kolunu elime alarak. "*Bu* yoga." Avucunu çeviriyorum ve kolunu daha uzağa ve yukarı çekiyorum.

"Siktir," diye yüzünü buruşturur. "Sakin ol, kaplan."

"Gördün mü? İyi yoga yapıyorsun." Diğer kolunu tutuyorum ve diğer tarafa çeviriyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Harika."

Onu ellerimde tutmak bana da harika hissettiriyor. Ona dokunabilmek ve bir nedene sahip olmak. "Hadi aşağı bakan köpek."

"Umarım bu köpek stili için bir takma addır."

"Hayır," diye gülüyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp önünde eğilmeden önce ondan büyük bir adım uzaklaşıyorum. "Bu." Ters V şeklinde poz veriyorum ve ona bakıyorum. "Bunu yap."

"Hayır," diye sırıtarak arkasına yaslanıyor. "Ben sadece seni izleyeceğim. Manzara olağanüstü."

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Anlaşmamız yoga yapman üzerineydi.

Beni yoga yaparken izlemeyecektin." "Ben buradayım. Yoga yaptım."

"Hayır, esnemişsin. Bir nevi." Ona bir bakış attım. "Vücudun çok sert."

"Beni sert sevdiğini sanıyordum."

Birbirimize sırıtıyoruz, ama bunu ne kadar uzun tutarsak, her şey birdenbire o kadar ağırlaşıyor. Aramıza bir uçurum kazıldı, üstesinden gelemeyeceğimiz bir krater. İşler eskisi kadar kolay değil.

"Özür dilerim Mallory," diyor dik oturarak. Kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koymuş, bana bakıyor.

"Sorun yok." Plank pozisyonuna geçiyorum ve nefesime odaklanıyorum. "İkimiz de ne olduğunu biliyoruz ..." Yüzümü ona dönerek yere uzanıyorum. "Ve ne olmadığını da."

"Keşke farklı bir şey olabilseydim."

"Hayır. Yapma Graham. Bu halinle harikasın."

Önüme geçiyor, böylece ondan başka hiçbir yere bakamıyorum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii, Joy bana bir elbise ödünç vermeyi taahhüt ettiği için düğüne gitmemi istememen gibi bir şey değilse. Bu kolay bir iş değil dostum."

"Elbiseniz olmadığını düşünmemiştim."

"Oh, var," diye yalan söyledim. "Sadece

onunkini istedim."

"Sana bir tane alabilirim," diye teklif

etti. "Ve ben onu giyemem."

Kıkırdıyor. Derin bir nefes alarak yavaşça bana bakıyor. "Ben sadece, aramızdaki şeylerin asla bir şey olamayacağının gerçek nedenini bilmeni istiyorum."

Kaya büyüklüğündeki yumruyu yutmaya zorlarken boğazım yanıyor. "Sanırım bunu zaten konuşmuştuk."

"Sana sadece bir kısmını verdim. Kabul etmesi kolay olan kısmını."

"Graham, bu konuşmada senin için kolay olan hiçbir şey yoktu."

"Doğru. Ama bu konuşmadan sonra bunun

senin hatan ya da yanlış bir şey yaptın ya da sende bir sorun var

birlikte olmamızı engelleyecek bir şey yok."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim kırılıyor. "Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Bu benim için önemli," diye fısıldıyor. "Eğer bana karşı bir şeyler hissettiğine karar verip, sonra da hissetmediğine karar verirsen, sanırım ... . Sanırım bununla başa çıkmak benim için çok zor olurdu."

Bunun Vanessa ile bir ilgisi olduğunu biliyorum, bu adamı mahvettiği için suratına tekmeyi basmak istediğim sürtükle. Yine de nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Kalbim onun itirafı karşısında hem çarpıyor hem de kırılıyor ve tek yapabildiğim onun duygularıyla boğuşmasını izlemek oluyor.

"Bir şeylerin planlanmamış olmasından hiç hoşlanmam," diyor yumuşak bir sesle. "Sayıları severim. Programları. Tarihleri. Sonra sen ofisime girdin ve istediğim her şeyi alıp su şişen ve kâğıtlarınla birlikte havaya fırlattın."

"Sana sormuyorum-"

"Hayır," diyor elime uzanarak. "İstemediğini biliyorum. Benden hiçbir şey istemiyorsun. Ama burada mücadele ediyorum çünkü ..."

Ayağa kalkarak arkasından yürüyorum ve omuzlarını ellerimin arasına alıyorum. Onları ileri geri hareket ettiriyorum, stüdyonun sessizliği ikimizi de rahatlatıyor.

"Kendin için bir şeyler yapmaya başlayacağına söz ver," diyorum sonunda. "Belki yoga yapmıyorsun ama masaj yaptırabilirsin. Bir erkekten," diye ekliyorum yutkunarak. "Sana her ay bir randevu ayarlayabilirim. Takviminde yazsa gideceğini biliyorum."

Kıkırdayarak başını eğiyor ve kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Ve masanda biraz protein barı bulundurmalısın. Öğünler arasında çok uzun zaman geçiriyorsun," diye ekliyorum. "Hillary's House'un sana kahvaltı getirmesini sağlayabilirim-"

"Mallory," diye nefes alıyor ama devam

etmiyor. "Kendine iyi bak Graham."

Hiçbir şey söylemiyor ama söylemek zorunda da değil. Buna sevindim çünkü söyleseydi ağlayabilirdim.

OceanofPDF.com

Graham

"KENDİN İÇİN BİR ŞEYLER YAPMAYA BAŞLAYACAĞINA SÖZ VER."

Bütün gece kafamı kurcalayan o cümle, o küçük cümle. Bu yüzden somonumu yaktım, bu yüzden en sevdiğim burbon olan Blanton's'ın yeni şişesini d e v i r d i m. Duşa hiç girmediğimi fark edene kadar duşu on dakika boyunca açık bırakmamın nedeni buydu.

Benim için yaptığı küçük şeyleri düşünüyorum. Bir şeylerle ilgilenmek için kendi yolundan nasıl çıktığını, benim için nasıl endişelendiğini. Onunla fiziksel olarak birlikte olmayı, bana karşı hissettiklerini ne kadar sevsem de, onun bu yanı beni daha önce hissetmediğim bir şekilde vuruyor. Sarsamadığım, gittiğinde bir boşluk bırakacağından korktuğum şey bu.

O gittiğinde.

"Kahretsin," diye inleyerek ellerimi avluya açılan cam kapıya bastırıyorum. Elim kolum bağlı, tam bir enkaz halindeyim ve bunu düzeltmeye çalışacak enerjim bile yok.

Camı itip mutfak masasının üzerindeki evrak çantama dönüyorum ve üzerinde çalışmam gereken birkaç dosya çıkarıyorum. Onlara bir göz attım ve fark ettim ki umurumda değiller. Umurumda da değil. Bir şeyler ters gidiyor ve bu Landry Güvenlik ya da Lincoln'ün sözleşmeleri değil. Başka bir şey.

Dosyaları masaya çarpıyorum ve masaya bir şaplakla çarpıyorlar. Çantamdan bir şey yuvarlanıyor ve yere düşüyor. Geniş bir sırıtış dudaklarımı gıdıklıyor.

Gülerek onu alıp havaya kaldırıyorum. Üzerinde "Stres Giderici" etiketi olan bir silindir şişe ışığı yakalıyor.

"Mallory," diye fısıldadım. "Lanet olsun sana."

Bir kadını arayıp dikkatimi dağıtmaya çalışabilirim. *Onun yerine geçmeye çalışabilirim*. Kardeşlerimin sözleri zihnimde yankılanıyor ve ardında bir farkındalık izi bırakıyor.

Onun yerini dolduramam. Değiştirmek de istemiyorum. Kahretsin, yapamam.

Onu başka bir kadınla değiştirmenin yolu yok. Benim için olduğu her şeye ulaşması için iki, üç, hatta belki dört kadın gerekir.

Bunu daha fazla düşünemeden telefonum çaldı. Bakmadım bile. Sadece cevap verdim, farkındalığım yüzünden beynim doğru düşünemeyecek kadar bulanıktı.

"Alo?" Dalgın bir şekilde sordum. "Graham?"

Telefon elimde sallanıyor ve neredeyse yere düşüreceğim. Kesinlikle yanılıyorum. Mallory yüzünden çok sarsılmış ve strese girmiş olmalıyım ki bir şeyler hayal ediyorum. Bu olmalı.

"Graham?" diye tekrar soruyor. Sesi bu kez net ve tam da hatırladığım gibi.

Zorla yutkunuyorum, duygularım karmakarışık. Yıllardır onun sesini duymayı bekledim, ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Şimdi o hatta, ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Vanessa?" Ben soruyorum.

"Benim," diyor nefes nefese. "Sesimi hatırlayacağından emin değildim."

Kollarımda yatarkenki görüntüsü, gülümsemesi ve ardından yatağının ucunda duran kocasının yüzü zihnimde dönüp duruyor. Midem düğümleniyor.

"Beni neden arıyorsun?"

"Lincoln'ün düğünü tüm eğlence kanallarında ve dergilerde. O zamanlar sana çok benziyordu." Duraksıyor. "Nasılsın, Graham?"

"Vanessa, ben ..." Ellerimi yüzümde gezdiriyor, bu fırtınanın ortasında umutsuzca biraz sakinlik arıyorum. "Yani kardeşimi televizyonda gördün ve 'Yıllar önce becerdiğim adamı arayacağım' diye mi düşünüyorsun?" Ses tonum onu şaşırttı ve açıkçası ben de şaşırdım. Şu anda hissettiğim şeyin daha önce olmadığını söyleyebilirim.

"Kocan nerede?"

"Bir süre önce ayrıldık," diye itiraf ediyor. "En başta onunla hiç evlenmemeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın," diyorum. "Muhtemelen onu da mahvettin."

"Ne?"

Bu kadına karşı duyduğum öfke tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı. "Hiç mi vicdanın yok? Sen evliydin, Vanessa. Evliydin. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Graham. . ."

"O zaman benimle hem gerçek hem de mecazi anlamda dalga geçiyorsun, çünkü sikimi almak senin için yeterince iyi değildi. Hayatıma girip ailemle sorun yaşamama neden olman gerekiyordu." Yüksek sesle söyledikçe daha da netleşiyor.

"Seni sevdim!"

"Sen kendinden başka kimseyi sevmedin. Sevginin ne demek olduğunu anladığından bile şüpheliyim." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken gülüyorum. "Yakın zamana kadar aşkın ne demek olduğunu anlamamıştım."

Uzun bir sessizlik çöküyor üzerimize, patlamam ikimize de düşünmek için zaman veriyor. Vanessa'ya karşı hissettiklerimle şimdi Mallory'ye karşı hissettiklerimi hatırlıyorum. Tamamen farklılar. Siyah ve beyaz. Ama biri aşk değildi ve diğeri de o yolda ilerliyor olabilirdi.

"Birkaç hafta içinde Savannah'da olabileceğimi düşünüyordum. Belki buluşabiliriz diye düşündüm. Merhaba deriz."

"Hayır." Bu basit bir cevap, tek kelimelik bir

kapatma. "Bunu düşünmek bile istemiyor musun?"

"Vanessa, senin için en iyisini diliyorum. Bunu hiçbir çekince duymadan dürüstçe söyleyebilirim. Umarım harika bir hayatın olur ve istediğin her şeyi elde edersin. Ama bunların hiçbirinin benimle bir ilgisi yok."

"Seninle tekrar çıkmak istemiyorum ya da-"

"Güzel. Çünkü o zaman da çıkmadık, şimdi de çıkmayacağız. Biz arkadaş değiliz," diyorum onun itirazları üzerine, "biz tanıdık değiliz. Hiçbir şey değiliz."

"Bunu söyleyemezsin."

"Az önce yaptım. Güle güle Vanessa."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Vanessa'nın parfümünün tenimde dolaştığını ve gülümseyerek bana baktığını hayal ediyorum. Yapamıyorum.

Mallory'nin roller ball'unu alıp ön koluma sürüyorum ve lavanta kokusunu içime çekiyorum. Bunun yağın kendisinden çok, yağı bana veren kadınla ilgili olduğundan eminim ama koku burnuma çarptığı anda hayal kırıklığım erimeye başlıyor.

Mallory

"İşte buradalar!" Banyodaki havlu dolabının arkasını karıştırırken, aradığım pil kutusunu görüyorum. "Neden buradalar?"

Omuz silkerek onları çıkardım ve mutfağa, ait oldukları yere götürdüm: ıvır zıvır çekmecesine.

Ev tarçın ve şeker gibi kokuyor, kurabiyelerin tatlı kokusu. Yatağa biraz moralsiz girmiş olsam da bu sabah mutlu u y a n d ı m . Yoga egzersizimizden sonra Graham'dan ayrılmak her zaman hatırlayacağım bir andı. Süper seksi olduğu için değil, çünkü değildi. Tatlı ya da derin bir şey söylediği için de değil, çünkü söylemedi.

Eli elime dokunduğunda, bu herhangi bir art niyetle değildi. Dudakları yanağımı öptüğünde, bu ön sevişme değildi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, yüzümü ya da bedenimi görmüyordu. Beni görüyordu.

O birkaç saniye içinde içime bir sıcaklık doldu. O anda aramızda bir şeyler değişti, deneyimlediğimizden daha gerçek bir şey. O beni gördükçe ben de gördüm.

Bana saygı ve hayranlıkla, hatta belki de düşünmeye korktuğum başka bir şeyle bakışı beni sarstı. Bakışları üzerimde ne kadar uzun süre kalırsa, kendimi o kadar aradığım kadın gibi hissettim. Konuşmamız geleceğe dair planlarımıza döndüğünde ve okula geri dönmem için ısrar etmeye başladığında, hem de iş için, ve bunu kolaylaştırmak için nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda, dünyanın ayaklarımın altında olduğunu hissettim. Eskiden sahip olduğum duyguydu bu. Çok uzun zaman önce kaybettiğim.

Yatarken yanımda götürdüğüm ve uyandığımda hissettiğim şey buydu. Belki de iyi olacağıma dair bir his.

Ve bugün onu göreceğim. Bu hiç acıtmıyor.

Kurabiyeleri fırından çıkarırken, bu sabah kayıt defterinden satın aldığım resim çerçevesinin paketlendiğinden emin oluyorum. Bant yapışmak istemedi ama güzel görünüyor.

Landry'deki ilk günümde giydiğim yosun yeşili elbise yatağımın üzerinde duruyor. Üzerime geçirip bir çift funda topuklu ayakkabı ve sade bir altın kolye ekliyorum. Aynaya baktığımda normalde yapmadığım bir şey yapıyorum: Gerçekten gülümsüyorum.

Uzun zamandır ilk kez, bana arkadan bakan kızı tanıyorum. Gücünü, kendine güvenini görüyorum ve çatlamış olsalar da oradalar. Çok uzun zamandır yoklardı.

"Buna sahipsin. İyi olacaksın," diye fısıldıyorum aynaya, hediyeyi ve anahtarlarımı alıp Savannah Room'a gitmeden önce.

OceanofPDF.com

Mallory

SAVANNAH ODASI şehir içinde güzel bir malikânedir. Golf sahası ve tenis kortlarının yanı sıra yürüyüş yapmak ve doğanın tadını çıkarmak için alanlar bulunmaktadır. Bahçelerin merkezinde, İç Savaş öncesinden bu yana bakımı yapılan eski, tuğla binalardan oluşan bir ağ bulunmaktadır. Ana bölüm büyük toplantılar, siyasi etkinlikler, düğünler ve mitingler için kullanılmaktadır. Çevre boyunca daha küçük konferans salonları bulunmaktadır.

Graham'ın mesajına göz atarak arabamı golf sahasına doğru kenara çekiyorum. Bir vale beni karşılıyor, arabamın içinin durumu hakkında hiçbir şey söylemiyor ve arabamı alıp götürüyor. Kulüp binasının önünde öylece kalakaldım.

Hafif bir esinti çimenlerin üzerinde esiyor ve beraberinde bir sıcaklık hissi taşıyor. Yeni başlangıçların. Hediyeyi koluma sıkıştırarak merdivenleri çıkıyorum ve hemen konuşma ve kahkaha seslerini duyuyorum.

Bir adam çıkarken kapı açılıyor ve içeri giriyorum. Camilla ya da Sienna'yı ararken kalbim göğsümde tıngırdıyor. Başka kimseyi tanımıyorum. Neden burada olduğumdan emin değilim. Çok aptalca. Aptalca. Bu-

"İşte buradasın!" Sienna'nın sesini herkesin üzerinde duyuyorum. Kısa bir süre sonra, kalçasının ortasına kadar uzanan ve onu neredeyse kraliyet ailesinden biri gibi gösteren lila rengi bir elbiseyle küçük kalabalığın arasından ilerliyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de." İnandırıcı olamamış olmalıyım çünkü Sienna gülüyor. "Özür

dilerim. Burada olduğum için mutluyum. Sadece biraz gerginim."

"Olma," diye alay ediyor, gözleri parlıyor. "Herkes harika. Bunu söyleyebilirim ve ciddiyim. Kaç kız baldızları hakkında bunu söyleyebilir?"

"Hiç," diye gülüyorum beni odanın diğer ucuna götürürken. Hediyemi pencerenin yanındaki paketlerle dolup taşan büyük masanın üzerine bırakıyorum.

"Millet, bu Mallory Sims. Onunla aynı okula gittim."

"Seni hatırlıyorum," diyor Bayan Landry ve beni hızla kucaklamak için yanına çekiyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler. Sen?"

"Ben iyiyim, tatlım." Endişemi hissediyor ve nazik bir gülümsemeyle endişemi gidermeye yardımcı oluyor. "Mallory, bu arkadaşım Paulina, ardından Alison, Barrett'ın kız arkadaşı, Macie, Danielle'in Boston'dan arkadaşı ve günün kadını Danielle Ashley."

Herkes selam veriyor, bana el sallıyor ve hoş geldiniz diyor. Çok güzel bir grup kadın, mükemmel bir şekilde süslenmişler ama bir o kadar da sıcak ve davetkârlar.

Camilla bana katılırken hepsi konuşmalarına geri dönüyor. "Bunaldın mı?" diye gülüyor.

"Hayır, garip bir şekilde," diye itiraf ediyorum. "Düşündüğüm kadar kötü değil."

"Hadi gel." Beni kısa, beyaz bir elbise giymiş olan Danielle'e doğru götürüyor. Koyu renk saçları bukleler halinde ve kumaşla tam bir tezat oluşturuyor. Bize sadece hayal edebileceğim bir baş dönmesiyle bakıyor. "Dani, bu benim arkadaşım Mallory. Annemin tanıştırdığını biliyorum ama bunu şahsen yaptığımdan emin olmak istedim."

Danielle tek koluyla sarılmak için beni kendine çekti. "Seninle tanışmak çok güzel. Hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi?"

"Evet," diye kıkırdıyor. "Lincoln geçen gün seninle tanıştığını söyledi."

Komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyor. "Ayrıca Graham'ın sana biraz vurgun olduğunu söyledi."

Yanaklarım masadaki güllerin rengine döndü. "Bundan emin değilim."

Omuz silkiyor. "Sokaktaki söylenti bu. Ayrıca geçen gece ikisi arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri olmuş olabilirim. Linc antrenman yaparken Graham'ın hoparlörü açıktı, o yüzden kulak misafiri olmuş değilim," diye göz kırpıyor. "Ama konu sen olunca Graham savunmaya geçmiş gibiydi."

"Bunu ben de duydum," diyor Alison, diğer yanıma gelirken gülümseyerek. Altın rengi elbisesi parlıyor ve onu olduğundan daha da ışıltılı gösteriyor. "Ben Alison, bu arada."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyerek uzattığı elini sıkıyorum.

"Sen de." Danielle'in yanında duruyor. "Buralı mısın?"

"Evet, bir süredir burada yaşamıyor olmama rağmen. Dürüst olmak gerekirse burada yeniymişim gibi hissediyorum."

"Kulübe hoş geldiniz," diye gülüyor Danielle. "Burada iyi bir fırın bulmam lazım. Bildiğin bir yer var mı?"

"Var," diyorum ona. "Evimin yakınında Corner's diye bir yer var. İsteyebileceğiniz en iyi tarçınlı çörekler orada."

Danielle iç geçirir. "Kızım, kendine yeni bir arkadaş buldun. Balayından döndüğümde numaranı alacağım ve fırına gideceğiz!"

Alison elini karnına koyarak gülüyor. "Eğer ben evdeysem, ikiniz de beni dışarıda bırakmayı aklınızdan bile geçirmeyin. İyi bir tarçınlı rulo için çıldırabilirim."

Bu kadınların üçümüz için yaptıkları planları dinlerken kalbim kabarıyor. Pastane, spa'da bir güne dönüşen tam teşekküllü bir öğle yemeğine dönüşüyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan tarih belirleniyor, rezervasyonlar yapılıyor ve anlaşma tamamlanıyor.

Havalı öğle yemeği masasına dahil edilen bir genç kız gibi sırıttığımı düşünüyorum. Ta ki kapı açılana ve hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adamlar içeri girene kadar. *Birlikte.*

Bir izdiham gibi geliyorlar, bir hareket ve gürültü patlaması, kahkahalar ve bağırışlar, hepimizin yer açmak için geri çekilmesine neden oluyor.

Gömlekleri ıslak, saçlarından su damlıyor.

"Yağmur yağıyor," diyor Lincoln başını sallayarak. Üzerinden damlacıklar banyo yapmış bir köpek gibi uçuşuyor ve Camilla'nın çığlık atmasına neden oluyor.

"Kes şunu," diyor ve ona vuruyor.

Çantanın tepesinde, arkada Graham'ı buluyorum. Belirsiz bir gülümsemeyle beni izliyor. Ben karşılık verdiğimde, onunki de yüzüne yayılıyor.

Erkekler süzülüyor, bazıları kız arkadaşlarına ya da eşlerine, bazıları da yemek masasına gidiyor. Graham doğruca bana geldi.

"Buradasın," diyor, sanki olmayacağımı düşünmüş

gibi. "Islaksın."

"Öyleyim," diye kıkırdıyor. "Üçüncü deliğe geldik ve birdenbire gevşedi. Lincoln'le birlikte arabaya binmek zorunda kaldım, bu yüzden herkesten daha ıslaktık. Oradan buraya kadar her su birikintisine girdi."

Gülerek haklı olduğunu fark ettim. O neredeyse tamamen sırılsıklam olmuşken, diğerlerinin çoğu o kadar ıslak değil.

"Burada işler nasıl?" diye soruyor.

Danielle onun yanına kayarak, "Burada her şey harika," diyor. "Onun hakkında çok şey duyduğumu söyledim."

Graham göz ucuyla ona bakarak, "Çok naziksin," diyor.

"İki hafta sonu için plan yaptık. Bunu takvimine işaretle, tamam mı?" Danielle soruyor.

Alison arkamdan geliyor. Graham'a bir şeyler söylüyor olmalı çünkü başımın üzerinden onu izlediğini görüyorum. Başını sallıyor.

"Siz ikiniz de kardeşlerim kadar kötüsünüz," diye homurdanıyor bana dönmeden önce. "Senin gibi zeki bir kadının o ikisinden uzak durması gerekirdi."

Konuşmamız Bayan Landry tarafından kesildi. "Bayanlar ve baylar, sanırım hediyeleri açma zamanı geldi."

Herkes ön tarafa doğru kaymaya başlıyor ama Graham beni arkaya ve bir köşeye çekiyor. Orada odanın tepesi boyunca uzanan bir rafın olduğu bir köşe var. Koridorun sonundaki diğer konukların sesini duyabiliyoruz ama etrafta kimse yok.

"Her şey yolunda mı?" Nefes alışım hızlanınca sordum.

Önümde dururken bakışları ısınıyor. "Tamamdan da öte."

Dudaklarımız birbiriyle alay ediyor, birimiz diğerine doğru eğiliyor ve sonra diğeri başlamadan önce duruyor. Bu bir dans, bir adım ileri, bir adım geri, uçurumdan düşmeye bu kadar yakın olan saf bir işkence.

"Mallory, ben

..." Çenemi

düşürüyorum.

"Buraya girdiğimde ve sizi ailemle bir arada gördüğümde ..."

Gözlerimi onunkilere kaldırdığımda, parladıklarını görüyorum. Onda farklı bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama sanki taşıdığı yükün bir kısmı gitmiş gibi görünüyor.

Yeşil polo tişörtü gözlerini daha parlak, saçlarını daha koyu, gülümsemesini daha beyaz gösteriyor. Her zamankinden daha güzel ve yakışıklı.

Kendime yapmamamı söylüyorum. Direnmeye çalışıyorum. Ama elim yanağını buluyor ve ona dokunur dokunmaz beni bir gülümsemeyle ödüllendiriyor.

"Düğünden sonra benimle kalır mısın?" diye sorar sessizce.

"Ama-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Bana evdeki konuşmamızı hatırlatacaksın ve muhtemelen sana söylediğim her şeyi tekrarlayacaksın.

Ama benimle kal Mallory. Lütfen."

Hayır diyebilirim. Dilimin ucunda. Ama ona boyun eğmek, başka seçeneğim olmadığı için gözlerindeki bakışa uymak yerine, fark ediyorum ki ... Bir seçeneğim var.

Yüz hatlarını incelerken, kendimi duraksamaya bırakıyorum. Gözlerine bakarken, aramızda dalgalanan enerjiyi hissederken, cevabımı biliyorum ve bu benim istediğim şey olduğu için - onun istediği şey olduğu için değil.

"Evet, Graham," dedim. "Seninle kalacağım."

Dudakları benimkileri buluyor ve seksle, ailesinden uzakta bir kuytuda olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir öpücük konduruyor. Ve bu, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

OceanofPDF.com

Mallory

"TEŞEKKÜRLER," diyorum smokinli bir adama anahtarlarımı uzatırken. Arabama bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sadece birkaç paket servis poşeti. Seninki öyle görünmüyormuş gibi davranma."

"Sen nasıl istersen," diye homurdanarak sürücü koltuğuna tırmanıyor.

Bugün başka bir gün olsaydı, temizlik konusunda bir vizyondan daha az olduğumu ima ettiği için ona yeni bir tane koparırdım. Belki de öyleyimdir. Mesele bu değil. Mesele sadece pisliklerin bunu göstermesi.

"Selam, Mal!" Sienna ve Camilla'nın bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Birbirine uyumlu sarı nedime elbiseleri içinde, saçları süslü bir şekilde toplanmış, çok güzel görünüyorlar. "Üzerindeki elbise muhteşem. Graham ölecek," diye övünüyor Sienna.

"Bu Joy'un," diyorum parlak bir sesle. "Çok güzel, değil mi?"

"Tam beline oturmasına bayıldım. Ve bu pembe kesinlikle senin rengin," diye gülümsüyor Cam. "Buraya yeni mi geldin?"

Başımı sallayıp çiftliğin etrafına bakıyorum. Yumuşak, parıldayan sarı ışıklar patikadan evin arkasına doğru ilerliyor. Sarı ve pembe tonlarındaki kumaşlar yürüyüş yolunun üzerine serilerek davetkâr ve şık bir ambiyans yaratılmış. Bazıları ellerinde şampanya kadehleriyle etrafta koşuşturan konukların hepsi son derece şık giyinmiş.

Nefes kesici güzellikte. Aynı anda hem sade hem de zarif. Çok Landry.

"İçeri girmemiz gerekiyor," diyor Camilla. "Düğün başlamadan önce çekmemiz gereken birkaç fotoğraf var."

"Lincoln'ün evlendiğine hâlâ inanamıyorum," diye gülüyor Sienna. "Onun ilk olacağını hiç düşünmemiştim. Aslına bakarsanız, sonuncu olacağını düşünmüştüm."

"Ben de," diye katılıyor Camilla.

"Resepsiyon için kalıyorsun, değil mi?" Sienna bana soruyor.

"Sanırım öyle. Graham'ın merhametine kalmış durumdayım."

"Bu berbat."

"Neden?" Gülüyorum.

"Çünkü hiçbir şeyde uzun süre kalmıyor. Ayrılabileceği ana kadar kalır," diye yanıtlıyor Camilla. "İnsanları seven biri değil."

Bir el sırtıma bastırınca irkildim. Arkama baktığımda gözlerim Graham'ınkilerle kilitleniyor. Ateşin ve hayal edebileceğim en tatlı sıcaklığın bir karışımı.

"Hey," diye fısıldıyor, avucunu biraz daha içime bastırarak. "Kesinlikle çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sienna şakacı bir tavırla, "Buradan gidiyoruz," diye alay ediyor. "Sanırım birkaç dakika içinde fotoğraf çektireceğiz, G. Geç kalma. Annem zaten duygusal bir karmaşa içinde."

"Gelmeyeceğim," diyor ona, gözleri hâlâ bende. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Elbette," diyorum sesimi bularak.

"Seni alıp buraya kendim getiremediğim için üzgünüm. Ama sağdıç olarak yerine getirmem gereken görevlerim vardı."

Bana kolunun kıvrımını uzatıyor ve ben de alıyorum. Açık hava yapısının yanındaki kemerli geçide doğru ilerlerken gözlerindeki parıltıyı fark etmemek imkânsız. Çiçeklerle dolu; gizli hoparlörlerden hafif bir müzik çalarken mutlu, kaygısız, zarif bir görüntü.

"Törenden sonra resepsiyon şurada olacak." İçinde yanan mumlardan neredeyse parlayan bir açık hava yapısını işaret ediyor. "Seninle orada buluşuruz."

"Kulağa hoş geliyor."

Graham'ın babası köşeyi dönüp bizi görünce adımlarımız yavaşlıyor ve bize doğru yöneliyor. Elimi Graham'ın kolundan çekmeye başlıyorum, bunun uygun olup olmadığından emin değilim, ama eli benimkine kenetleniyor ve hareket etmemi imkansız hale getiriyor.

"Bugün bize katılacağınızı bilmiyordum," diyor Bay Landry. "Seni görmek güzel Mallory."

"Burada olmak güzel, Bay Landry."

"Bana Harris diyebilirsiniz."

"Deneyeceğim," diye gülüyorum. "Teknik olarak benim patronumsun."

"Graham senin patronun. Ben sadece oğlunun çizgiyi aşmamasını sağlayan yaşlı bir adamım." Graham'a bakıyor ve gururla gülümsüyor. "İçimden bir ses gayet iyi olduğunu söylüyor."

Kalbim doluyor, Graham elimi sıktığında daha da doluyor. Bay Landry tekrar bana baktı. "Bu hafta kontratın çözülmesine yardım ettiğin için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Sen olmasaydın bu işin gerçekleşeceğinden emin değilim Mallory."

"Sen neden bahsediyorsun?" Graham kaşlarını çatarak soruyor.

"Lincoln'ün Danielle'le birlikte kuracakları vakıf için yaptığı sözleşmede birkaç pürüz vardı. Ford'un toplantısı için ofisteyken bundan bahsetmiştim ve o da hemen devreye girerek bazı ayrıntıların düzeltilmesine yardımcı oldu."

Bay Landry bana gururla gülümsüyor. Yakışıklı, Graham'ın daha yaşlı bir versiyonu, derin bir sesi ve kolay bir karizması var. Gençliğinde nasıl biri olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Bunu bilmiyordum." Graham yüzünde merak dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Geçen gün bu yüzden geç saate kadar kaldım," diye hatırlatıyorum ona. "Hatırladın mı?" Bay Landry eve doğru ilerlerken Graham'ın omzunu sıkıyor.

"Birkaç dakika içinde resimler, evlat."

"Orada olacağım," diyor Graham, hâlâ bana bakarak. Vücudunu benimkine doğru çeviriyor, yüzünde küçük bir gülümseme belirmeye çalışıyor. "Lincoln'ün sözleşmelerinden bana neden bahsetmedin?"

"Meşguldün," diye açıkladım. "Ford'un tüm işleri senin masandaydı ve Lincoln'ün sözleşmeleri s e n i n müdahalen olmadan benim hızlıca halledebileceğim bir şeydi. Alınacak bir karar yoktu, sadece bilgi alışverişi vardı." Gülümsediğinde, kalbim göğsümde çırpınırken ona karşılık veriyorum. "Ben sadece senin üzerinden birkaç şeyi almaya çalışıyordum Graham. Umarım sorun olmaz."

Eğiliyor ve en basit öpücüğü dudaklarıma bastırıyor. Geldiğini görüyorum ama o kadar hızlı ki hazırlanmak için zamanım olmuyor. Geri çekildiğinde nefesim kesiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor neredeyse saygıyla.

"Ne için?" Sesimin istediğimden daha titrek çıktığını söylüyorum. "İşimi yaptığım için mi?"

Sadece gülümsüyor. "Pek çok şey için." "Bu bir kaçış gibi geliyor," diye gülüyorum. "Bir bakıma öyle. I . . ."

"Graham!" Döndüğümüzde Sienna'nın arka verandada durduğunu görüyoruz. "Annem çıldırdı. Seni asla ama asla beklemeyiz. Bugün dünyanın yıkılacağından emin."

Graham kıkırdıyor ve ona bir saniyeye ihtiyacı olduğunu işaret ediyor. Yutkunmaya zorlarken bakışları bana dönüyor. "Bu gece burada uzun süre kalmak istemiyorum. Konuşmamı yapacağım, pasta kesmelerini izleyeceğim ya da her neyse, ama fırsatını bulur bulmaz buradan ayrılacağız."

"Kız kardeşlerin bunu yaptığın konusunda beni uyarmıştı," diye gülüyorum.

"Muhtemelen öyledir," diye iç geçiriyor. "Ama bu gece ... farklı." "Tamam."

Kız kardeşine doğru yürüyor. Duruşunda dikkatimi çeken bir şey var. Her zamanki amaçlı yürüyüşü değil, sanki on dakika önce gitmesi gereken bir yer varmış gibi. Bugün elleri ceplerinde, duruşu rahat.

Basamaklara ulaştığında duraksıyor ve bana bakıyor. Onu izlediğimi fark edince yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Ben de ona karşılık veriyorum, kalbimin neredeyse göğsümde patladığını hissediyorum. İçeride kaybolmadan önce sadece başını sallıyor.

Havada taze çiçek kokuları dolaşıyor. Otuz ya da kırk kişilik oldukça küçük bir grup, arkalarında fiyonkla bağlanmış sarı tüller bulunan beyaz sandalyelerde oturuyor. Herkes Danielle ve Lincoln'ü izlerken papaz senaryosunu okuyor.

Arkadaşlarının ve ailelerinin önünde el ele tutuşup birbirlerine bakarken çok güzeller, magazin gibiler. Lincoln'ün konuşulanları dinlediğinden emin değilim. Sanki buradaki tek kişi oymuş gibi sadece gelinine bakıyor. İzlemesi eğlenceli ve yanımdaki kadının neden kocasına dirsek atıp not almasını söylediğini anlıyorum.

Ancak benim bakışlarım damadın hemen arkasındaki adama sabitlenmiş durumda. Biraz daha uzun, biraz daha esmer, çok daha düşünceli olana. Grubun dışında olan.

Tüm bu ilginin üzerinde olmasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünen kardeşlerden sadece biri düğün başlamadan önce fotoğraf çektirmeye gelmedi. Barrett onunla çok gergin olduğu için dalga geçti ama içimden bir ses bunun nedeninin benden başka bir yere bakmak zorunda kalması olduğunu söylüyor.

Çünkü yaptığı tek şey bu; bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. Bazen sanki aramızda bir şaka yapıyormuşuz gibi, bazen de ailesinin ortasında oturmama şaşırmış gibi. Ancak her zaman, birisinin bu durum için inşa ettiği basamaktan atlayıp beni alıp götürmek ister gibi bakıyor.

"Lincoln?" Papaz damadı dürter ve o da güler.

"Üzgünüm, Papaz Frank."

"Sorun değil," diyor herkesin kahkaha baloncuğuna. "Yemin etme zamanınız geldi."

Lincoln dönüp Graham'dan yüzüğü alır ve Danielle'in parmağının üzerinde gezdirir. "Ben, Lincoln Harrison Landry, seni, Ryan Danielle Ashley'i karım olarak kabul ediyorum. Buzdolabında kahve kreması, tezgahta çikolatalı çörekler ve yatağın yanında buzlu su bulunduracağıma söz veriyorum." Danielle'e göz kırpıyor, o da kızarıyor. "Kızdığında seni dinleyeceğime, üzüldüğünde sana sarılacağıma ve en sevdiğim tişörtlerimi mahvetsen bile senin ihtiyaç ve arzularını benimkilerin önüne koyacağıma söz veriyorum."

Boğazını temizler ve gökyüzüne bakar. Graham öne çıkar ve elini omzuna koyar. İşte o zaman Lincoln'ün yanağından süzülen tek bir damla gözyaşı görürüz.

Danielle'in nedimesinin ona bir mendil uzatmasını ve Lincoln'ün kendini toparlamasını izlerken gözlerimi sildim.

"Seni seviyorum Dani. Seni birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum" diyor, sesi duygu yüklü. "Beni daha iyi bir ben haline getiriyorsun, bunun mümkün olduğunu düşünmesem bile."

Lincoln omuz silkerken herkes gülüyor, havasını geri kazanıyor. "Bu sezonu hayatımızın en iyi sezonu yapacağıma söz veriyorum."

Danielle'i öpmek için eğilir ama papaz elini Lincoln'ün göğsüne koyar. "Henüz değil, Lincoln."

Danielle Lincoln'ün yüzüğünü alıp parmağına takmaya başladığında herkes tekrar gülmeye başlar. "Ben, Ryan Danielle Ashley, sen Lincoln Harrison Landry'yi kocam olarak kabul ediyorum. Seni sadece sevmekle kalmayıp sonsuza kadar el üstünde tutacağıma söz veriyorum çünkü her gün sana ne kadar taptığımı bilmeni istiyorum. Yaptığın her şeyde seni destekleyeceğime ve hayat arkadaşın olacağıma söz veriyorum.

tüm çabalarınız. Kilerde sahte peynir bulunduracağım," diyor sesi çatlayarak, "ve evi yakmaman için yemek yapacağım. I . . ."

Cümlesini bitiremeyecek kadar hızlı bir şekilde gözyaşları yüzüne akıyor. Ben kendi gözyaşlarımı ıslatırken Graham'ın bana baktığını hissediyorum. Gözlerimi ona çevirdiğimde kaşlarının birbirine yaklaştığını görüyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda yüz hatları yumuşuyor, gözleri açılıyor ve sanki bir hayalet görmüş gibi bir adım geri atıyor.

"İyi misin?" Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek ağzımı açtım.

Başını sallıyor, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Küçük anımız kalabalıktan gelen tezahürat ve alkış patlamasıyla kesiliyor.

Papaz, "Şimdi size Bay ve Bayan Lincoln Landry'yi takdim ediyorum!" diye anons eder. "*Şimdi* gelini öpebilirsiniz."

Bu genellikle bir düğünün en sevdiğim kısmıdır. Birleşmenin ilk birkaç anı, anlaşmayı mühürleyen öpücük. Ama bugün tek yapabildiğim Graham'ın sırıtışına karşılık vermek.

OceanofPDF.com

Graham

TÜM AİLEM kocaman dikdörtgen bir masada oturmuş yemek yiyor, içiyor ve gülüyor. Bazı arkadaşlarımız etrafımızdaki daha küçük masalarda ya da alanı genişletmek için kurulan çadırların altında oturuyor.

Taş sütunlar şeffaf ışıklarla sarılmış, kardeşlerim ve benim çocukluğumuzda sayamayacağım kadar çok gecede etrafında oturup hikayeler anlattığımız şömine yanıyor ve alana çok samimi bir dokunuş katıyor. Çiçekler, akşam yemeği ve şarap kalıntılarıyla birlikte her masanın ortasını süslüyor. Bir sürü şarap.

"Buraya gel," diyor Mallory yanımdan. Uzanıp kravatımı gevşetiyor. Bunu daha önce de yapmıştı ve bu onun en sevdiğim tuhaflıklarından biri. "İşte böyle. Daha iyi oldu mu?"

"Evet." Ona gülümsüyorum, yüz hatlarının yumuşaklığı masamızın ortasındaki mumun yumuşak ışığında daha da güzelleşiyor. Başından beri beni rahatsız ettiğini bilmediğimi fark ediyorum. "Aslında öyle."

Sırıtışı genişliyor. "Gözlerinde o bakış vardı."

"Hangisiydi o?"

"Ayağa kalkıp gitmeye hazır gibi görünen kişi. Daha rahat olursan belki burada kalırsın diye düşündüm." Daha yakına eğiliyor. "Sanırım ailen bunu takdir edecektir."

Eminim yaparlardı, ama ben sabırsızlanıyorum. Ayaklarım yere vuruyor, parmaklarım çatalımı kapmak, bardağımı almak, kravatımı düzeltmek için kaşınıyor. Oturamıyorum.

Hala. Buradan çıkmak, Mallory'yi eve götürmek ve onunla konuşmak istiyorum.

Organizasyon sorumlusu arkamdan gelip omzuma dokunarak konuşma zamanımın geldiğini haber veriyor. Mallory'nin elini tutup masanın altından hafifçe sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. Birkaç saniye içinde herkes sessizleşti ve beni izlemeye başladı.

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim?" Sevdiklerimizden oluşan topluluğa soruyorum. "Sağdıç olarak birkaç şey söylemek istiyorum. Öncelikle bu akşam geldiğiniz için tüm ailem adına hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bu tamamen aceleyle bir araya getirildi, ama hepimiz Lincoln'den bunu bekler hale geldik, değil mi?"

Lincoln itirazını dile getirirken herkes güler.

"Öyle bile olsa, çok güzel bir şekilde bir araya getirildi ve seni ailemize kabul etmekten onur duyduğumuzu söylerken herkes adına konuştuğumu biliyorum Danielle."

Lincoln kutlama çığlıkları arasında onu kolunun altına alırken kadehini kaldırır.

"Büyürken Linc'e çok takıldım. Barrett daha büyüktü ve Ford ile Linc bir süre yağ ve su gibiydiler. Bu yüzden onu antrenmandan almak ya da sahaya bırakmak bana kalıyordu. Çünkü o hep oradaydı, top oynuyordu.

"Biri için bundan vazgeçtiğini görmek inanılmaz bir şey. Bu onun senin hakkında ne hissettiğini çok iyi anlatıyor Danielle. Onu mutlu ettiğin ve yola getirdiğin için teşekkür ederim. Ve artık karısı olduğun için onun maskaralıklarının sorumluluğunu üstlendiğin için."

Herkes yine gülüyor ama Mallory'nin bacağımın arkasındaki eli dikkatimi dağıtıyor. Baktığımda nefesim neredeyse kesilmişti. Pırıl pırıl ışıklar altında, etrafım sevdiğim herkesle çevriliyken, yüzünde en tatlı gülümsemeyle bana bakması beni anlayamadığım bir yerden vuruyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir dinginlik, bir tatmin duygusu kaplıyor içimi.

"Tebrikler, Lincoln ve Danielle. Herkes kadehini gelin ve damat için kaldırsın," diyorum ve konuklar yeni evlilerin şerefine kadeh kaldırırken yerime oturuyorum. Hemen masanın altından onun elini tutmaya çalışıyorum. Avucunun içi benimkinin içine girdiğinde yine o dinginliği buluyorum.

"Harikaydın," diye fısıldıyor kulağıma.

Ben cevap veremeden Ford kız kardeşlerimizin arasındaki koltuğundan kalktı. "*Teknik olarak* sağdıç olmayabilirim ama yine de birkaç şey söylemek isterim."

"Oh, Tanrım," diye şaka yapar Linc. "Seni ben seçmedim, Ford. Konuşma hakkın yok."

"Evet, biliyorsun Ford," diye gülüyor Danielle. "Onu dinleme."

"Gördün mü? Şimdiden erkekliğini kaybediyorsun, Linc," diyor Barrett herkesi eğlendirmek için. Lincoln sadece başını sallar ama yüzündeki sırıtış onu ele verir.

"Yani Graham haklıydı. Lincoln ve ben bir video oyunu ya da annemin elmalı turtasından son parçayı kimin alacağı konusunda ölümüne kavga ederdik," diye gülüyor Ford. "Ama ikimizden birine bulaşan zavallıya Tanrı yardım etsin."

"Nate Caster gibi. Hatırladın mı?" Lincoln kahkahayı patlatır.

"Evet," diye kıkırdar Ford.

"Bunu yapmadığınıza yemin etmiştiniz!" Annem araya giriyor, ağzı açık kalıyor. Gerçek yüzüne çarpınca hepimiz gülüyoruz. "Sizi küçük yaramazlar. Evli olup olmamanız umurumda değil. Bu konuyu konuşacağız!" Otoriter görünmeye çalışıyor ama ses tonundaki eğlenceyi tam olarak engelleyemiyor.

Hepimiz sakinleştikten sonra Ford devam ediyor. "Biz böyleyiz Dani. Biz kelimenin tam anlamıyla bir aileyiz. Birbirimiz için her şeyi yaparız. Umarım buna hazırsındır." Bakışlarını tekrar Lincoln'e çevirir, yüzü ağırlaşır. "Lincoln, kardeşim, hayatının bir sonraki aşamasına başlamanı görmek için bu gece burada olmak benim için bir onur. Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. İstediğinin peşinden gittiğin ve onun gitmesine izin vermediğin için. Dani ve Lincoln'e."

Nazikçe başını sallayarak ve boğazında belirgin bir yumruyla, hepimiz kadehlerimizi tekrar kaldırırken oturuyor. Gözleri yere düşerken Camilla onun kolunu okşuyor.

"Ford iyi mi?" Mallory kulağıma fısıldıyor.

"O iyi olacak." Yüzündeki endişeli ifadeyi görmek için döndüm. "Yurtdışına gitmeden önce bir kızın gitmesine izin vermişti. Onu unutabildiğinden emin değilim."

Cevap vermeye başlar ama herkes gülmeye başlayınca durur. Barrett oturduğu yerden kalkıyor, yüzünde kocaman bir sırıtış var.

"Benim sıram," diye gülüyor. "Hayatımda beni gururlandıran birkaç şey yaptım. Ailemi mutlu ettiğini düşündüğüm şeyler."

"Bu seninle ilgili değil!" Lincoln bağırıyor. "Dikkatini buraya ver."

Düğün organizatörü şöminenin yanında durup çaresiz görünürken Barrett, "Bana bir saniye izin verin," diye iç geçiriyor.

"Merak etme," diye sesleniyorum ona. "Harika bir bahşiş almanı sağlayacağım." "Teşekkürler," diyor zayıf bir sesle.

Landry's'in kaosu tam anlamıyla devam ediyor, herkes kendi arasında konuşuyor. Birkaç garson daha fazla şarap getirirken diğerleri de uzun bir düğün pastası getiriyor.

"Dediğim gibi," diyor Barrett herkesi susturarak, "bence *hepimiz* ailelerimizi gururlandırdık. Geçen yıl seçimi kazandığımda ya da Ford askere gittiğinde. Graham, o altın çocuk, onları her gün gururlandırıyor."

Ben Barrett'a bir bakış atarken Mallory elimi sıkıyor.

Barrett, "Ama bunların hiçbiri onları Linc'in parlak, saygın ve güzel bir kadını eşi olarak seçtiği için şu anda olduğundan daha fazla gururlandırmıyor," diyor. "Danielle, sen ailemize harika bir eklentisin. Kardeşimizi başka hiçbir şeyin mutlu edemeyeceği kadar mutlu ediyorsun."

"Lincoln," diye devam ediyor Barrett, "sana çok bok atıyoruz. Seninle alay ediyoruz, dalga geçiyoruz ve genel olarak hayatını cehenneme çevirmeye çalışıyoruz" diye göz kırpıyor. "Ama bilmeni isterim ki, son birkaç aydır seni izlerken, senden neredeyse herkesten öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Babam hariç. Ve belki Graham," diye gülüyor. "Bana istediğin şeyin peşinden gitmenin ne demek olduğunu, iki ayağınla birden atlayıp arkana bakmama cesaretini gösterdin. Artık senin ve Dani'nin kardeşi olmaktan onur duyuyorum. Tebrikler."

Barrett, sadece sırıtan Lincoln'e göz kırpıyor.

"Huxley?" Barrett etrafına bakınarak söylüyor. "Bir dakikalığına buraya gelir misin?"

Hux, tıpkı bizimki gibi minyatür bir smokin giymiş olarak Barrett'ın yanında belirir. "Hey," diyor Barrett.

"Merhaba."

"Bugün eğlendin mi?" "Evet."

Barrett çocuğa gülümser. "Bu gece kardeşlerimin söylediklerini dinledin mi? Yani, sana genellikle onları dinlememeni söylediğimi biliyorum..."

Huxley güler. "Evet. Dinliyordum."

"Güzel." Barrett, Huxley'nin saçlarını karıştırır. "Düşünüyordum da. Sen ve annen için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Mallory yanımda soluk soluğa kalıyor, eli kalçama düşüyor. Elini çekmesini istemiyorum, bu yüzden ağabeyimin bu hafta başında yaptığımız planı uygulamaya koymasını izlerken elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Göz ucuyla onu izliyorum. Gözleri yaşlarla doluyor, güzel dudaklarında tatlı bir gülümseme var. Başının arkasında asılı duran ışıklar onu parlıyormuş gibi gösteriyor ve bir anlığına Barrett ve Alison'ın yerine onu ve beni görebiliyorum. Barrett'ın neler hissettiğini hayal edebiliyorum, sahip olduğu için ona cehennemi yaşattığım sinirleri. Hayır diyeceği korkusu. Hayatının geri kalanını yerini dolduramayacağı bir kadınla geçirebilme umudu.

Mallory'nin yerini dolduramayacağıma emin olduğum gibi.

Barrett, "Seni ve anneni Landry ailesinin resmi üyeleri yapmak istiyorum," diyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Alison, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

Barrett ona hiç dikkat etmez, sadece Huxley'e odaklanmıştır. "Bunu yapmak için annenle evlenmem gerekecek. Sence bunu yapmam sorun olur mu? Annenle evlensem? Ona sormadan önce senin iznine ihtiyacım var."

Huxley, Barrett'ın kollarına atlar ve başını onun göğsüne gömer. İkisinden başka kimsenin duyamayacağı boğuk bir konuşma yaparlar.

Odayı bir şey kaplıyor, öyle ağır bir his ki hepimiz hissediyoruz. Bir yüzden diğerine bakarken, çoğu gözlerini ovuştururken, sonunda Mallory'ye geliyorum. Bir eli göğsünde, önündeki ekranı izliyor.

Kelimenin tam anlamıyla kollarıma düşen bu kıza bakıyorum ve onu sonsuza dek oraya koyup koyamayacağımı merak ediyorum. Bu çılgınca bir olasılık, hatta uygulanabilir olduğundan bile emin değilim. *Temelli* olması orada bir sevgi olduğunu gösterir ve bunu onun *için* söylemeye hazır olup olmadığımdan emin olmasam da ve onun da benim için böyle hissettiğinden emin olmasam da, her şeyin ortasında, ailemin içinde bunu düşünüyorum.

Barrett, Huxley'i tekrar ayağa kaldırır ve Alison'a döner. Odadaki her kadının nefes nefese kalması üzerine tek dizinin üzerine çöküyor.

"Alison, senin gitmene asla izin vermeyeceğim. Hayatımda vermem gereken kararlar ne olursa olsun, sonunda nereye varırsam varayım, bunları sen ve Huxley yanımdayken yapmak istiyorum."

Küçük, siyah bir kutuyu ona uzatır ve kapağını açar. Yukarıdan gelen ışıkları yakalayan elmasa bakarken nefesi kesiliyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

"Sen ve Huxley sonsuza dek benim olacak mısınız?" Barrett fısıldar.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, aileden gelen heyecanlı tezahüratlar eşliğinde onun kollarına atılıyor.

"Evet de anne!" Huxley ayaklarının üzerinde zıplayarak bağırıyor.

Alison geri çekiliyor. "Evet!" diye bağırıyor.

"Hadi parti yapalım!" Lincoln, müziğin sesi açıldığında ve herkes ayağa kalktığında bağırır.

"Hadi," diyorum, ayağa kalkıp Mallory'nin elini çekiştirerek. Aceleci bir adımla onu gecenin içine doğru götürüyorum. Hava berrak, yıldızlar tepemizde ışıl ışıl parlıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, düşüncelerim saniyede bir milyon mil hızla ilerliyor. Toplayabildiğim kadar temiz hava çekerek, içimde seken deliliği sakinleştirmeye çalışıyorum.

Mallory'nin etrafında dönerek onu kollarıma çektim. İçimde erimeden önce yarım saniye tereddüt etti.

Başını çenemin altına sıkıştırdı, onu sarıyorum ve sıkıca tutuyorum. Ellerini ceketimin altında hissediyorum, beni kendisine olabildiğince yaklaştırıyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. İkimiz de hareket etmiyoruz. Sadece yıldızlı gökyüzünün altında birbirimizin kollarında duruyoruz.

"Bu inanılmazdı," diyor sonunda, nefesi gömleğime değerken sıcacık. "Ailen inanılmaz, Graham."

"Evet, öyleler."

Göğsümün ortasına bir öpücük konduruyor ve sonra geri çekilip bana bakıyor. "Buradan ayrılamayız."

"Peki neden olmasın?"

"Bu bir düğün. Ve kardeşin nişanlandı," diye fısıldıyor, gözleri parlayarak. "Bir süre kalalım."

Hayır demek, planımızın eve gitmek olduğunu söylemek istiyorum. Ama gözlerindeki o bakışa hayır diyemiyorum. "Tamam," diyorum. "Kalacağız. Ama benimle dans etmek zorundasın."

Çadıra geri dönüyoruz, içeriden çikolatalı çörek kokusu geliyor, eli benim elimde.

"Ve seni Ford'la dans ederken yakalamak istemiyorum." Kıkırdıyor. "O zaman uslu dursan iyi edersin."

OceanofPDF.com

Mallory

"HAYIR, BIR TANE DAHA OLMAZ!" Sienna elimi çekiştirirken kıkırdıyorum. "Ayaklarım acıyor."

"Ayakların acımaz!" Danielle haykırıyor. "Bu benim düğün resepsiyonum." "Saatlerdir bunu konuşuyoruz," diyorum, şarabın etkisiyle biraz kendimden geçmişim.

Denge.

"Sen hafif sikletsin," diye gülüyor Macie. "Bu yaz Danielle ile Boston'a gel. Sana nasıl yapıldığını gösteririz. Değil mi Danielle?"

"Hadi onu Shenanigans'a götürelim! Köşedeki müzik kutusu hala duruyor mu? Hani şu sevdiğimiz eski tarz şeylerin olduğu?"

Macie'nin gözleri parlıyor. "Öyle! Will ve ben birkaç ay önce Crew ve Jules ile birlikte oradaydık. Sanırım bir haftalık çekimi orada harcadım."

Yeni bir şarkı çalmaya başladığında Alison beni kolumdan tutup etrafında döndürüyor, kadehinden şarap şırıltıları geliyor. Yavaş bir şarkı olduğunu fark ettiğimizde bir "Ah" korosu duyuluyor.

Dans pisti boşalmaya başlıyor. Müzik yumuşuyor, ritimler yumuşak ve kolay bir hal alıyor ve Graham'ın bana doğru geldiğini görüyorum. Elleri ceplerinde, kravatı çözülmüş, ceketi yok, her zaman onu görmeyi umduğum gibi görünüyor.

Rahat. Kaygısız. Mutlu.

Beni kendine çekip vücuduna sımsıkı sararken kollarımı omuzlarına doluyorum. Başımı kalbinin yanına koyduğumda sandal ağacı ve sabun gibi nefis kokuyor.

"Bu gece eğlendin mi?" diye soruyor usulca.

"Biliyor musunuz? Yaptım," diye itiraf ediyorum. "Aslında çok eğlenceliydi."

Başımın üstünü öpüyor ve ben de onu sıkıyorum. Belki kendimi ona bu kadar yakın hissetmek dünyadaki en iyi şey değil ama doğru hissettiriyor. Beni mutlu ediyor. Bu yüzden bunu yapmayı seçiyorum ve işler planlandığı gibi gitse de gitmese de hayatta kalacağıma inanıyorum.

Birbirimizin kollarına dolanmış bir şekilde daire çiziyoruz. Bu gece başka birçok dans ettik ama Boyz II Men'in geç saatte söylediği şarkıda, şarap ve viskinin gevşettiği bedenlerimizde bu seferki farklı. Gardımız düştü ve tek yapabildiğim onun göğsüne gülümsemek.

"Vay, vay, vay," diyor Lincoln, Danielle ile yanımıza sokulurken. "Bakın burada neyimiz varmış."

"Git başımdan, Linc," diye gülüyor Graham.

Lincoln, "Sağdıç damatla böyle konuşamaz," diye şaka yapar. Danielle ona sert bir bakış atar. "Sen tam bir baş belasısın."

"İşte bu yüzden beni seviyorsun, bebeğim." Dudaklarına bir öpücük kondurur. "Peki,
G. Ben evlendim, Barrett nişanlandı. Ford'un kızı olmadığına göre, demek ki sırada sen varsın."

"Lincoln Landry!" Danielle onu azarlıyor. "Graham'ı böyle zor durumda bırakma."

"Danielle Landry," diye başladı Lincoln, sonra durdu. "Tanrım, bu sese bayılıyorum."

"Çok güzel bir gelinsin," diyorum Dani'ye. "Tekrar tebrikler."

Bana sırıtıyor. "Teşekkür ederim."

Lincoln, herkesin gülmesine ve yoldan çekilmesine neden olan bir dönme hareketiyle onu uzaklaştırır. Graham'ın göğsü guruldarken o da eğlendiğini inkar edemiyor.

"Biliyor musun," diyor, "Lincoln'ün aramızdaki en olgunlaşmamış kişi olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Haklı olabilirsin."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım yanılıyor olabilirim."

Geri çekilip yüzüne baktığımda hâlâ kardeşini izliyordu.
Kaşları gergin.

Graham, "Lincoln'ün de benden bir farkı yok," diyor.

"Aynı fikirde değilim. O aptal. Aptal. Sen Bay Kontrol Manyağısın. Ciddisin." "Doğru." Graham tekrar bana bakıyor ve beni kendi etrafında döndürüyor. "Ama
Ona bak." Damadı işaret etmek için çenesini kullanıyor. "O bir

buradaki en mutlu adam. Aramızda istediği tek şeyi elde etmek için hayatındaki her şeyi riske atan tek kişi o."

Ben de bunu düşünüyorum. Lincoln'ün hikayesini ve sevdiği spor ile daha çok sevdiği kız arasında nasıl seçim yapmak zorunda kaldığını duymuştum. Klasik bir peri masalı, çağlar boyu sürecek bir romantizm.

"Kendine güveninin artmasına ihtiyacı var mıydı? Elbette," diyor Graham. "Ama tetiği çekti. Çok olgun bir karar verdi."

"Yani ne diyorsun?" Ben soruyorum.

"Diyorum ki, o gülünç kardeşim zamanı geldiğinde hayatta ne istediğini bulabilecek kapasitedeydi. Hangi kamu görevinde olursak olalım, hangi iş unvanına sahip olursak olalım ya da boynumuzda hangi madalyalar olursa olsun, bunu hepimizden daha hızlı yaptı." Kıkırdıyor. "Lincoln'ü ciddi bir şey için övdüğüme inanamıyorum."

Parmak uçlarımda duruyorum ve onu hafifçe öpüyorum. "Merak etme. Söylemeyeceğim."

"Neyi söylemeyecek?" Camilla ve babası dans ederek bize doğru geliyorlar. "Dedikoduya bayılırım."

Graham başını sallayarak, "Sana boşuna Swink demiyorlar," diyor.

"Sen kendi işine bak, Camilla." Bay Landry bana göz kırptı. "Araya girebilir miyim?"

Graham beni sıkıca kavrıyor.

"Ben senin babanım, Graham," diye gülüyor Bay Landry. "Al bakalım. Kız kardeşinle dans et."

Camilla, sessiz itirazına rağmen kardeşinin elini tutuyor ve onu babalarından ve benden uzaklaştırıyor. Bay Landry elimi tutuyor ve diğer elini saygılı bir şekilde kalçama koyuyor.

Alnı, yılların endişesini, sıkı çalışmayı ve geç saatlere kadar süren geceleri gösterecek şekilde çizgilidir. Ancak gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler farklı bir resim çiziyor. Sevginin ve kahkahanın, top oyunlarının ve Monopoly'nin hikayesini anlatıyorlar. Çay partilerinden, araba yıkamalardan ve sabah erken kahvaltılardan bahsediyorlar.

"Bilmenizi isterim ki," diyor Graham'ınkinden bir oktav daha alçak bir sesle, "çocuklarımın özel hayatlarına asla karışmam."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemedim. Beni müzikle birlikte hareket ettirmesine izin verdim.

"Graham her zaman tuhaf bir çocuk olmuştur. Doğduğunda ağlamadı. Hemşireler ciğerlerini kurutmak için ayaklarını gıdıklayarak onu ağlamaya zorladılar."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh." Bana gülümsüyor. "O her zaman yaşlı bir ruh oldu, yaşlarının ötesinde bilge görünen çocuklardan biri. Lincoln ile top oynamak ya da Barrett ile kız peşinde koşmak istemedi. Benimle ofise gitmek isterdi. Bir Noel'de benden hesap makinesi istediğini hatırlıyorum," diye kıkırdıyor.

"Son birkaç hafta içinde onda öyle bir değişim gördüm ki," diye devam ediyor Bay Landry. "*Gerçekten* aşık olursa ne olacağını hep merak etmişimdir. İşten uzaklaşır mıydı? Onu harekete geçiren tutkunun bir kısmını başka bir şeye yönlendirir miydi? Bunu Barrett'ta biraz görüyorum. Artık Alison ve Huxley'e sahip olduğuna göre, siyasette çok uzun süre kalacağını sanmıyorum. Lincoln için de aynı şey geçerli. Sanırım Danielle'in onda yarattığı değişiklikleri hepimiz görebiliyoruz."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum.

"Graham söz konusu olduğunda merakım giderildi. Artık Graham aşık olduğunda ona ne olduğunu biliyorum."

"Bay Landry," diye kekeliyorum, endişem artmaya başlıyor. "Size ne söylediğinden emin değilim ama bana aşık olduğunu sanmıyorum."

Başını sallarken kıkırdaması yüksek ve içten. "Olmayabilir. Oğlum adına konuşamayacağım kesin. Ama oğullarım hakkında bir iki şey bildiğimi söyleyebilirim ve Graham iyi yolda, tatlım."

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Haklı olduğundan emin değilim ama karnımda filizlenen küçük umut tomurcuğunu durduramıyorum.

"Graham'ın son birkaç haftadaki çalışmaları daha da iyiye gitti. Onu biraz dağınık görmek bir bakıma komik. Ama onu bir kez olsun ofisinin dışında yaşarken görmek annesini ve beni mutlu ediyor. Ve bu, Mallory, senin sayende oldu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Sadece oğluma biraz sabır göstermeni istiyorum. Tanrı biliyor ya, muhtemelen boyundan büyük işlere kalkışıyor," diye kıkırdıyor. "Ama oğullarımdan birini tanıyorsam, Graham'ı da tanırım. Ve Graham'ın yola geleceğini biliyorum."

Müzik bitiyor ve yerini daha hızlı bir şarkı alıyor. Graham bir saniye içinde yanımda.

"Al bakalım," diyor babası, elimi tutup oğlunun dirseğine yerleştirerek. Eğiliyor ve Graham'a bir şeyler fısıldıyor. Ne söylediğini bilmiyorum, sadece Graham'ı gülümsettiğini biliyorum. Başlarını sallıyorlar, sessiz bir

Adı konmamış bir duygu alışverişi ve Bay Landry insan denizinin içinde kayboluyor.

Graham bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle hazırım."

OceanofPDF.com

Mallory

İçeri girdiğimizde ev karanlıktı. İçtiğim tüm şaraplar uykumu getirmişti ve eve girerken Graham'a yaslanıyorum. Ceketimi çıkarıyor ve kanepeden bir battaniye alıp beni dışarıya, verandaya götürüyor.

Alkolün ve Graham'ın şöminede yaktığı ateşin sıcaklığıyla uyuyakalıyorum. Bir çift siyah uyku pantolonu ve uzun kollu, siyah bir gömlek giymiş olarak beni uyandırıyor.

"Hey, uyuyan güzel," diye fısıldıyor yanıma oturarak. Ayağa kalkarken gözlerimi açmak için mücadele ediyorum. "Buraya gel."

Beni hareket ettiriyor, böylece ona yaslanıyorum, kolunun altında koruyucu bir şekilde sıkışıyorum. Saçlarım gömleğine dağılıyor, bacaklarım battaniyenin altına sıkışıyor.

Göğsümüzün inip kalkması dışında hiçbir şey söylenmiyor ve tek bir kas bile oynamıyor. Dışarısı tamamen hareketsiz. Havlayan köpekler ya da polis sirenleri yok. Sadece Graham, ben ve çıtırdayan bir ateş.

"Hayatımın sonuna kadar burada, bu şekilde kalabilseydim, kalırdım." İfadesi beni uyandırdı. Onu yanlış duyduğumu düşünüyorum ama yüzüne baktığımda beni izlediğini görüyorum. "Burada olmanı seviyorum."

"Burada olmayı seviyorum," diyorum, ona daha çok sokularak. "Seninle olmayı gerçekten çok seviyorum."

Pişmanlık duymayı bekliyorum, ama şarap tepkilerimi köreltmiş olmalı, çünkü hiçbir şey hissetmiyorum. Ayrıca sarhoş hissetmiyorum, sadece kafam güzel.

Bu ya konuşmak için güvende olduğum ya da ölü taklidi yapacak kadar kendimde olmadığım anlamına gelir.

"Bana bir şans vermen için ne gerekiyor?" diye soruyor boğazını temizleyerek.

"Çekilişteki gibi bir şans mı?" Kulaklarımı tırmalayan kan uğultusunu durdurmaya çalışarak soruyorum.

Sessizce gülüyor. "Hayır, Mallory. Nasıl seveceğimi anlamaya çalışırken bana yardım etmek gibi bir şans."

Sarhoş, kafam güzel ya da ayık, tamamen uyanığım. Hareket etmekten korkuyorum çünkü bu uyandığım alternatif gerçekliği paramparça edebilir.

"Yoga nasıl sevilir?" Ben öneriyorum.

Kucağına uzanmam için beni hareket ettirirken iç geçiriyor. "Bunun için Lincoln'ü suçluyorum."

Graham'ın duruşundaki, onu daha önce hiç görmediğim güven kaybolmuş. Yüz hatları sert, yüzü gergin. Gözlerinde bir parıltı var ama bunun ateşin alevlerinden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

"Bazı sorunlarım var," diye başlıyor. "Bunu biliyorum. Bazen titiz, zor ve biraz da baskıcı olabiliyorum."

"Biraz mı?"

"Biraz," diyor bana bakarak. "Sen hayatıma girmeden önce mutlu olduğumu sanıyordum. Her şey yerli yerindeydi, herkes kendi rolündeydi ve ben bunu seviyordum. Rahat ve öngörülebilirdi. Sonra sen içeri giriyorsun ve tüm bunları alıp yere atıyorsun."

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek yüzümden uzaklaştırıyor. "İlk başta beni deli etti. İlk hafta anksiyete krizi geçirdim," diye gülüyor. "Ama sonra bir şeyler değişti."

Elimi gömleğinin altından göğsüne değecek şekilde kaydırarak devam etmesi için onu cesaretlendirmeye çalışıyorum.

"Sanırım bu biraz da Lincoln ve Barrett'ın Çiftlik'te yaptığı bir konuşmadan kaynaklanıyordu; ya koltuk değneklerim bende kalacaktı ya da sen. Bana ne zaman aşık olduğumu anlayacağımı çünkü onun yerini dolduramayacağımı söylediler. Ben de istemezdim."

Beni kucağında kaydırıyor, böylece daha dik oturuyorum. "Senin her gün işe gelmediğini hayal etmek benim de gitmek istememe neden oluyor ve bu iş benim tek istediğim şey. Sonra seni ailemle birlikte görmek ... . Kardeşlerimin ne dediğini anlıyorum Mallory."

"Oh, Graham," diyorum, elimin altında kalp atışlarının hızlandığını hissederek.

"Daha önce hiç aşık olmadım. Nasıl işlediğinden emin değilim. Eğer o

noktaya gelirsek ve ben her şeyi berbat edersem ..."

"Daha önce de aşık oldun." Yüzüne yumruk atmak için tutuklanmayı göze alabileceğim tek kadın olan Vanessa'ya atıfta bulunurken kelimeler canımı yakıyor.

"Sevmedim," diyor gözlerimin içine bakarak. "Bir zamanlar böyle düşünmüş olabilirim, ama bunun aşk olmadığından yüzde yüz eminim. Belki genç bir karasevda. Ama aşk? Hayır."

Kalbim göğsümde fırlıyor ve doğrulmak için mücadele ediyorum. Alkolden başım biraz dönüyor ama devam ediyorum.

"Ne diyorsun Graham?" Ben soruyorum.

"Diyorum ki... Senin de içinde olman için zihinsel dengemi ve hayata tutunuşumu riske atmak istediğimi söylüyorum. Ama seni uyarıyorum-"

Öne atılıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Beni kollarının arasına alıyor ve doyasıya öpüyor. Geri çekildiğimizde gülümsüyor ve nefes nefese kalıyorduk.

"Bu bir evet miydi?" diye soruyor. "Feragatnameyi duymadın bile."

"Bu bir sözleşme değil," diye gülüyorum. "Yürürlük tarihi, değişiklik ya da ince baskı yok."

"Ben de onu diyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Şöyle işliyor: Her birimizi olduğumuz gibi kabul ediyoruz. Birbirimizi zayıflıklarımızı ve can sıkıcı davranışlarımızı bilecek kadar iyi tanıyoruz."

"Arabanızdaki çöpler gibi mi?"

"Hayır," diyorum. "Zımbanızın masa telefonunuzdan beş santim uzakta durması gibi. Bu çok can sıkıcı."

"Bu çok pratik!"

"Ben bunu görmezden geleyim, sen de benim döşeme tahtamdaki yanlış yerleştirilmiş hayat parçalarını görmezden gel."

Gözlerini devirir ama güler. "Tamam. Ama arabanı asla bir yere götürmeyeceğiz."

"Uzlaş, Graham. Bu ilişkilerin anahtarıdır." "Ben
bunu iyi yapamam."

"Sana öğreteceğim," diyorum mutlulukla.

"Bir öğrenme eğrisine ihtiyacım olacak," diye itiraf ediyor. "Bana karşı sabırlı olmanızı istiyorum."

"Ve büyümem için bana yer açmana ihtiyacım var," diye karşılık veriyorum. "Kendimde ilerleme kaydediyorum ve bunu kaybetmek istemiyorum."

Beni tatlı tatlı öpüyor. "Bunu kaybetmeni istemiyorum." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. "Gel hadi."

"Nereye gidiyoruz?"

"İçeride."

"Neden?"

Sırıtıyor. "Kız arkadaşımla kutlama yapmak istiyorum?" "Bu çok liseli işi," diye gülüyorum.

Elini sallayarak almamı işaret etti.

"Nasıl kutlamayı planlıyorsun?" Dudaklarımı birbirine bastırarak soruyorum. Kaşlarını oynatıyor.

"Sanırım bunu yapmayı başardık," diyorum kaşlarımı ona doğru oynatarak, "geçen sefer burada, değil mi?"

"Geçen sefer farklıydı."

"Neden?"

Sırıtıyor. "Geçen sefer benim değildin."

Baygınlık geçirerek elini tutuyorum ve beni eve götürmesine izin veriyorum.

Işık hissi beni uyandırıyor. Garip çünkü odamın batıya bakan küçük bir penceresi var, bu yüzden içeriye çok fazla güneş ışığı girmiyor. Özellikle de sabahları.

Gerinirken, kollarım benim olmayan çarşafların üzerinde geziniyor. Daha yumuşak, daha ipeksi. . . daha güzel. Gözlerim açılıyor ve karanlıkta büyük bir şehir resminin üzerine düşüyor. Üzerinde beyaz, pembe ve mavi noktalar olan siyah bir tuval. Sokakları ve sıradağları seçebiliyorsunuz. Muhteşem bir şey. Ayrıca benim değil.

Dönüp yatağımın başucundaki masaya bakıyorum. Graham'ın saati ve ajandası, krem rengi gölgeli mavi bir lambanın yanında duruyordu.

Dört direkli yatağındaki yastık yığınına sırtımı yasladığımda, dün geceye dair her şey gözümün önünden geçerken kıkırdamadan edemiyorum. Beyanı. Tatlı gülümsemesi. Nefis dili.

Koridorda bir ses duyduğumda titreyerek yorganın altına giriyorum. Ortaya çıkması birkaç saniye sürer.

Üzerinde bir çift gri boxer külot ve başka hiçbir şey yok, elinde tahta bir tepsi ve kocaman bir gülümseme taşıyor. "Günaydın," diyor. "Sana kahvaltı hazırladım."

Pastırma ve krep kokuları havada süzülüyor, Graham'ın kokusuyla karışıyor. İlahi, baş döndürücü bir kombinasyon.

Doğruldum ve çıplak olduğumu fark ettim. Hava meme uçlarıma çarpıyor ve sert tepeler oluşturmalarına neden oluyor. Graham'ın gözleri hemen onlara kaydı.

"Bunu düşünme," diye uyarıyorum. "Önce beni beslemelisin."

Sırıtıyor, benimle birlikte yatağa tırmanıyor. "Neyi daha çok sevdiğimi bilmiyorum.

Sabah seni yatağımda görmek ya da sadece seni çıplak görmek."

Tepsiden bir dilim pastırma alıp ağzıma atıyorum. "Mükemmel.

Ne çok gevrek, ne de çok gevşek."

"Bende gevşek olan hiçbir şey yok."

"Doğru." Pastırmayı tabağın etrafına siliyorum, fazla şurubu topluyorum. "Onu yemenin en iyi yolu işte burada."

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde ağzımın üzerinde sallıyorum. "Bu çok şeyi açıklıyor," diyor.

"Ne gibi?"

"Arabanızın konsolunda neden şurup o l d u ğ u ve neden pastırma gibi koktuğu gibi."

"Dava et beni." Ağzımı açıyorum ve pastırmayı içine atmaya başlıyorum ki akçaağaçtan bir damla dilimi ıskalıyor ve göğsümden aşağı kayıyor. Graham bir saniye içinde üzerimdeydi, pastırma yatağa düşüyordu. Çığlık atarak pastırmaya uzanıyorum ama ellerimi başımın üstünde tutuyor. Gözleri yanıyor dizginlenemeyen şehvet. "Sana ellerini burada tutmanı söylesem dinler misin?" "Ne düşünüyorsun?" Battaniyeleri vücudumdan atarak alay ediyorum. Üzerine uzandım

Çarşafları tamamen açıkta. Ellerimi başucunda tutmayan serbest eli beni bacaklarımın arasından kavrıyor.

"Bence sana güvenilmez."

Ağzı, şurupla kaplı meme ucumun hemen üzerinde gezinene kadar çok yavaşça alçalıyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, temas için çaresizim, ama o sadece geri çekiyor.

Kirpiklerinin arasından bana bakıp sırıtıyor. Dili dışarı fırlıyor, çakıllı tomurcuğumun tepesine hafifçe dokunuyor.

Ellerimi serbest bırakmak için mücadele ederek inliyorum. Çabalarıma rağmen onları sabit tutuyor.

Dilinin üst kısmı göğsümün üst kısmında düz bir şekilde uzanıyor ve göğsümün hassas derisinden aşağı doğru yavaşça yuvarlanıyor. Arkasındaki iz soğuk, ağzının sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Başım yastıklara daha da gömülüyor, boştaki eli vajinamı daha sıkı kavrıyor. Bir parmağı içime kayıyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Ellerim serbest kaldı ve ona uzandım ama o geri çekildi. Bana dönüyor, havada bir pastırma şeridi, kahvaltı tabağından yapışkan iyilik damlıyor.

Vücudumun üzerinde tuttuğumda, tatlı sıvı tenime düşüyor ve kalçalarımdan boynuma doğru vahşi çizgiler halinde damlıyor.

Graham bana evcilleşmemiş ama saygılı gözlerle bakıyor. Onun dokunuşu için çaresizim. Bacaklarım boyunca uzanıyor, karnımın üzerinde duruyor. O lezzetli dudaklarını bir gülümseme süslüyor.

"Sanırım kahvaltımı böyle yapacağım," diye homurdanıyor. "Arkana yaslan. Gözlerin açık olsun. Bunu senden yalamamı izlemeni istiyorum."

Dili göbek deliğimdeki sıvı havuzuna dalıyor ve temastan neredeyse sıçrıyorum. Hırlıyor ve kıpırdamadan durmam gerektiğini biliyorum. Hareketsiz kalmak istiyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Karnımın etrafında dolaşıyor, vücudumdan geçen şurup iplerini takip ediyor. Dili sıcak, parmakları altımda kıvrılıyor ve kıçımı sıkıyor. Parmaklarının açıklığımı bulmasını sağlamak için kıpırdanmaya çalışıyorum ama oyunumu biliyor ve kıpırdamıyor.

Gözlerimin içine bakarak karnımdan göğüs kemiğime doğru işkence edercesine yavaş bir yol izlemeye başlıyor. Sonra bir hareketle sol meme ucumu emiyor.

"Gah!" İçimde bir zevk patlaması hissederek haykırıyorum. Parmaklarım saçlarında geziniyor, onu daha sert emmeye, daha fazlasını almaya teşvik ediyor.

Tenimdeki tatlılığı emiyor ve dudaklarını yalayarak bana bakıyor. Klitorisime bastırarak gülüyor. "Bugün güzel bir gün olacak." "Umarım

öyle olur," diye gülüyorum. "Şimdi beni becerme kısmına başla."

"Oh hayır," diyor, arkasına yaslanıp külotunu çıkarırken. "Bugün olmaz." "Ne demek 'bugün olmaz'?" Telaşla sordum.

"Bugün, senden zevk alıyorum. Tadını çıkarıyorum. Bütün gün seninle baş başa kalmanın tadını çıkarıyorum."

"Öyle," diyorum, uzanıp yüzünü kendime çekerek, "kesinlikle öyle."

OceanofPDF.com

Mallory

Graham'ın bana verdiği rapordaki son verileri bir melodi eşliğinde sistemimize giriyorum. Birkaç basit tıklama ve enter tuşuna basmamla her şey tamamlanıyor. Ve tüm niyet ve amaçlar için iş günü de öyle.

Saat beş olduğunda, otuz dakika sonra ne olacağını konuşmadık. Bu akşam yoga dersim yok ama benim gelmemi istediğini de varsaymak istemiyorum. Bu bizim için, özellikle de onun için yeni bir durum ve buna alışması gerektiğini biliyorum. Ben de öyle.

Sanırım bugünün bu kadar kolay geçmesi ikimizi de şaşırttı. İşimizi yapmak için kimyamızı bir kenara bırakma konusunda geçtiğimiz hafta sonuna kıyasla çok daha iyiydik. Belki de bunun nedeni nerede durduğumuzu bilmemiz ve gün sona erdiğinde aklımızdan geçen her şeyi söylemek ve yapmak için o zamana sahip olacağımızdır.

Toparlanıp Graham için birkaç not hazırladım ve masamın köşesine yapıştırdım. Birkaç dakikam olduğu ve Graham konferans salonunda Gulica Sigorta ve Ford ile yaptığı toplantıdan henüz dönmediği için Lincoln'ün hayır kurumu için bir dosya çıkarıp üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Ofisin kapısı açıldığında bir hesap tablosuna bazı rakamlar giriyordum. Gülümsüyorum ve Graham'ı görmeyi bekleyerek dönüyorum.

Kapı aralığında bir kadın duruyor. Uzun, simsiyah saçları beline kadar sarkıyor ve parlak pembe ruju ağzını boyuyor. Bana şüpheyle bakıyor ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da, ondan hemen hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

"Yardımcı olabilir miyim?" Kibarca soruyorum, yüzümü ona dönüyorum. "Bay Landry'yi arıyorum."

"Graham?"

"Burası onun ofisi, değil mi?"

Ukalaca bir karşılık veriyorum. "Evet, öyle. Sizin için ne yapabilirim?"

Beni içine çekerken ukala bir sırıtış atıyor. Beni bir çeşit rakip olarak gördüğünü inkâr etmek mümkün değil. "Graham'a burada olduğumu haber verebilirsin."

"Şey," diyorum şeker gibi tatlı bir sesle, "şu anda burada değil. Ona bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"Hayır. Ne zaman dönecek?"

Kapı tekrar açılır ve Raza neşeli gülümsemesiyle içeri girer. Kapı arkasından kapandığında gülümsemesi kaybolur.

"Ne zaman döneceğinden emin değilim," diyorum, sessiz kalması için Raza'ya bir bakış fırlatarak. "Sizin için bir mesaj almaktan mutluluk duyarım."

"Eminim yaparsınız."

"Bak," diyorum, ayağa kalkarak. "Ne istediğinden emin değilim ama-" "Özür dilerim," diye araya giriyor. "Adınız neydi?"

Masamın önünde ve ortasında duran isim levhasını işaret ederek sırıtıyorum. "Mallory Sims. Bu öğleden sonra ofisimde kimi ağırlama şerefine nail olabilirim?"

"Ben Vanessa Shields." Kanım donarken, kendini beğenmiş sırıtışı daha da genişliyor. "Görüyorum ki beni duymuşsun."

"Evet, öyle. Siz geçen hafta tuvalette taşıran kadın değil misiniz?"

Gözleri kısıldı. "Hayır. O ben değildim."

"Karışıklık için özür dilerim." Raza'ya baktım. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ford'un hesabına yapılan bir ödeme hakkında bir sorum vardı. Graham ayrıca Camilla'dan gelen bu nota bakıp nasıl ilerleyeceğimi bana bildirebileceğinizi söyledi ama bekleyebilir."

Vanessa'nın kulaklarından yükselen buharı neredeyse görebiliyorum.

Vanessa'ya doğru başımı sallayarak, "Şunu halledeyim," diyorum, "sonra konuşabiliriz."

Vanessa, "Onu görene kadar gitmiyorum," diyor. "Onu ne için istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyor ve Graham'ın ofisine doğru bakıyor. "Ona şehre geleceğimi söyledim. Akşam yemeği hakkında konuştuk. Bu gece boşum ve onun bir planı olup olmadığını görmek istedim."

Sözleri mideme yumruk gibi indi. Sanki içimdeki rüzgar dışarı fırlamış gibi hissediyorum. Kaplamamdaki çatlakları göstermemek için ne kadar çabalasam da, o onları görüyor.

"Evet, tatlım," diyor. "Ben Graham'ın hayatının aşkıyım. Buna alış artık." Elimdeki kalemi masamın üzerine fırlatıyorum ve köşesinden dolaşmaya başlıyorum.

Gözlerim önümde duran bu kaltağa kilitlendi, kırmızı görüyorum. "Sen çıkarcı, pis bir fahişesin."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Kekelemedim."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Haklısın ve bunun seni ne kadar şanslı yaptığını bilmiyorsun."

Başını şirret, sümüklü bir şekilde iki yana sallıyor. "Bu üstü kapalı bir tehdit miydi?"

"Seni tehdit etmek istersem, bunu açık açık yaparım. Çünkü kadınlar böyle yapar. Her şeyi olduğu gibi söyleriz." Önce Raza'ya, sonra tekrar Vanessa'ya bakıyorum. "Bilirsin, küçük şeyler, mesela ... eğer evliysek."

Yüzü soluyor.

"Graham'a yaptığın şey iğrenç. Bir kadın için aldatıcı, iğrenç bir bahaneden başka bir şey değilsin."

"Bu ne cüret!"

"Bu *ne cüret*," diye tükürdüm. "Ne cüretle onun ofisine girip onunla konuşmaya hakkın varmış gibi davranırsın?"

"Buna o karar verecek."

"Hayır, buna *ben* karar *veririm*." Masa telefonuma doğru yürüdüm ve güvenlik düğmesine bastım. "George? Ben Mallory. Odama birini istiyorum, lütfen."

"Onunla konuşana kadar buradan ayrılmayacağım. Anladın mı?"

"George geldiğinde buradan gidiyor olacaksın," diye gülüyorum. "Ve o kapıdan bir daha asla geçemeyeceğinden emin olacağım. Ne demek istediğimi anladın mı?"

George'un ortağı Marty kapıdan içeri daldı. "Bayan Sims, bir sorun mu var?"

"Ona buradan çıkarken eşlik edebilir misiniz lütfen?"

"Bay Landry ile daha geçen hafta konuştum. Beni bekliyormuş," diyor Vanessa.

Sözleri beni derinden yaraladı, her ne kadar onlara inandığımı düşünmesem de. Graham neden onunla konuştu ve bana söylemedi, özellikle de

Dün gece konuştunuz mu? Bu doğru olamaz. Buna inanmayacağım.

Marty bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Ben daha uzun duruyorum. "Lütfen onu dışarı çıkarın."

Vanessa'ya doğru yöneliyor ve ondan gitmesini istiyor. Vanessa bana ters ters bakmadan önce bir süre onunla tartışıyor. "Onu beceriyorsun, değil mi?"

Sırıtıyorum. "Hayır, Vanessa. Onu becerdin. O benimle sevişiyor."

Bunun doğru olduğundan emin değilim, ama onu etkilemek için yeterli. Etrafta çırpınmaya, küfürler savurmaya başladı. Marty onu zapt edip dışarı çıkarır ama Raza'ya bir zarf fırlatmadan önce değil.

O gittikten sonra, hava hala onun çılgın enerjisiyle doluyken, Raza ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

"Dürüstçe mi?" Vanessa'nın tüm suçlamalarını duymazdan gelmeye ve sakinleşmeye çalışarak söylüyorum. "Emin değilim."

Raza zarfı alıp masamın üzerine koydu. "Yarın tekrar geleceğim."

"İyi fikir," diye mırıldanıyorum, adrenalinin etkisi geçmeye başladığında nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Onun gidişini izliyorum ve birkaç saniye sonra Graham camın önünden hızla geçiyor. Kapıya doğru koşup yanıma gelişini izlerken kalbim küt küt atıyor. Vanessa'dan bu kadar çabuk nasıl haberdar olduğunu bilmiyorum ama adımlarının temposuna bakılırsa öğrenmiş olmalı.

Daha kapı arkasından kapanmadan, "Cuma günü Gulica'ya faksı gönderdin mi?" diye bağırıyor.

Beklemediğim ve beni hazırlıksız yakalayan bu soru karşısında irkilerek kekeledim: "Evet, elbette. Ayrılmadan önce gönderdim."

"Anlamadılar." Masama doğru yürüdü ve önünde durdu, öfkesi etrafa yayılıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Landry Güvenlik'in artık beklemede olduğu anlamına geliyor."

Bana öfke ve acıma karışımı bir duyguyla bakarken gözlerim irileşiyor, kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Zihnim o kadar hızlı bir şekilde bir şeyden diğerine sürüklenirken başım dönüyor, midem bulanıyor. "Şaka yapıyorsun." "Şaka yapıyormuşum gibi mi görünüyor? Üzerinde çalıştığımız her şey

Şu anda aylarımız tehlikede çünkü sigortamız yok. Hiçbir konuda ilerleyemiyoruz ve işleri yoluna koyduğumuzda da primlerimiz

kilitlenmeyecek. Muhtemelen geçen haftaya göre üç kat daha yüksek olacaklar. Lanet olsun!"

"Graham, özür dilerim," diye aceleyle ayağa fırlıyorum. "Fakstaki onay sayfasını bulayım."

Kalemliğimi sallayarak önüme bir kâğıt sıkıştırıyor. "İşte burada. Açıkça 'hat meşgul/cevap yok' yazıyor. Kontrol etmeye zahmet ettin mi?"

"Ben öyle sanıyordum," diye fısıldadım. Bunu nasıl kaçırdığıma dair hiçbir fikrim yok çünkü çok açık. "Onu almış ve dosyalamış olmalıyım."

"Ford'un şirketine haftalar kaybettirdin Mallory. *Haftalara.* Teklifleri bir tarihe bağlıydı, o da Cuma günüydü. Bunu açıkça belirtmiştim. Şimdi tekrar inceleme ve onay sürecinden geçmemiz gerekiyor."

"Graham, özür dilerim."

Benden bir adım uzaklaştı. "Bunu kendim yapmalıydım."

Gözyaşları gözlerimi yalıyor, köşelerde kırmızı-sıcak sıvı kabarcıkları birikiyor. Kendimi sabitlemeye çalışırken ellerim titriyor. "Ne yapabilirim ki? Yapabileceğimiz bir şey olmalı?"

"Ben hallederim. Sen gidebilirsin." Yürümeye başlarken bana baktı. "Geç saate kadar çalışacağım."

"Graham, ben ..." Vanessa'dan gelen zarfa bakıyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. "Burada seni görmek isteyen biri vardı."

Bana acıyan bir bakışla bakıyor. "Bunu yarın konuşuruz." "Ama seninle konuşmam gerek-"

"Bugün yeterince işim var Mallory. Konuşmak için can attığın her neyse beklemek zorunda kalacak." Topuklarının üzerinde döner ve ofisinde kaybolur.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, kalbimin parçaları belirsizlik içinde, çantamı kapıyorum. Ben kapıdan çıkarken Ford içeri giriyor.

"Hey, Mall . . . ory," diyor, sonra ben hızla geçerken yolumdan çekiliyor.

Graham

"Siktir!" Sesim kapının kapanma sesini bastırıyor. Elimi uzatıp kravatımdaki düğümü koparıyorum ve hemen aklıma Mallory ve onun benim için yaptığı geliyor. Bu beni daha da kızdırıyor.

Gözlerim kapanıyor ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Birden *kırmızı görmenin* ne demek olduğunu anladım. Her şey içimde o kadar hızlı titreşiyor ki başım dönüyor.

Ben başarısız olmam. Bu çapta, binlerce dolara ve haftalarca zamana mal olan hatalar yapmam. Ama bunu yapması için ona güvendim. Önemini anladığını düşündüm.

"Hey." Arkamı döndüm ve Ford'un kapıda durduğunu gördüm. Beni dikkatle izliyor. "Az önce ne oldu öyle?"

"Ne hakkında?"

"Ne hakkında?" diye tekrarlar. "Mallory'nin buradan neredeyse bağırarak çıkması hakkında."

Yüzündeki ifade bana onu tanımlamak için kullandığı sıfatlardan çok daha fazlasını söylüyor. *Bana* hiç bu şekilde baktığını görmemiştim, sanki beni ikinci kez tahmin ediyormuş gibi.

"Muhtemelen yaptığı hatayı gösterdiğim için ağlıyordu."

"Ağladığını söylemedim Graham. *Ağladığını* söyledim."

Boğazımdaki yumruyu bastırarak kardeşime bakıyorum. "Ona halledeceğimi söyledim."

Başını iki yana sallar. "İçimde bundan biraz daha fazlasını söylediğine dair bir his var." Ofisimin derinliklerine doğru yürürken ellerini ceplerine sokuyor. "Kimse bu konuda benden daha üzgün olamaz. Günün sonunda bu benim şirketim, benim kârım. Ama daha kötü sorunlar da var."

"Ben başarısız olmam," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Daralmış gözlerime rağmen ellerim masamın üzerine koyarken titriyor. Yüzü aklımdan geçiyor, yüz hatlarının her yerinde şok yazılı.

"Hayır, bilmiyorsun ve bu sefer de yapmadın. Ama yapmak üzeresin." Başımı eğdim.

"Dünyayı dolaştım," diye hatırlatıyor bana. "Gerçek sorunlar, gerçek meseleler gördüm ve bu gibi şeyler kıyaslandığında oldukça önemsiz görünüyor."

Bana cevap vermem için bir saniye veriyor ama vermiyorum. Birkaç saniye önce taşan öfke azalıyor, öfkenin alevleri Ford'un sözlerinin işaret ettiği bir doz gerçeklikle sönüyor.

"Ne olmuş yani? Sigorta için biraz daha fazla ödeyeceğiz ve bir süre sonra başlayacağız. Bunların hepsi düzeltilebilir" diyor. "Ailemiz mutlu ve sağlıklı olduğu sürece her şey düzeltilebilir."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve bunu yaptığım anda pişman oluyorum. Belki de hayatımda ilk kez kardeşlerimden biri bana haddimi bildiriyor. Tüm kelimeleri bir kenara bırakıp bana öylece bakabilir ve ne demek istediğini çok iyi anlatabilirdi.

"Az önce yaptığınız şeyi düzeltmek çok daha zor olabilir" diyor.

Duman dağılmaya başladığında, durumu beni hasta eden bir netlikle görüyorum. "I . . . Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bir plan yapsan iyi olur, G." "Onun yerinde olsaydım, benimle konuşmazdım."

"Onun yerinde olsaydım, sana doğruca cehenneme gitmeni söylerdim," diye belirtiyor. "Ama onun benden daha bağışlayıcı olabileceğine dair bir his var içimde."

Ben kıpırdamayınca yaklaştı. "Graham, eğer ona şimdi ulaşmazsan -bu gece değil, yarın değil, *şimdi*- kendini benimle aynı gemide bulabilirsin."

"Hangi tekne bu?"

"Akıldan çok gururu olan bir tekne. Burası yalnız bir yer, kardeşim."

Telefonumu çıkardım ve adını tuşladım. Sesli mesaja yönlendirildiğimden emin olana kadar üç kez çaldı. Ford'a baktım, yüzünü buruşturdu.

Onu tekrar aradım ve ikinci çalmada sesli mesaja yönlendirildim.

Paniğin eşiğindeyken yüksek sesle "Burada hiç havamda değilim," diyorum. "Ne yapmalıyım?"

Önümde metanetle duruyor. "Onunla konuşmalısın." "Ama o benimle konuşmayacak."

"Öyleyse, ona git."

Basit bir mantık gibi geliyor, apaçık olması gereken bir cevap. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

Kardeşimin yanından hızla geçip masasına oturdum. Çekmecesini açıp takvimini bulana kadar eşyalarını karıştırıyorum. "Bu gece yogası yok."

"Muhtemelen evdedir," diye öneriyor Ford. "Bunu sen mi düşündün?"

"I . . ." Beynimdeki felaketle savaşıyorum. "Nerede yaşadığını bilmiyorum." Çenesi düştü ve ben inledim. "Bu şeyi yapmaya yeni başladık. Oraya hiç gitmedim."

"Bu başka bir günün konusu."

Kapı açılıp Raza içeri girdiğinde bedenim geriliyor. Yüzümüzdeki ifadeyi görene kadar gülümsüyor, kalçalarını sallıyordu. "Özür dilerim. Ben bunu

daha iyi bir zaman olurdu."

"Neyden daha iyi?" Mallory'nin çekmecesini karıştırmaya devam ederken Ford soruyor. Darmadağınık ama bu beni rahatsız etmek yerine rahatlatıyor.

"Az önce burada bir kadın vardı. Birkaç şey sormak için gelmiştim ve Mallory ile hararetli bir konuşma yapıyorlardı."

Ayağa kalkarken Ford'la bakıştık. "Kimdi o?" diye sordum.

Raza omuz silkti. "Bilmiyorum. Mallory güvenliği aradı."

Mallory'nin yardım çağırması için neler olmuş olabileceğine dair bir dizi görüntü zihnimden geçerken kanım donuyor. "Fiziksel bir tartışma mı oldu?"

"Oh, hayır. Öyle bir şey değil. Kadın sadece seni görmek istiyordu ve Mallory reddetti. Bundan pek hoşlanmadı."

"Kim olabilir?" Ford yanımdan soruyor. Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ne söylendi, Raza?"

Yanakları kızardı. "Kadın hayatının aşkı olduğunu söyledi. Ve Mallory'nin cevabını beğenmedi."

"Oh, lanet olsun." Bakışlarım Ford'unkilere kayıyor. "Vanessa." "O çılgın kaltak," diye tıslıyor kardeşim.

"Evet!" Raza ağlıyor. "Bu oydu. Vanessa. Dürüst olmak gerekirse biraz deli gibi görünüyordu. Mallory onun hakkında ne düşündüğünü ve burada çalıştığı sürece Landry aracılığıyla seninle asla temas kurmayacağını kesin bir dille söyledi."

"Kıskanıyordu," diye sırıtıyor Ford.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Raza. "Bunu hiç anlamadım." Sade bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Her şeyden çok seni koruduğunu hissettim."

Nefesim kesiliyor, kalbim bedenimin içinde eziliyor. "Aman Tanrım."

Ford ve Raza ayrılmadan önce birkaç kelime konuşuyorlar, hiçbirini bilmiyorum. Tek yapabildiğim Mallory'yi, söylediğim sözleri ve hissediyor olması gereken acıyı düşünmek.

Yalnız olsaydım, öfkeyle bağırırdım. Evde olsaydım, yumruklarımı kum torbasına vururdum. Koşuyor olsaydım, sırf şu anda hissettiğim utancı bastırabilmek için bacaklarımın pes edeceği kadar sert koşardım.

"Ben gidiyorum-" Bakışlarım masasının köşesine takılmadan önce başlıyorum. Üzerinde kırmızı mürekkeple adımın yazılı olduğu beyaz bir zarf serseri bir el bombası gibi duruyor. Zarfı alıp ceketimin cebine sokuyorum ve Ford'a bakıyorum. "Özgeçmişi masamın sol alt köşesinde. Bana adresini mesaj at."

"Nereye gidiyorsun?" Ben kapıya doğru koşarken Ford soruyor.

"Onu bulmak için. Bunu düzeltmek için."

Midemin çukurunda bir patlama başlıyor ve vücuduma yayılıyor. Ateş önce karnımdan, sonra göğsümden geçiyor ve gerçeklik, her şeyin hakikati, hiç acımadan bana çarparken yüzüme doğru sürünüyor.

Onu tekrar aradım ama telesekretere yönlendirdi. "Siktir!"

OceanofPDF.com

Mallory

Joy beni kucağına çekerken "İYİ OLACAĞIM," diye yalan söylüyorum. "Sadece bir süre yalnız kalmak istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ediyor Joy, beni bırakarak. "Şu anda gerçekten yalnız kalman şart mı? Gidip havlu katlayabilir ya da ön camları falan yıkayabilirim."

"Sen mi? Camları mı yıkıyorsun?" Gözyaşlarımın arasından gülüyorum.

"Bunu görmek istiyorum." "Şey, muhtemelen orada oturup bir dergi okurdum, ama kulağa

iyi," diye omuz silkiyor. "Ayrıca, ağlıyorsun."

Gömleğimin ucuyla yüzümü siliyorum. "Bu üzgün bir ağlama değil." Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. "En azından tam olarak değil. Ona çok kızgınım."

"Olmak için her hakka sahipsin." Pembe bir tırnağını karıştırıyor. "Sana yalan söylediğini düşünmüyorsun, değil mi? Vanessa'yla konuşmuyordu."

"Hiç sanmıyorum. Bence bana bundan bahsederdi." "Elbette bahsederdi."

Bir nefes üfledim. "Neye kızgınım biliyor musun? Beni dinlememesine. Bir hata yaptığım için bana bir pislikmişim gibi baktı. Sanki o anda hissettiklerinden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi."

"Bu mantıklı ve mantıksız da değil."

"Eğer bu birkaç hafta önce olsaydı, kalbim tamamen kırılmış olurdu. Kendimi başarısız hissederdim. Ama şimdi ..." Tekrar omuz silkiyorum. "Şimdi

sinirlendim."

"O bir kız!" Joy gülüyor, neredeyse beni gülümsetiyor. "Gitmemi istediğine emin misin? Bu gece ders yok. Yalnız kalacaksın."

"Planım bu. Sadece düşünmem gerekiyor ve en iyi burada düşünürüm."

Başını sallıyor, köprüden atlayacağımı düşünür gibi bana bakıyor ve çantasını alıyor. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Geleceğim." Oturdum ve ön kapının kapanmasını bekledim.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve otoparkta gelişigüzel giydiğim kız gücü tişörtümü ıslatıyor. Kırışmıştı ve kim bilir ne zamandır arka koltuğumdaydı ama bugün işten sonra buraya gelmeyi planlamıyordum. Bunların hiçbirini planlamıyordum.

Uzak duvardaki aynalara bakarak esneme hareketlerime başlıyorum. Genellikle burada hissettiğim huzurun gelmesi için sessizce yalvararak hareketleri yapıyorum. Bir poz akıcı bir şekilde bir sonrakine, ardından üçüncüye geçiyor. Sonra dördüncüsü. Beşincide, hiç huzur bulamıyorum.

Sessizlik yüksek, arkadaki buzdolabından gelen her vızıltı bir arı sürüsü gibi ses çıkarıyor. Banyo lavabosundaki damlalar durmak bilmiyor. Daha önce hiç duymadığım, hiç fark etmediğim sesler, midemi en kötü şekilde düğümleyen korkunun üzerine inşa ediliyor.

Belki de yalnız olmamalıyım.

Yerde sürünerek çantamdan telefonumu çıkardım ve açtım. Graham'dan cevapsız çağrılar var. Onlar gelmeden önce bunu biliyordum. Ama Joy'u arama tuşuna bastığım anda aramasını beklemiyordum.

"Mallory?" Sesi telaşlı, acılı ve tedirgin. Hislerime sertçe çarpıyor. Hatta o kadar sert ki sırt üstü düşüp telefonu kulağıma tutuyorum. "Mallory? Orada mısın? Lütfen, konuş benimle."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." "Kahretsin," diye inliyor. "Özür dilerim."

"Yeterince iyi değil," diye burnumu çekiyorum.

"Neredesin sen? Açıklamama izin verin."

Ayağa kalkıp boy aynasında kendimi izliyorum. "Şu anda senin açıklamalarını dinlemek istemiyorum Graham. Duygularımı incittin."

İnliyor. "Lütfen..."

"Biliyor musun? Sana daha önce açıklama yapmak ve özür dilemek istedim ama sen beni dinleme nezaketini göstermedin."

Sanki rüzgarı kesilmiş gibi konuşuyor.

"Bir hata yaptım," diye devam ediyorum, aynalarda gördüğüm güçten güç alarak. "İnsanlar bunu yapar. Hepimiz senin gibi mükemmel değiliz."

"Ben mükemmel değilim," diye inliyor.

"Tahmin et ne oldu? Bunu biliyorum. Senin de en az benim kadar mükemmellikten uzak olduğunu biliyorum."

"Yanılıyorsun," diyor sessizce. "Ben senden çok daha uzaktayım."

Sesindeki hüzün kalbimi sızlatıyor. Bugün beni de üzdüğünü hatırlamak zorundayım. Vanessa'nın yüzü zihnimde belirdiğinde bunu hatırlamak kolay oluyor.

"Bir şeyden bahsetmeyi unuttum." Kendi yansımama ters ters bakıyorum. "Aslında unutmadım. Bana fırsat vermedin."

"Vanessa. . ."

"Evet. Seni görmeye gelmişti."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Hayatım üzerine yemin ederim Mallory, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Birkaç gün önce konuştuğunuzu söyledi. Bundan bahsetmediğine göre saçmaladığını varsayıyorum."

Hemen cevap vermiyor ve sanırım nefesim
kesiliyor. "Sanırım yanlış anlaşıldım," diyorum acı
acı. "Hayır, Mallory," diye acele ediyor. "Sadece
beni dinle."

"Neden yapayım ki?" Ayağa kalkarak söylüyorum. Kalbim oturamayacak kadar hızlı atıyor. Bu enerjinin bir kısmını atmam gerekiyor. "Bugün bana karşı çok nazik olduğun için mi? Bana çok saygılı davrandığın için mi? Bana açıklama fırsatı verdiğin için ben de sana aynısını yapmalıyım?" Konuşmaya başladı ama ben sadece güldüm. "Biliyor musun? Siktir git, Graham."

Ve aramayı sonlandırıyorum.

Graham

Önümdeki binanın üzerindeki adresle Ford'un mesajındaki adresi iki kez kontrol edecek kadar uzun süre gözlerimi yoldan ayırıyorum. Eşleştiler.

Cipim, bir nalbur dükkanından daha fazla boya parçasına ev sahipliği yapan siyah panjurlu soluk sarı kompleksin kaldırımına doğru kayıyor. Kapıdan çıkmadan önce zar zor park edip kontağı kapatıyorum.

"Orası yangın şeridi!" diye bağırıyor arkamdan biri.

Ön kapılar güvenliksiz ve kendimi içeri attım. Fuayedeki ışıklandırma zar zor yeterli. "Yukarı" düğmesine tekrar tekrar dokunarak bir daire çiziyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum. Eğer onu bulup konuşmazsam ve ne kadar hatalı olduğumu görmesini sağlamazsam, destansı ve haber değeri taşıyan bir şekilde kontrolümü kaybedeceğim.

"Hey, dostum." Arkamı döndüğümde seksenli yılların rock gruplarının tişörtünü giymiş bir adamın bir sütuna yaslandığını görüyorum. Çatlamış dudaklarından bir sigara sarkıyor. "Eğer yukarı çıkman gerekiyorsa, sabah hâlâ beklemek istemiyorsan merdivenlerden çık."

"Neredeler?"

Koridorun aşağısını işaret ediyor ve ben de ona el sallıyorum. Ayakkabılarımı yere vurarak kapıyı açıyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum.

Çiçeksiz bir vazo ile bir masayı devirirken ve onu almak için durmazken söyleyecek milyonlarca şeyi, özür dilemenin binlerce yolunu gözden geçiriyorum.

Koridoru kaplayan halı, midemi bulandıran lekeleriyle ucuz bir oteli andırıyor. Numarasını buluyorum ve olabildiğince yüksek sesle kapıyı çalıyorum.

"Mallory?" Sesleniyorum. Kimse cevap vermeyince tekrar vuruyorum.

"Mallory!"

Gerçek şu ki içeride olabilir ve onu kapıya gelmesi için zorlayamam. Kolu denediğimde kilitli olduğunu görüyorum. Yumruğum ahşap kaplamaya tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çarpmadan önce daha hızlı sallıyorum. "Mallory! Aç kapıyı! Lütfen! Özür dilerim."

Koridorun karşısındaki kapı açılıyor, bayat sigara kokusu bana doğru akıyor. Öksürüyorum, yüzümü yelpazeliyorum ve suçlu tarafa kötü bir bakış fırlatıyorum.

"Burada sessiz olun!" Yüzünde büyük boy gözlükler olan bir kadın hırlıyor. "Bazılarımız uyumaya çalışıyor."

"Mallory'nin evde olup olmadığını biliyor musun?" "Mallory kim?" diye sorar.

"Boş ver."

Duvara yaslanıyorum, yanağımı kapıya dayıyorum. Onun diğer tarafta beni dinlediğini hayal ederken gözlerim sıkıca kapanıyor. "Çok üzgünüm bebeğim," diyorum. "Hayır, özür dilemek işin yarısı değil. Lütfen kapıyı aç ve benimle konuş. *Lütfen*."

"Orada değil!" diye yüzünü buruşturuyor arkamdaki kadın. "Defol git buradan yoksa polis çağırırım."

"Eğer içerideysen, yalvarırım bu kapıyı aç."

Cevap vermesi için ona uzun bir süre veriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kapıya son bir kez bakıp koridordan merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Numarasını tekrar deniyorum. Yangın şeridi monitöründen gelen bağırışları duymazdan gelerek cipime binerken "Telefonu aç," diye mırıldanıyorum. "Hadi Mallory. Hadi, bebeğim."

Onu kaybedemem. Şimdi olmaz. Onu kaybetmek için gerçekten bir şansım olmadan önce olmaz.

Onu.

Gerçeklik yüzüme vurduğunda, beni görmek istememe ihtimali olduğunu fark ettim.

Yine Lincoln ve Barrett'in neden bahsettiğini biliyorum: Birini sevdiğinizde bunun kolay olmadığını bilirsiniz ve ona sahip olmamayı düşünmeden önce hayal kırıklığını seve seve göze alırsınız.

Eğer bunu her gün yüzüme vurursa, benimle dalga geçerse ya da bunun bedelini hayal bile edemeyeceğim kadar uzun süre ödetirse, bunu yapacağım. O noktalı çizgiyi bir güzel imzalayacağım çünkü ona sahip olmamak bir seçenek değil.

"Bu Mallory Sims. . ." Sesli mesajı başlıyor ve sırf onun sesini duymak için yarım ağızla dinlemek istiyorum.

Otoparktan çıkarken, otoyola girdiğimde lastiklerim gıcırdıyor.

OceanofPDF.com

Mallory

Ön kapının açıldığını duyduğumda bacaklarım birbirine kenetlenmiş, başım neredeyse dizlerime değiyordu. Çenemi kaldırıyorum, nefesim hıçkırıyor.

Kapının girişinde duruyor, takım elbise ceketi elinde, kravatı yamuk ve yarıya kadar çözülmüş. Dokunmaya bayıldığım ipeksi siyah saç telleri her yöne doğru çılgınca uzanıyor. Ama en net gördüğüm yüzü, dudaklarının gerginliği, gözlerindeki tereddüt.

Odanın içinde yavaşça ilerlerken bakışlarımız önümdeki camda birleşiyor. Tek duyabildiğim, bu anın beklentisi üzerime çökerken göğsümde çarpan kalp atışlarım.

Ayakkabılarını ve çoraplarını benimkilerin yanında çıkarıyor, ceketini yığına ekliyor ve sonra yerde bana katılıyor.

Benim pozisyonumu taklit ederek yanıma yerleşiyor. Elbise pantolonunun üzerinden baldırlarını tutuyor ve geriniyor. Bana baktığını hissediyorum, bakışları bana milyonlarca soru soruyor. Ben sadece Lincoln'ün düğünü için yaptırdığım kırmızı boyalı ayak parmaklarıma bakıyorum.

Birkaç dakika sonra gerginlik fazla gelmeye başlıyor ve ondan uzaklaşıp karnımın üzerine yuvarlanıyorum. Ellerimle bir kobra gibi yukarı bastırıyorum. O da beni takip ediyor.

Göz ucuyla kravatının yerde sürüklendiğini, gömleğinin kollarının çözüldüğünü ve dirseklerine kadar kıvrıldığını görüyorum. Ön kolları esniyor,

boynunun yan tarafındaki damar nabız gibi atıyor. Bu görüntüyle ilgili her şey olabildiğince Graham'a benzemiyor.

"İçeri girdiğimde kıçımı yırtmanı bekliyordum. Bana bir şey söylemeyecek misin?" diyor ve ben yere düşerken o da yere düşüyor.

"Hayır." Kelebek şeklinde oturarak tekrar ondan uzaklaşıyorum. "Güzel. Ben de dinlemeni tercih ederim."

"Ben de seni dinleyeceğimi söylemedim."

Kıkırdıyor, bu da beni daha da kızdırıyor. Hemen ona ters ters bakarak nefesimi içime çektim. Hata yaptım. Kolonyasının ve ondan yayılan enerjinin kokusunu alabiliyorum ve aldığım kadar hızlı nefes vermek zorunda kalıyorum. Onun hakkında ne hissedersem hissedeyim, bunu halının altına süpürmeyeceğim.

"Mallory, özür dilerim."

Gözyaşlarımın tekrar gözlerime hücum etmesi ve yontulmuş yüzünün hatlarını bulanıklaştırması için gereken tek şey bu. Kendi gözleri o kadar çok duyguyla dolu ki başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Bunu zaten söyledin," diye cevap veriyorum.

"Ben de öyle." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir güvensizlik notası var, kelimelerin içine sızan bir tereddüt. Uzun, boğuk bir nefes üflüyor. "Bugün yaptığım gibi davranmamalıydım. Çocukçaydı ve bunu yaptığım için çok utanıyorum. Hem de sana karşı."

"Öyle olmalısın," diyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. "Bugün yaptığın şey saçmalıktı Graham. Tamamen saçmalıktı. Bana kızgın ol. Yaptığım hatayı göster. Tanrı aşkına kov beni. Ama benimle saygıya layık olmayan bir çocukmuşum gibi mi konuşacaksın? Hayır."

"Mallory . . ."

"Daha bitirmedim." Yüzümü ona dönüyorum, kelimeler akıyor. "Çalışanınız olarak benimle bu şekilde konuşmanıza izin vermeyeceğim. Senin ... senin için her neysem-"

"Mallory-"

"Sözümü kesmeyi bırak," diyorum. Dudakları kapanıyor, gözleri büyüyor. "Senin için ne olduğumu bilmiyorum. Nasıl tanımlayacağımı da bilmiyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim: Ne senin ne de bir başkasının hayatında bunu görmezden gelebileceğim bir rol oynamam."

Çenem kalkıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ne istediğim konusunda sessiz kalarak çok uzun yıllar geçirdim. Akışına bıraktım, tekneyi sallamadım. Elbette, bir süre için daha sakin sularda yüzdüm ama bu mutluluğum ve kendime güvenim pahasına oldu. Bugün kızgın olduğunu ve bunu dile getirdiğini biliyorum.

normalde yapmayacağınız bir şekilde. Ama bu arkama yaslanıp tek kelime etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir daha kimse benimle böyle konuşmayacak ya da beni hafife almayacak."

"Kimse benimle de böyle konuşmuyor," diye kıkırdıyor. "Ben konuşuyorum."

"İşte bu yüzden seni seviyorum."

Sözcükler bir anda ağzımızdan dökülüveriyor ve ikimiz de kulaklarımıza inerken biraz geri çekiliyoruz. Ben hala, gözlerim onunkilerle eşleşecek şekilde büyüyor.

"Bugün öfkeliydim," diyor usulca. "Bunu kabul ediyorum. Sana yalan söyleyip kızgın olmadığımı ya da durumu yanlış anladığını söylemeyeceğim çünkü ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Durup düşünmedim ve her şeyi birbirinden ayırmadım. Sadece kendimi kaybettim."

"Evet. Yaptın." Güçlü kalmak için savaşsam da omuzlarım çöküyor. Bunu düşünmek bile gururumu, duygularımı, kalbimi incitiyor.

Gözlerindeki ışık söner. "Bilmediğin şey, bugünün benim için ilklerle dolu bir gün olduğu." Derin bir nefes alır. "İlk gün uyandım ve yataktan kalkmadan önce bir kadına baktım, hiç gitmemesini diledim. Landry Holding'in başkanı olarak bir konuda başarısız olduğum ilk gün. Birini kaybetme korkusunu tamamen hissettiğim ilk gün."

"Vanessa'yla da böyle hissetmiştin," diye hatırlatıyorum ona. Onun adını bir zehir parçası gibi ağzıma alırken sırıtıyor.

"Hayır, yapmadım," diye vurguluyor. "Onunlayken kafam karışmıştı. Kandırılmış. Gittiğinde ihanete uğradım. Bugün hissettiğim gibi bir şey hissetmedim. Yakın değil. Sen gittiğinde ve ben ne yaptığımı anladığımda, kendimi ezilmiş hissettim Mallory. Kesinlikle katledilmiş."

Bu benim öfkemi yumuşatıyor ve dudaklarımda patlamak üzere olan sırıtışımla ona bir ipucu veriyorum. Gözleri ağzıma gidiyor, neredeyse kendi iradesiyle ağzımı yukarı çekiyor.

"Vanessa birkaç gün önce beni aradı. Lincoln'ün düğününden önce," diyor, sözleri ölçülü. "Sana düğünden sonra söylemeye niyetliydim. İstifa etmekle tehdit ediyordun ve ben de önce seninle işleri yoluna koymaya odaklanmıştım. Sana daha önce söyleseydim, uğraşacak bir şey daha olacağını biliyordum."

"Ama bana söylemedin," diye belirtiyorum, ses tonum kızgınlıkla ağırlaşıyor. "Çünkü unuttum."

"Tabii ki yaptın. Eminim aklından çıkmıştır çünkü bu normal bir tepkidir."

Yaklaşıyor ama bana dokunmuyor. Bedenimin ona uzanmak istediğini, onun kollarında bulduğum rahatlığa ihtiyaç duyduğumu hissediyorum.

"Ben yaptım. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Bir düşün: Linc'in düğün gecesinden beri benim evimdesin. Seni evimde görmek, mutfağımda, yatağımda görmek, seninle konuşmak, seni öpmek-Vanessa aklımdaki son şeydi."

Bu öfkemi biraz daha azalttı. "Mektupta ne yazıyordu?" Cevaptan korkuyorum ve bu kadınla herhangi bir şekilde bağlantısı olmasından nefret ediyorum.

Ayağa fırlar ve ceketinin cebini karıştırır. Neredeyse çılgına dönmüştü, elleri ceplerde uçuşuyordu, ta ki iç astarın içine girene kadar. "Ne yazdığını bilmiyorum," der. "Bu arada, Raza ona ne söylediğini anlattı."

"Haddimi aşmış olsam da umurumda değil-"

"Bebeğim," diyor arkasını dönüp bana seksi bir gülümsemeyle, "bu günümü güzelleştirdi."

"Gerçekten mi?"

"Herkes için savaşan hep ben oluyorum. Onu bekletebilir ya da beni çağırabilirdin ama bunun yerine sen yaptın. Benim için savaşmaya gittin." Yanıma çömeldi, gözleri yine parlıyordu. "Al."

Elinde masamdan aldığı zarf var. Havada sallıyor. Yersiz bir vergi kâğıdı ya da mahkeme celbi gibi hışırdıyor.

"Bunu istemiyorum," diye yüzümü buruşturuyorum.

"Ne yazdığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Eğer biliyorsan, al bakalım." Almayınca ayağa kalktı ve çöpe doğru yürüdü. Gözleri üzerimde,

ortadan ikiye böler ve kutuya bırakır. "Tatmin oldun mu?" diye soruyor.

"Sayılır," diye omuz silkiyorum, sırıtmamaya çalışarak.

Bir anda tekrar önüme geldi. Ellerimi avuçlarının arasına alıyor, başparmaklarını avuçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Seni uyarıyorum, buradan s e n s i z ayrılmayacağım. Sana bir keresinde biz olmamışız gibi davranmayacağımı söylemiştim."

"Beni becermekten bahsediyordun," diye gülüyorum.

"Bu ifade *daha fazla* anlam ifade edecek şekilde değiştirildi." Ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. "Benimle ilgili en sevdiğin şeyleri -dediğin gibi tutkumu ve zekamı- alıp her gün sana uygulamak istiyorum. Bana bir şans verirsen, seni dünyanın en değerli kadını gibi hissettireceğime söz veriyorum."

"Çok fazla söz veriyorsun," diye takılıyorum.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken fısıldıyor: "Sadece saklamak istediklerimi."

"Affet beni," diye nefes alıyor. "Eğer bir daha böyle davranırsam, gidebilirsin ve bavullarını toplamana yardım ederim. Ama bu olmayacak. Sana söz veriyorum."

"Çantalarımı toplamak mı?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek söylüyorum. "Bu kulağa biraz fazla geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Bugün senin dairendeydim." Geri çekildi. "Oraya geri dönmene izin vermekte zorlanacağım."

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum. "Bu bir anlaşma kırıcı. Bu işi ağırdan alıyoruz. Danielle'in evlilik ve bebek konusundaki hevesli tavrını sevsem de, ben öyle biri değilim."

Dudaklarımı birbirine değdirirken nefesi dudaklarıma değiyor. "Beni affedecek misin?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve yeşiller ile mavilerin derinliklerinde dönen bir şey görüyorum. Bunun ne olduğundan ya da nasıl adlandırılacağından emin değilim, sadece benim için yeni bir görünüm olduğunu biliyorum.

Yere oturduğumuzda ellerimi tutup kucağına götürüyor ve yüzünü inceliyorum. Çizgiler gergin, alnında bir endişe ifadesi kazınmış. Elleri sıcacık, ellerimi sarıyor ve ben nasıl yanıt vereceğime karar verirken onları nazikçe sıkıyor.

"Seninleyken," diye başlıyorum, sesim bulanık, "dünyayı fethedebilirmişim gibi hissediyorum."

"Yapabilirsin," diye fısıldıyor. "Yapabileceğini bildiğim her şeyi başardığını görmek için sabırsızlanıyorum. Ve bunu yapabilmen için gerekli imkânlara ve enerjiye sahip olduğundan emin olmak için sana elimden gelen her şekilde yardım etmeye hazırım. Seni her şekilde desteklemek istiyorum Mallory."

Yanaklarım kızardı. "İstesem Landry Holdings'i yönetebilirmişim gibi hissettiriyorsun. Tüm ailen onlar için çok anlamlı olan şeyler konusunda bana güveniyor. Bunun beni nasıl hissettirdiğini tarif edemem." Yere bakıyorum, kelimeleri arıyorum. "Sabah uyandığımda gülümsüyorum. Bunun benim için ne kadar tuhaf olduğunu biliyor musun?"

"Sabah insanı değil misin?" diye göz kırpıyor.

"Hayır," diye kıkırdıyorum. "Ama seninle vakit geçireceğimi bilmek beni gün için heyecanlandırıyor. Sanki ..." Söyleyeceğim sözler boğazımda

düğümleniyor ve neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Eli yüzümün yan tarafını kavrıyor. "Ne gibi Mallory?"

"Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi. Uzun zaman önce hissettiğim gibi."

Beni kendine çekti, sıkıca tuttu. Kucağına oturmam için beni döndürüyor ve stüdyonun ortasında beni kucaklıyor. "Sen benim için düşündüğümden çok daha önemlisin," diye nefes alıyor. "Bugün dışarı çıkışını izleyene kadar fark etmemiştim ve kafama dank etti: Kardeşlerimin söylediği her şey doğruymuş. Aramızdaki bu şey kolay değil ama yine de yapmamayı hayal edemiyorum. Bunu anlamak için zaman harcamak bana potansiyel bir zaman kaybı gibi gelmiyor. Bu tek seçenek gibi geliyor çünkü senin yerine başka bir şey koyamam. İstemiyorum da" diye ekliyor şiddetle.

Geri çekilip ona bakıyorum, telefonu cebinde cızırdıyor. "İhtiyacın varsa alabilirsin," diyorum, yine de biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Cihazı çıkarıp bakıyor ve aramızda havada tutuyor. "Bu Vanessa. Bunu nasıl halletmemi istersin?"

"Uzaklaştırma emriyle mi?" Kan basıncımdaki yükselişin bayılmama neden olmamasını umarak gönüllü oluyorum.

Graham temkinli bir el hareketiyle telefona cevap verir. "Alo?" Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye dinler. "Mallory'ye bugün yaptığın muameleden sonra seni bir saniye bile dinleyeceğimi sanıyorsan, düşündüğümden daha delisin."

Bana bakıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Korkunç bir anıyı paylaşan iki insandan başka bir şey değiliz." Elimi uzatıyor ve ben de avucumu onunkine koyuyorum, nasıl olacağını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum. "Biz birbirimizi hiç sevmedik Vanessa," diyor Graham. "Ben sadece bir kez aşık oldum. Bunun gerçekte nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra, daha önce hissedip hissetmediğini anlarsın. Ben hissetmedim. Seninle değil."

Kollarımı ortasına doladığımda gülümsemem yanaklarımın acımasına neden oluyor. Tekrar konuşmaya başladığında göğsüm onun yanına yaslanıyor, kolu beni kendine doğru çekiyor.

"Dene ve ne olacağını gör," diyor, sesi soğuk. "Ama beni, Mallory'yi ya da ailemden birini rahatsız edersen, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Bana karşı sertleşti. "Kendini uyarılmış say: Landry mülkünde istenmiyorsun. Seni bir daha görür ya da duyarsam, kıyamet kopar."

Telefonu yerde kayıyor ve ceketinin üzerine düşüyor. Kıpırdamadan duruyorum, onu tutuyorum, konuşmaya korkuyorum. Ne dediğini bilmiyorum ama biliyorum.

ona ulaştığını ve bunu yapmanın zor olduğunu biliyor.

"Onun yüzünden hayatımın çoğunu boşa harcadım," diye mırıldanıyor Graham. "Artık değil."

Beni minderlere yaslıyor, vücudu adı konmamış bir duyguyla yuvarlanıyor. Üzerime uzanıp iki eliyle ağırlığını hafifletirken kalbim hızla çarpıyor. "Kimse buraya öylece giremez, değil mi?" Gömleğimi ve spor sütyenimin eteklerini kaldırarak göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

"Komşunla beni dinledikten sonra şimdi de bunun için mi endişeleniyorsun?"

Kalbimi eriterek sırıtıyor. "Sana söyledim, o zaman sadece zevk aldığım güzel bir kadındın. Bu ise şimdi."

"Bu şimdi," diye fısıldıyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilim ama dudaklarından dökülen ve büyük bir vaade gebe olan sözcükleri duymanın dünyadaki en iyi şey olduğunu biliyorum.

Gözlerimi kapatıp öpücüklerinin tadını çıkarıyorum. Graham'ın bana hissettirdiklerinden zevk alıyorum. Güzel ve arzulanan. Ama bundan daha fazlası. Çok daha fazlası.

OceanofPDF.com

6 ay sonra

Mallory

"GEÇ KALDIN." Ocaktan başımı kaldırdığımda Graham'ın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mutfağa girdiğini görüyorum. İki saat önce evde olması gerekmesine ve öğle yemeği soğumuş olmasına rağmen ona kızmış gibi bile yapamıyorum.

Anahtarlarını tezgahın üzerine fırlatıyor. Eskiden vurmak konusunda çok titiz olduğu sepeti tamamen ıskalıyorlar. "Tam on sekiz delik açmaya karar verdik." Mutfağa göz gezdirirken yerdeki kraker kırıntılarını, tezgâhtaki yumurta akı yığınının içinde duran yumurta kabuklarını ve bir insanın köfte yaparken sahip olması gerekenden daha fazla kirli karıştırma kabını görüyor.

Kaşları bir anlığına çatılıyor ve arkamdan gelmeden önce kekeleyerek adım atıyor. Güçlü kollarından birini belime doluyor ve beni geriye, kendisine doğru iterek boynumu öpüyor. "Mutfak güzel kokuyor ama senin kadar değil."

Kulağıma, boynuma ve omzuma öpücükler konduruyor. Kapı tekrar açıldığında ona patatesleri ezmek için bekleyeceğimizi ve yatak odasına hızlı bir yolculuk yapacağımızı söylemenin eşiğindeyim.

Ford garajdan mutfağa girerken, "Hiç şaşmıyor," diye mırıldandı. "Artık büyük bir PDA olmadan kardeşlerimle hiçbir yere gidemiyorum."

"Kıskanç mı?" Graham güler.

Ford cevap vermiyor. Bunun yerine, bir bebek havuç alır, bir topak ranch sosuna batırır ve ağzına atar. Gerektiğinden çok daha yüksek sesle çıtırdatıyor. "Öğle yemeğinde ne var? Akşam yemeği?" diye soruyor, saatine bakarak. "Günün bu saatinde buna ne diyorsunuz bilmiyorum."

"Linner?" Ben gönüllü oldum. "Köfte, patates püresi, yeşil fasulye ve vanilyalı krema ile vanilyalı kek yaptım."

"Görünüşe göre yaptığın şey bir karmaşa," diye alay ediyor Ford. "Ben burada oturup Graham'ın bunu fark etmesini bekleyeceğim."

Graham beni yanağımdan yüksek sesle öpüyor ve Ford'un inlemesine neden oluyor.

"Gerçekten mi, G?" Ford'un nefesi kesilir. "Sanırım şu anda çiğ bir hamburger parçasına basıyorsun. Bu senin içindeki kontrol manyağını harekete geçirmiyor mu?"

"Biraz boş vermeyi öğrendim," diye sırıtıyor Graham. "Ya da belki onunla başka bir odada kavga etmeyi tercih ederim."

Ford başını sallıyor, saçları artık biraz uzamış. Saçları kardeşlerinden daha sarı ve öğleden sonra güneşinin altında parlıyor. "Hepiniz birer korkağa dönüştünüz."

Graham kıçıma vuruyor. "Bununla bir sorunum yok." Mutfağa doğru ilerliyor ve kardeşinin yanına oturuyor. "Bugün okula kaydını yaptırdın mı?" diye soruyor bana.

"Ben yaptım!" Sesimin ciyaklamasını engelleyemiyorum. "Bu yaz birkaç ders alacağım ve bu sonbaharda işletme okuluna girmeye hazır olacağım." Elimdeki kaşığı bir parça kağıt havlunun üzerine koyarak neredeyse zıplıyorum. "Çok heyecanlıyım çocuklar. Yine de bir matematik dersi daha almam gerekiyor. Birinin bana yardım etmesi gerekecek."

"Birkaç cinsel iyilik karşılığında sana ders verebilirim," diye göz kırpıyor Graham. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ford başını sallarken Graham gülüyor. "Bunun tek kötü yanı yeni bir Yönetici Asistanı bulmak zorunda kalmamız."

"Sana bir tane bulacağım," diye hatırlatıyorum ona. "Akıllı ve düzenli olmalı ve sevimli olmamalı."

"Bütün güzel olanları bana yolla," diye kıs kıs gülüyor Ford. "Yardıma ihtiyacım olduğu noktaya geliyorum."

"İyi bir sorunumuz var," diyerek ocağa geri dönüyorum.

Graham ayağa kalkıyor ve yanımdan geçerken arkama vuruyor. "Ben bir duş alacağım. On dakika içinde dışarıda ol."

Odadan çıkarken tişörtünü çıkarışını izlerken gözlerimi ondan alamıyorum. Kalbim o kadar dolu ki, bu adama karşı hissettiklerimden dolayı neredeyse patlayacak gibi.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde kendim ve ilişkilerim hakkında Eric'le geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim. Artık şüphesiz sevilmenin ne demek olduğunu biliyorum. Graham beni seviyor. Bana her gün söylemiyor ama gösteriyor. Açıkça.

Hâlâ geç saatlere kadar çalışmak istediği ve benimle akşam yemeği yemediği günler oluyor. Benim de onun ofiste değil de evde benimle olması gerektiğini düşündüğüm anlar oluyor. Bu durumları büyük tartışmalara dönüştürmek yerine konuşarak çözmeye çalışıyoruz. Karşımızdaki kişi için neyin önemli olduğunu hatırlamaya çalışırız.

ve bunu bir öncelik haline getirin. Bu bir öğrenme eğrisi; bazen doğru yapıyoruz, bazen yapamıyoruz. Ama Graham her zaman, her zaman kolay olmadığında bunun doğru ilişki olduğunu bildiğinizi söyler. Sonra da güler. Ben anlamıyorum ama her zaman bir öpücük alıyorum, yani işe yarıyor.

Masada Ford'a katılmadan önce buzlu suyumu alıyorum. "Seni yine mi dövdü?"

"Evet. Onu sakinleştirmeyi başardınız ve golf sahasında neredeyse Lincoln kadar iyi. Bunun için teşekkürler."

Omuz silkiyorum. "Bir şey değil."

Ondan beklediğim nezaketle bana gülümsüyor. Ford Gregory Landry, Landry'ler arasında en büyük kalbe sahip olanı. Aynı zamanda en sert olanıdır ki bunu takdir edebiliyorum ... özellikle de Vanessa zarfı bıraktıktan sonra sabah aradığında telefonu elimden alan oyken. Söz konusu konuşmayla ilgili olarak polis memurunun ziyaretine gelen de Ford'du. Şansına polis memuru da eski bir denizciydi ve Ford'un anlattıklarına inandı ve Vanessa'yı bir hafta sonra ofisime tekrar girmeye çalıştığında izinsiz girdiği için tutukladı.

O ve ben yakınlaştık. Geçmiş yaşamımızda kardeş olduğumuzu düşünüyorum. Ona bir şeyler ayarlama girişimlerimi geri çevirdi, ama ben hala bunun üzerinde çalışıyorum. Ford mutlu olmayı hak ediyor ve bir ailesi olana kadar mutluluğu bulabileceğini sanmıyorum. O sadece o kumaştan kesilmiş. Barrett ve Alison'a, Lincoln ve Dani'ye, hatta daha yapacak çok işimiz olmasına rağmen ben ve Graham'a baktığında bunu gözlerinde görüyorum.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Ford bir afacan gibi gülümseyerek sorar. "Söyleyebilirsin ama tekrarlamayacağıma söz vermiyorum."

Kıkırdayarak su şişesini eline aldı. "Tüm kardeşlerimin kızları arasında en sevdiğim sensin."

"Ah, Ford. Bunu bütün kızlara söylüyorsun."

"Bazen," diye gülüyor. "Ama bu sefer ciddiyim. Özellikle de bir iyiliğe ihtiyacım olduğu için."

"Tipik," diye iç geçirdim. "Ne istiyorsun?"

"Bir hafta sonu yoga stüdyonuzu bir günlüğüne ödünç alabilir miyim? Kendimi savunma kursu vermek istiyorum ama yerim yok. Binamız çok ofis gibi. Matlara ve alana ihtiyacım var."

"Yoga stüdyosunun sahibi sayılırsın," diye gülüyorum. "Bu bir Landry işi. Ben sadece işletiyorum."

"Hadi ama," diye takılıyor. "Graham'ın bunu senin için aldığını biliyorsun."

"Öyle söyleme. Kendimi tuhaf hissediyorum." "Neden?"

"Bilmiyorum," diye gülüyorum. "Öyle işte."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor. "Yani kullanabilir miyim? Bu hafta bir gün bir araya gelip bir gün bulabilir miyiz?"

"Evet, Ford. Bunu kullanabilirsin." "Güzel."

"Şimdi, iyiliğin karşılığına gelelim..." "Oh, kahretsin. İşte başlıyoruz," diye inliyor.

"O kadar kolay olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Graham mutfağa doğru ilerlerken ayakları fayanslara çarpıyor. "Ondan bir iyilik istemiyorsun, değil mi? Sana her zaman iyi iş çıkarır."

"Öyle yaptı," diyorum neşeyle. "Şimdi intikam olarak ne istediğime karar veriyorum."

"Bu kadar yırtıcı olduğunu bilmiyordum," diye iç geçiriyor Ford.

"O Barrett'tan da beter," diye gülüyor Graham, yanıma oturarak. "Peki, duyalım bakalım. Zavallı Fordie Boy'a ne yapacaksın?"

Düşünüyormuş gibi yaparak parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, ne istediğimi zaten biliyorum. Zaten yapacaktım. En azından şimdi, isteyerek katılmak zorunda kalacak. Ya da yarı isteyerek, onu tanıyorum.

"Stüdyoyu kullanman karşılığında sana en az iki tanışma randevusu ayarlayacağım," diyorum.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye gülüyor.

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum. "Ve mutlu bir şekilde gideceksin." "Çatalların olduğu bir yere," diye araya giriyor Graham.

"Evet. Çatallı bir yere. Bayanların tatlı, güzel ve nazik olduklarından ve size iyi davranacaklarından emin olacağım."

Ellerini yüzüne sürerek inliyor. "Bilmiyorum, Mal. Şu anda gerçekten hissetmiyorum."

"En son ne zaman biriyle çıktın?" İç çektim. "Gerçek bir tane. Ayaküstü sevişmek için birini aldığın şeylerden değil."

"Ben bunu yapmam!"

"Biliyorsun," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak. "Vücudunun belli bir yerinde KARMA kelimesi dövmesi olan kızdan bahsedeyim mi?"

"Hey, bunu nereden biliyorsun?" "Linc,"

Graham ve ben birlikte söylüyoruz.

Hepimiz gülüyoruz, ailenin rahatlığı şimdi bana kadar uzanıyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu kadar kabul görmüş ve yaptıkları her şeye dahil edilmiştim. Bana saygı duyuyorlar, hatta belki de beni seviyorlar ve ben de onlara tapıyorum. Hepsine.

"Son randevun yurtdışına gitmeden önce ayrıldığın kızdı, değil mi?" Graham soruyor.

Ford'un yüzü düşer. Ayağa kalkar ve bir bardak aramak için dolaba gider. Graham ve ben bakıştık ve o beni el sallayarak gönderdi.

"Hayatımıza devam etmenin zamanı geldi," diye bastırıyor Graham. "Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama birinin bunu söylemesi gerekiyor."

"Lincoln dün söylemişti," diye iç geçiriyor Ford, sırtı
bize dönük. "İtiraf etmek ne kadar acı verse de Linc
haklıydı."

Ford bana bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Komedileri ve koşmayı seviyor olmalı. Hamburger yemeyen bir kadına güvenmem ve hazırlanması yarım saatten uzun sürerse, ben yokum."

"Anlaştık."

Bu konuda emin görünmüyor ama fikri kabul etmiş görünüyor.
"Gelecek yıl aramaya başlayabiliriz."

"Lanet olsun sana," diye gülüyorum ve Graham'ın kucağına geçiyorum. "Neden bu kadar dik kafalısın?"

"Değilim," diyor Ford. "Biriyle çıkmak şu anda ilgimi çeken bir şey değil."

"Onun yüzünden mi?" Graham bir uyarı daha yaparak kalçamı sıkıyor. Ford başını küçük, zar zor fark edilen bir hareketle sallıyor ve Graham nefes veriyor. "Tamam. Bu konuyu kapatalım," diyor Graham.

Ford ayağa kalkar ve garaj kapısına doğru yönelir. "Trigger'ı kontrol etmeye gidiyorum. Komşunuz Paul, golf sahasında köpeğini gezdiriyordu ve Trigger'ı da götürmeye gönüllü oldu."

Paul'ün köpeğini gezdirdiğini düşününce neredeyse boğazıma su kaçacaktı.

Graham sırtımı sıvazladı.

"Seninle yemek için bekleyeceğiz," diyor Graham, ikimiz de Ford'un bize attığı meraklı bakışı görmezden gelirken. Ben sakinliğimi yeniden kazanırken kapı arkasından kapanıyor.

"Eminim bana Paul'ün adı geçtiğinde neden burnundan su fışkırttığını sormayacaktır." Graham gözlerini devirir. "Ona gerçeği mi söylemeliyim yoksa sadece zamanlamanın garip olduğunu mu söylemeliyim?"

"Ona beni yirmi metre ötedeyken becerdiğini söyleme!" Kıkırdıyorum. "Bu beni bir tür teşhirci gibi gösterir."

"Sanırım öyle olabilirsin. O gece çok hoşuna gitmişti."

Erkeğime sarılıyorum, kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. "Ne zaman seninle olmaktan hoşlanmıyorum?"

Ona bakarken yüzünün aydınlanışını izliyorum. Burnumu öpüyor, sonra beni kucağından indiriyor.

"Hey," diye itiraz ediyorum.

"Artık dayanamıyorum." Çekmeceden beyaz bir havlu alır ve mutfağı temizlemeye başlar.

Bir bacağımı altıma çekerek erkeğimi iş başında izliyorum. Dökülenlerimi siliyor, tezgahları fırçalıyor, dağınık zemini süpürüyor. Şaşırtıcı olan şey, bunları tek kelime etmeden yapması. Daha sonra bundan bahsetmeyeceğini de biliyorum.

Graham benim ben olmama izin veriyor. Onu çıldırttığını bildiğim tüm özelliklerime rağmen benden kim olduğumu değiştirmemi hiç istemedi.

Bedenime kesinlikle akla gelebilecek ve hatta gelemeyecek her şekilde dokunuyor... ama aynı zamanda zihnim gibi ulaşılması zor bölgeleri de okşuyor. Kalbim gibi. Ruhum gibi.

Onunla geçirdiğim her gün, olmam gereken kişi olduğumu daha çok hissediyorum. Sanki elimi tutuyor, bana rehberlik ediyor ama baskı yapmıyor. Destek veriyor ama talimat vermiyor. Bir şeyleri çözmem için bana alan tanırken, işler ters gittiğinde inebileceğim yumuşak bir nokta veriyor.

Graham pek çok şeye bakış açımı değiştirdi. Hayata ve aşka dair önyargılı fikirlerimi aldı ve hepsini değiştirdi.

Onu izlediğimi fark ediyor ve bir yumurta kabuğu alırken yüzünde iğrenmiş bir ifade beliriyor. Yüz hatları alaycı bir dehşet içinde birbirine karışmış olsa da, orada başka kimsede görmediğim bir şey görüyorum. Bana baktıklarında değil. Graham'ın sevgisi ile diğerlerininki arasındaki farkı onun güzel gözlerinde öğrendim. Sevgi, onu söylemek için kullandığınız kelimeler değil, doğru olduğunu kanıtlamak için yaptığınız eylemlerdir. Graham beni sevdiğini her gün kanıtlıyor - hatalarımla ve her şeyimle.

"Kalkıp bana yardım edecek misin?" diye takılıyor, kollarını yana açarak dağınıklığın büyüklüğünü gösteriyor.

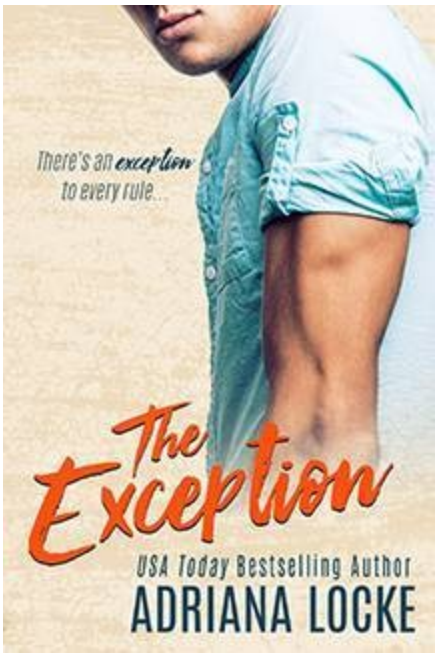
Bunu yarım saniye düşündüm. Sırıtarak sandalyeme geri oturuyorum. "Hayır, sadece seni izleyeceğim. Buradan manzara çok güzel."

Son

Landry Aile Serisi: SWAY
(Barrett)
SWING (Lincoln)
SWITCH (Graham)
SWEAR (Ford)-sonbahar 2017'de
geliyor

The Exception'dan bir alıntı için sayfayı
çevirin

OceanofPDF.com

Prologue

CANE

Gözlerimi kapatırsam belki kaybolur.

"Bu harikaydı. Çok iyiydi, Cane."

Belki de değildir.

Kadın bana doğru sokuldu, eli vücudumda geziniyordu. Tenimi okşadı, eylemin samimiyeti karnımı kıvırdı.

Başucu lambasını açtım, gözlerimin parlak ışığa alışmasına izin verdim. Saate bakarak elini ittim.

Çok geç değil. Hâlâ eve gidebilir.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım; vücudum buna karşılık olarak inledi. Yorgun kaslarıma yeniden canlılık kazandırmak için kollarımı başımın üzerine uzattım.

Bu kız son dakika kararı için iyi bir seçimdi. Onun çeşitli kötü şekillerde bükülmüş, adımı haykıran hatıraları, aletimi tekrar sertleştirdi.

"Bize yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

Tırnakları sırtımı sıyırdı ve ulaşamayacağı bir yere doğru hareket ettim. Dokunuşu, tıpkı sesi gibi, birkaç saat önce hatırladığımdan daha sinir bozucuydu.

Çünkü az önce bir yük boşalttım.

Etrafımda döndüm. Sarı saçları yastıklarımın üzerine yayılmış, siyah makyajı yüzüne bulaşmıştı. Bir parçam ona cehennem gibi göründüğünü söylemek istiyordu ama daha büyük bir parçam bunu belirtecek kadar umursamıyordu. Sadece gitmesini istiyordum.

Sırt üstü yuvarlandı, ucuz parfümü havada uçuşuyordu.

Çamaşır yıkamam gerekecek. Muhtemelen bu kokudan kurtulmak için çarşafları yakmam gerekecek.

"Bize hamburger alırım diye düşünüyordum. Hazır dışarı çıkmışken kahvaltı için de bir şeyler alabilirim."

Sesine sinen imalar karşısında irkildim. "Bu saçmalığı biraz azaltman gerekecek."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bak, bu gece yapacak işlerim var." Yüzü tanıdıktı ama adı
-Pek değil.

"Oh, sorun değil. Sen yapman gerekeni yaparken ben burada bekleyebilirim." Bana en büyük gülümsemesini gösterdi ve yatağımda fazlasıyla rahat görünerek çarşaflara geri yerleşti.

"Hayır. Kalkman, giyinmen ve eve gitmen gerekecek." Parmak uçlarımla şakaklarıma masaj yaptım, migrenim kafatasıma doğru ilerliyordu.

Tanrı aşkına! Neden bu iş hiç gösterdikleri kadar kolay olmuyor? Belki de onlara bir şeyler imzalatmalıyım, 'Bu sadece ve sadece bir siktir' feragatnamesi gibi bir şey.

"Yarın için gerçekten bir planım yok, Cane."

"Bunu konuştuk. Seviştik. Sen gidiyorsun. Bunu biliyorsun." İncinmiş gibi bakmaya cüret etti.

"İşimiz bittiğinde bunu söyleyeceğini düşünmemiştim."

"İnanılmazdı. Benimle her zaman muhteşemdir." Ona bir sırıtış attım ve kelimenin tam anlamıyla bayılmasını izledim.

Bu hiç eskimiyor.

"Bakın, ben bu 'seks ve sandviç' olayını yapmıyorum, ama bu yeni bir şey değil."

"Ama Cane!"

"Neden sanki buraya daha önce gelmişiz gibi hissediyorum?" Hayal kırıklığı beni ele geçirdi ve kendimi sakin tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım. İhtiyacım olan tek şey bir süreliğine stresimi atabileceğim küçük, ateşli bir bedendi ve bunun dışında hiçbir hayal kurmamıştım. Beni eve kadar takip etmeden önce bunu kabul etti.

Neden şimdi bu kadar karmaşık olmak zorunda? Parmaklarımı kısa sarı saçlarımda gezdirdim ve sıkıntıyla kafa derimi ovaladım.

"Birkaç ay önce buraya geldiğimde öğle yemeği de yemiştik. Hatırladınız mı?
Verandada oturduk."

Yüzünü unutma. Bunu üç kez batırma.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun." Yastıklarıma yaslanmış ona baktım ve hissettiğim kadar kaba konuşmamak için kendimi zor tuttum. "Yapmam gereken bir sürü iş var. Gerçekten gitmen gerekiyor."

Ayağa kalkıp kot pantolonunu yerde bulduğunda dramatik bir şekilde iç çekti. Kuşkusuz benim yararım için yavaşça çekerken kıçının sallanışını izledim.

İşe yaradı.

Kendimi onu yakalayıp bir kez daha becermekten alıkoymak zorunda kaldım, sadece iyi bir önlem için. Bu sadece onu evimden çıkarmayı daha da zorlaştıracaktı ve o daha fazla zaman kaybedecek kadar iyi değildi.

Onun yerine oturdum ve gösterinin tadını çıkardım. Tişörtünü başından çekerken bana döndü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Sütyenini çantasına soktu.

Muhtemelen fikrimi değiştirmem için bana zaman tanımak amacıyla omzunun üzerinden son bir kez baktı ve gitti.

Ve yine yalnızdım, tam da sevdiğim gibi.

İstisna Şimdi Satışta **GRIP'**ten bir

alıntı için okumaya devam edin

Kennedy Ryan, 2 Mart 2017'de geliyor.

OceanofPDF.com

Kennedy Ryan tarafından
GRIP

Bu konuşma için, bana baskı yapan taş gibi sert kalçası için, vücudundan yayılan ve direncimi boğan sıcaklık için biraz fazla yüksek ve çok fazla azgınım. Kaçabilmek için kafamı toparlayacağımı umarak doğrulmaya çalışıyorum ama eli göğsüme, göğüslerimin kabarıklığının hemen üstüne hafifçe bastırıyor ve beni mindere geri dönmeye zorluyor. Dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor ve beni öpmesini istiyorum çünkü öpmezse ilk hamleyi ben yapacağım. Yıllarca hareket etmedikten sonra, duman dağıldığında bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Bazen geceleri kaos dindikten sonra, dönme dolabın tepesindeki ilk öpüşmemizi düşünüyorum. Tıpkı o zamanki gibi, dudakları yumuşak bir şekilde başlıyor, benimkini kanat gibi tatlı tatlı okşuyor, beni kandırıp açıyor ve içime giriyor. Beni tadarken ağzımın içine doğru inliyor ve dilimi kovalıyor. Elinin sert avuç içi yüzümü kavrıyor, daha derine dalabilmesi için bana açı veriyor. Hava almak için çıkmıyor ama beni öyle derinden öpmeye devam ediyor ki nefes alamıyorum. Tadı o kadar güzel ki, elimden geldiğince onu havaya tercih edeceğim. Neden başka hiç kimseyle böyle olmuyor? Olmasını çok istiyorum ama asla olmuyor.

Boynumdan aşağı öpücükler saçmak için dudaklarımı serbest bırakıyor. Sırtım dikleşiyor ve meme uçlarım geriliyor. Orasının benim yerim olduğunu biliyor. Bunca zamandan sonra hâlâ biliyor. Boynum inanılmaz derecede hassas, vücudumun geri kalanına açılan bir kapı. "Tadın tamamen aynı." Kelimeleri nefes nefese boynumdan içeri giriyor. Kulak. "Seni öpmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?"

Sekiz yıl.

"Sekiz yıl." Başını sallıyor, gözleri mumların ve ayın verdiği ışıkla benimkileri perçinliyor. "Ve tadın tamamen aynı."

Sözleri içimi ürpertiyor, sinir uçlarımı araştırıyor; kemiklerimi istila ediyor. Eğer buradan çıkmazsam, bir nefes daha alamadan çatıda sevişiyor olacağız.

"Gitmeliyim." Altından kayıyorum, kanepeden düşmeden inebildiğim kadar iniyorum. "İşte bu yüzden ot içmiyorum."

Bir kahkaha atmaya zorluyorum, umarım beni bırakır. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. Ona baktığımda hoşnutsuzluk kaşlarını çatıyor ve ağzını sıkıyor.

"Sorun ot değil, Bristol." Bakışları havada asılı duran sisi yarıyor. "Sorun biziz. Biz değilmişiz gibi davranma."

"Biz diye bir şey yok." Ayaklarım yerde, karanlıkta ayakkabılarımı arıyor. "Bunu biliyorsun."

Ben ona bakana kadar elini dizime koyuyor.

"Bildiğim tek şey, ikimizin de yıllardır ciddi bir ilişki yaşamadığı."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor." Ayağa kalkıyorum ve ayaklarımı Jimmy Choos'ların içine kaydırıyorum. "Tam olarak beklemiyordun, değil mi?"

"Lanet olsun, tabii ki beklemedim." Ayağa kalkmıyor ama bileğimi sıkıca tutması uzaklaşmamı engelliyor. "Ben Rhyson değilim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona

bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kai'nin Rhyson'ı arkadaş bölgesine koyduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki biliyorum. Baldızım Kai, Rhyson ile aralarındaki çekimi uzun süre inkar etti.

"Evet, yani?"

"Kai Rhys'i kontrol etmediğinde, başka kızlarla yatıyor olabileceğini düşündüm." Grip omuz silkti. "Yani, o ve Kai sadece arkadaşlardı. Ama hayır. Sadece Kai'yi istediğini ve başka kimseyle yatmadığını söyledi."

"O zaman haklısın." Bileğimi çekiştiriyorum ama o sıkıca tutuyor. "Sen kesinlikle Rhyson değilsin."

"Aylar sürdü Bristol. Onu aylarca dışladı. Yıllarca değil."

"Seni dışlamıyorum." Yorgun bir nefes bırakıyorum. "Ben kendi hayatımı yaşıyorum, sen de kendi hayatını yaşıyorsun."

"Doğru." Başını sallıyor ve ağzının kenarlarını aşağı doğru çeviriyor. "Eğer benimle birlikte olmayacaksan o zaman kimi istersem onu beceririm. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, ne yapacağını biliyorsun."

Bir an için gözlerimiz loşlukta birbirine karıştı. Sözleri etime diken gibi batıyor. Ağzından çıkan her kelime buradan gitmekte haklı olduğumu kanıtlıyor. Teslim olmamakta haklı olduğumu. Ona bir şans verseydim ve o da benimle oynasaydı. Bunun neye benzediğini gördüm. Annem kadar güçlü bir kadının zavallı, ağlamaklı bir sarhoşluğa düşmesine benziyor.

"Bu beni ilgilendirmez." Gözlerimi ondan ayırıp çatının hemen ötesindeki ışıltılı şehir silüetine çeviriyorum.

"Sen söyleyene kadar seni ilgilendirmez."

Kendimi arkama bakmaya zorluyorum.

"Nefesini tutma, Grip." Sonraki sözlerimi düşünerek söylüyorum. "Yani, ben de oturup onu kurtaracak değilim ya."

Beni kendine doğru çekiyor ve dizimi kanepeye k o y a r a k düşmekten kendimi alıkoyuyorum, elimi göğsünün sertliğine bastırıyorum.

"Beni dürtüyor musun?" Güçlü bir eli kalçamın arkasına dolanıyor, yüz ifadesine öfke damgasını vuruyor. "Başka erkeklerle yatmanın beni rahatsız edip etmediğini mi bilmek istiyorsun?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Bacağıma bastırıyor, ben tamamen kanepede, tamamen onun üzerinde, bir dizim bacaklarının iki yanında, ona dönük olana kadar beni ileri itiyor. Pratik olarak ona binmiştim.

"Bu bende dünyayı ateşe verme isteği uyandırıyor." Sözleri yumuşakça geliyor, ama gerçek gözlerinde kükrüyor. "Seni onlarla birlikte düşünmek."

GRIP 2 Mart 2017'de geliyor!
FLOW, ***ÜCRETSİZ*** Önbölüm, 25 Şubat'ta yayınlanıyor!

Goodreads'e Ekle
Güncellemeler ve ayrıntılar için
BURAYA tıklayın!

Kennedy Ryan ile Bağlantı Kurun!
kennedyryanwrites.com

OceanofPDF.com

About the Author

USA TODAY VE AMAZON TOP 10 Çok Satan yazarı Adriana Locke kitaplarla yaşıyor ve nefes alıyor. Diğer yazarlar tarafından yaratılan kusurlu kötü çocuklarla yıllarca süren hafif takıntılı ilişkilerden sonra, Adriana kendi kötü çocuklarını yarattı.

Kocası, oğulları ve iki köpeğiyle birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Zamanının büyük bir kısmını çocuklarıyla oynayarak, kahve içerek ve yemek yaparak geçiriyor. Hava güzelse onu dışarıda bulabilirsiniz ve cebinde her zaman bir parça şeker vardır.

Adriana'yı tüm sosyal medya platformlarında bulabilirsiniz. Onu en sık kullandıklarınızda arayın!

Web sitesi güncel bilgiler, silinmiş sahneler ve daha fazlası için gidilecek yerdir. *www.adrianalocke.com* adresine göz atın.

Aylık olarak gönderilen, haberler, resimler, eğlence ve çekilişlerle dolu haber bültenine kaydolmayı unutmayın: *buradan kaydolun.*

Eğer Facebook ya da Goodreads kullanıyorsanız, iyi haberlerim var! Adriana'nın her iki yerde de okuyucu grupları var. Facebook'ta Books by Adriana Locke'a ve Goodreads'te All Locked Up'a katılın ve yazarla kitaba dair her şey hakkında her gün sohbet edin.

Adriana ile iletişime geçin

Web sitesi | Facebook | Twitter | Google+
Pinterest | Instagram | Goodreads | Spotify
SnapChat-adrianalocke

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Yaratıcıya, her şeyden önce, yapmayı sevdiğim şeyi yapmam için bana araçlar verdiği için TEŞEKKÜR EDERİM.

Aileme, Bay Locke'a, Küçüklere, Anneme, Peggy ve Rob'a: Hepiniz bombasınız. Heyecanınız hiç azalmıyor ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlatamam.

Ekibime, Kari (Kari March Designs), Lisa (Adept Edits), Christine (Type A Formatting & Design), Kylie (Give Me Books): Biri daha toz oldu! Benimle bir kez daha çalıştığınız için teşekkür ederim. Hepinize tarif edemeyeceğim kadar minnettarım.

Özel asistanım Tiffany, günüme çok fazla ışık ve zaman getirdi. Bu çılgın trene atladığınız ve yetenekli elinizi uzattığınız için teşekkür ederim.

Reklamcım Melissa Saneholtz işe dahil oldu ve bana taze bir nefes verdi. Hevesin, cesaretin ve bilgelik dolu sözlerin için teşekkür ederim. Sizinle çalışacağım için çok heyecanlıyım!

Bu noktada bazı betalarımın benimle konuşması bile şaşırtıcı. Jen C, Susan, Jen F, Ashley, Candace, Joy ve Carleen: Bu şeyi herhangi bir insanın okuması gerekenden çok daha fazla kez okudunuz. Hayatlarınızın ortasına projemi, deliliğimi ve tutarsız PM'lerimi günün ve gecenin her saatine sığdırdınız. Benden vazgeçmediniz. İşler zorlaştığında geri adım atmadınız. Beni cesaretlendirmeyi ve elimi tutmayı asla ihmal etmediniz. Siz bayanlar inanılmazsınız. Teşekkür ederim. Michele, Robin ve MaryLee: Switch'e gününüzde yer ayırdığınız için teşekkür ederim. Zor olduğunu ve üstesinden g e l m e n i n biraz zor olduğunu biliyorum, ancak geri bildiriminiz ve ayrıntılara gösterdiğiniz özen için minnettarım. Size her zaman güvenebilirim.

Yöneticilerim Jen C, Jade, Tiffany ve Stephanie'ye: Siz dördünüz çarkların dönmesini (ve kahkahaların gelmesini!) sağlıyorsunuz. Zaman ayırıp gruplarımı izlediğiniz ve her şeyin iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağladığınız için teşekkür ederim.

Adriana Locke'un Kitapları grubunda FitBit Mücadelemizi sürdüren organize ruh Ebbie'ye: Nezaketiniz ve ruhunuz bana ilham veriyor

her gün. Bu projeyi üstlendiğiniz ve bu kadar neşeyle yaptığınız için teşekkür ederim. Benimki de dahil olmak üzere pek çok yaşamda fark yaratıyorsunuz.

Mandi'ye: Burada saçmalayabilirim, ama senden başka kimseye mantıklı gelecek ne söyleyebilirim ki? ;) Her gün, o sensin. Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni seviyorum, Pres.

Lisa, Jade ve Alexis'e: Hayat . . . Ish kızları bomba gibisiniz! En sevdiğim yerlerden birini yönetiyorsunuz, en iyi çıkartmaları gönderiyorsunuz ve en sevdiğim (filtrelenmemiş) insanlardan bazılarısınız. Her zaman güvenebileceğim kızlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Locke Kütüphanecim Candi, tüm "Locke tarihini" araştırıyor ve kaydediyor. Bir kez eğlenmek için, iki kez de ayrıntılar için okuduğun için teşekkür ederim dostum. Notların beni itiraf etmek istediğimden daha fazla kurtarıyor.

Blog yazarlarına: Sadece okumakla kalmayıp sevdiğiniz şeyleri okuduğunuz ve yaydığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hikâyelerimi almayı seçtiğiniz için size de teşekkür ederim. Seçimleriniz olduğunu biliyorum; çalışmalarımı dikkate aldığınız için minnettarım.

Adriana Locke ve All Locked Up tarafından yazılan kitaplar: Siz benim halkımsınız.

Desteğiniz, sevginiz, coşkunuz ve enerjiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.